P. degree

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

UNION CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY
ALWAYE-2 KERALA

WAYE

MARCH 1965

CONTENTS

		Page
1.	Editorial	v
2.	A Sermon Preached on Aug. 15, 1964 ...	1
3.	John Galsworthy—G. D. Gabriel	3
4.	In Memory of Pandit Jawaharlal Nehru—K. Rugmani, Class III Eco.	6
5.	The Story of a Poet's Tragic Struggle—Rev. George Theckedath ...	8
6.	Window View of A Tour—Becky Mathew, Class III, Maths.	11
7.	People's China and the U. N. O.—T. S. Raman Nair, Old Student ...	13
8.	The White Jasmines Smiled Again—Susan Abraham, P. D C. G. II	15
9.	The Girl of His Dreams—K. Jacob	19
10.	Fulfilment—B. Vatsala Kumari, Cl. III, Chem. ...	23
11.	Intelligence Test—Thomas P. Mathew, (Class ii, Philosophy) ...	26
12.	On the Lap of Earth—P. Gourikutty, Class III, Economics	28
13.	Believe it or not?—H. A. Subahan, Cl. I, Botany ...	29
14.	Sublimation as the Basis of Culture—V. C. George, Class III, Philo.	30
15.	The National Cadet Corps—S. R. D. Elayidom, P. D. C. I B ...	31
16.	Fun and Frolic—C. A. Hydrose	32
17.	Should India Manufacture an Atom Bomb?—P. Balakrishnan ...	33
18.	Glimpses of Logic—K. Venugopal, Lecturer of Philosophy	37
19.	The Nature of Atomic Energy—B. Parameswaran Cl. II Physics ...	39
20.	T. S. Eliot (1888—1965)—The Genius of the Poet	43
21.	Old Students' Corner	47
22.	College Day	47

1.	[illegible]—എസ്. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, ക്ലാസ്സ് ii, എക്കണോമിക്സ്...	63
2.	ജീൻ പോൾ സാർത്രേ—സി. വേണുഗോപാൽ, ക്ലാസ്സ് ii, എക്കണോമിക്സ്	64
3.	[illegible] (ചെറുകഥ)—ജി. സുശീലാദേവി, ക്ലാസ്സ് iii, എക്കണോമിക്സ്	68
4.	സാഹിത്യം—ഇന്നും നാളെയും—[illegible] ...	71
5.	ക്രിസ്തുമസ്സ് സമ്മാനം (ചെറുകഥ)—കെ. ജേക്കബ്, എം. എ. ...	75
6.	കടലോരങ്ങൾ ഒരു പഠനം—പി. ബാലകൃഷ്ണൻ	80
7.	[illegible]—എം. കെ. [illegible], എം. എസ്‌സി., ഫൈനൽ ഇയർ	84
8.	ബലിമൃഗങ്ങൾ (ചെറുകഥ)—കെ. എസ്. വിശ്വംഭരദാസ്, [illegible] ...	86
9.	വഴിത്തിരിവ് (ചെറുകഥ)—ഇട്ടി ഫിലിപ്പ്, ക്ലാസ്സ് ii, കെമിസ്ട്രി	90
10.	ഊട്ടിയിലേയ്ക്ക് (യാത്രാവിവരണം)—പൗലൂസ് പി. എം., ii, കെമി. ...	96
11.	കള്ളൻ! കള്ളൻ! (വിനോദകഥ)—കെ. രാമചന്ദ്രൻ, ക്ലാസ്സ് i, ബോട്ടണി	101
12.	പ്രകാശമുള്ള രാത്രി (ചെറുകഥ)—വത്സ ദേവസ്സി, ക്ലാസ്സ് iii, ഫിസിക്സ് ...	104
13.	[illegible]?—തോമസ്സ് പി. ജെ., ക്ലാസ്സ് iii, ബോട്ടണി	107
14.	കരയുന്ന കാല്പാടുകൾ (ചെറുകഥ)—പി. ഇ. ഹംസ, പി ഡി. സി. i, ബി.	109
15.	തെറ്റ് (ചെറുകഥ)—സോമസുന്ദരൻ എൻ., ക്ലാസ്സ് i, കെമിസ്ട്രി ...	115
16.	[illegible]—കെ. സി. ചിന്നമ്മ, ക്ലാസ്സ് iii മാതമാറ്റിക്സ്	119

HINDI SECTION

Prof. T. C. Joseph who retired from the college after being on the teaching staff for over 33 years.

Editorial

Jawaharlal Nehru

The passing of Jawaharlal Nehru last May happened at a time when our country was least prepared for it. No country can afford to spare men like Nehru at any time of its history. Ours is a young democracy and our problems are multifarious. We face hostility at the borders and fanaticism within; fissiparous tendencies are rampant, nepotism and corruption run amuck. At such a time we could hardly be reconciled to the removal by the icy hand of death of the one steadying influence here. The past one year and over have witnessed the disappearance of three bulwarks of democracy—Kennedy of U. S. A., Nehru of India and Churchill of Great Britain. Though they were widely differing in age, outlook and talents, there was this thing common to them all; that they were undaunted fighters for the survival of the freedom of the individual and the nation. The now famous stanza written by Robert Frost, which Nehru kept before him as a motto, has become the best tribute to his life of untiring labour for the achievement of the far off goal of a just and prosperous society in this and other lands:

> The woods are lovely, dark and deep
> But I have promises to keep,
> And miles to go before I sleep
> And miles to go before I sleep.

The Pope and the Patriarch

The visits of His Holiness Pope Paul VI and His Holiness Moran Mar Ignatius Yakoob III Patriarch of Antioch and all the East, to India during 1964 were epoch-making events in our church and social histories. Both these holy Fathers came as Pilgrims of Peace. We are extremely happy that the visit of H. H. the Patriarch brought to an end the long-drawn out quarrel and struggle that bedevilled the life of the Christian Church of India as a whole and the Orthodox Syrian Church in particular.

The college had the privilege to welcome His Holiness the Patriarch and His Holiness Moran Mar Baselius I the newly installed Catholicos of the East, at a function early this academic year. We offer our felicitations to H. H. the Catholicos and pray that his reign be blessed with greater zeal among the Christians in the cause of the kingdom of God,

Mr. T. C. Joseph and the Rev. A. A. Pylee

These friends left the services of the college at the end of the last academic year.

Mr. Joseph was a member of the college staff for over 32 years. As warden of hostel, Bursar, member of the College Fellowship and Senatus, Secretary of the College Council, Head of the Dept. of Botany and in various other capacities he served the college faithfully all these long years and has played no mean a part in the development of the college and in particular that of the department of Botany. He has joined the St. Stephen's College, Pathanapuram as its Principal. We thank Mr. Joseph and wish him and his family good health and a useful career in the years to come.

"A Man who outlived Fear and Hatred"

advantages as an international link, it has the advantage of nobody getting the better of anybody else by its adoption as official language. Maintaining the *status quo* as it existed all these 200 years and over in India has nothing to do with imposing English by any one or any one else.

That we in Kerala did not resort to violence in the language issue as was done in Madras or Andhra is to our credit. But if that is interpreted by the Central Govt. as an index of our indifference in this matter, it will be far from the truth. Even if the authorities will realise intensity of feeling only through violent and undesirable expressions, we have to express our feelings only through civilised ways and decent behaviour. In Kerala students and non-students have by and large been doing so. We fervently wish that the larger interest of the unity and all-round progress of our country will weigh with the authorities at the centre and that if need be the Constitution be amended (as it was done 18 times during the last 15 years), to retain English as the official language of the Indian Union.

Rev. A. A. Pylee is a brilliant old student of our college and he joined the Staff of the History and Economics Dept. in 1957. He is a very able lecturer and an entertaining speaker. He was also serving the college community as Chaplain of the Mar Thoma Congregation and as warden of a hostel. He has joined the Christian College, Chengannur as its Principal. We wish Rev. Pylee and his family all the best in their new place of work.

Mr. M. V. Kurien

The latest Danforth Scholar from our college is Mr. Kurien, who is doing his higher studies in the University of Washington, U. S. A. That he got married last year and that he got this scholarship soon after, are both matters on which we congratulate him. We wish him a fruitful career there and a happy return.

A Guest House and a Co-operative Society for the College

A long-felt need has been fulfilled with the construction of a Guest House for the College. The Principal's Report mentions that of the Rs. 17,000/- that was spent for it, only Rs. 9,000/- has been raised so far. Our old students have helped us in raising part of this amount, and we are sure that they will continue to help so that we can clear the debt incurred in providing such a useful convenience to the old students and friends of the college.

The starting of a Co-operative Society has made us less dependent on the whims of the middle man. Students and members of the staff need not buy things from outside unless they are particular to spend more money for the same article. They can take shares (the price of which they will get back with interest when they leave), and thus help themselves by helping the Society.

The Official Language

The storm of protest against Hindi being made the official language in the Indian Union was an upsurge of the masses when they felt that the Government was interfering in their freedom to be what they were. In 1950 when the Congress Party got enough votes in the Constituent Assembly to write in the constitution that Hindi would be the official language from 1965 Jan. 26 onwards, the rank and file of the people knew nothing about it. Even for those who knew, it was a far off problem and not worth worrying about at that time. No referendum was taken on the issue. But the recent outburst of feelings in the non-Hindi States was the real referendum. It is said that our people have not outgrown acts of violence and indiscretion to get their demands accepted. But when the authorities who ought to know better, take up an attitude of utter blindness and deliberate deafness and go on repeating that all that is needed is a little more of *explaining* matters to those of the non-Hindi areas one is not surprised that the people felt forced to express their feelings of frustration in ways that were not so peaceful. The simple fact is that the people whose mother-tongue is not Hindi (and they are the big majority in India) feel that they stand decidedly at a disadvantage compared with those who speak Hindi. Some Hindi politician has countered the argument of imposing Hindi on others with the astounding phrase "imposing English" on the Hindi people! English is nobody's property here in India, to be imposed on a few by a few others to the advantage of the latter over the former. It is a neutral language and apart from all its

Scanned with CamScanner

COLLEGE UNION

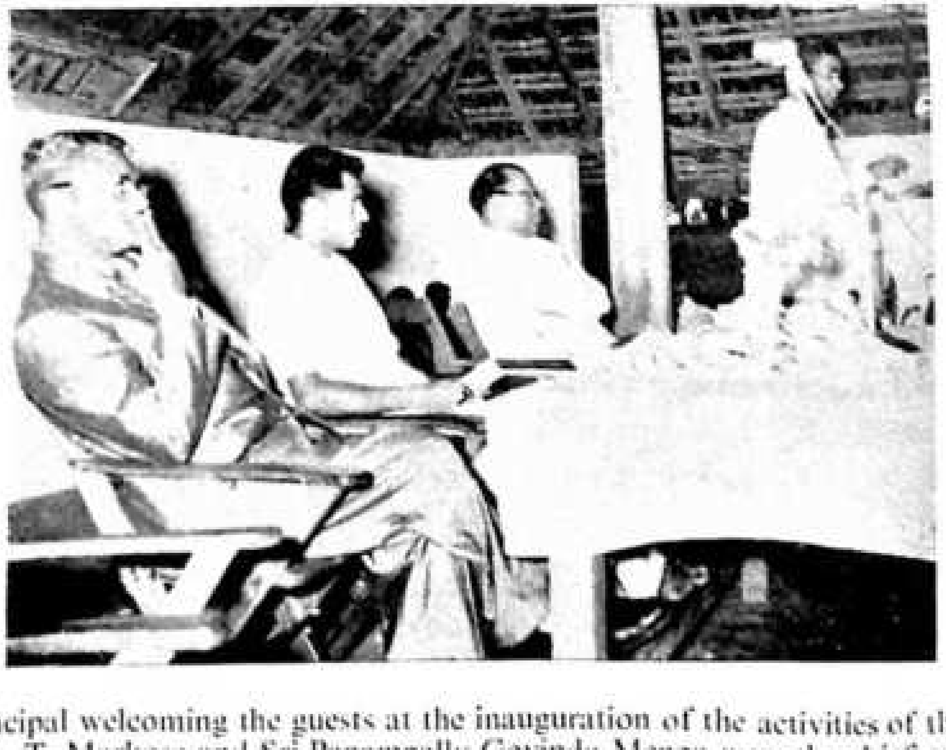

The Principal welcoming the guests at the inauguration of the activities of the Union. Dr. A. T. Markose and Sri Panampally Govinda Menon were the chief guests.

COLLEGE UNION COMMITTEE

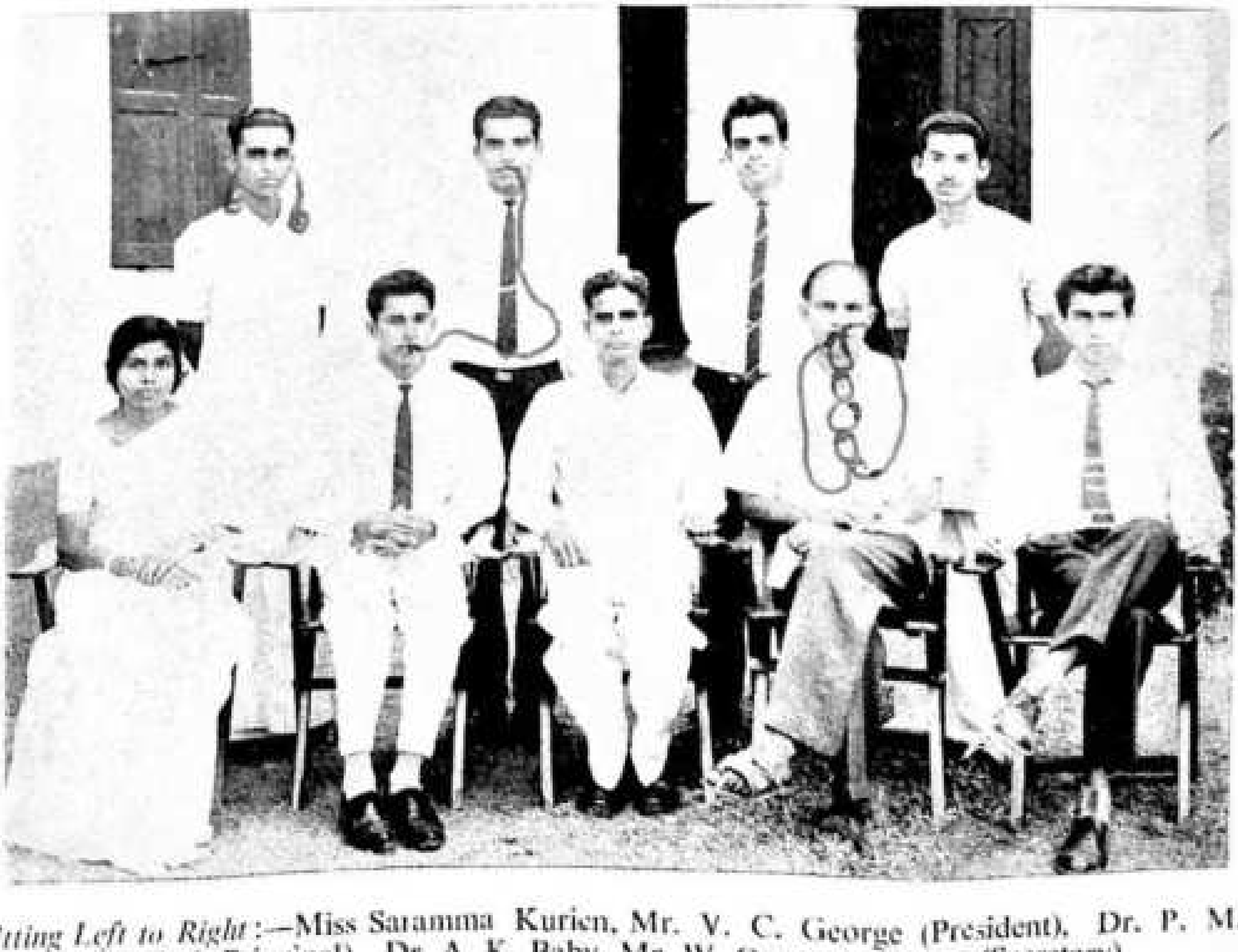

Sitting Left to Right :—Miss Saramma Kurien, Mr. V. C. George (President), Dr. P. M. Mathai (Principal), Dr. A. K. Baby, Mr. W. Oommen George (Secretary).

Standing :—Mr. P. A. Alexander, Mr. P. A Alexander, Mr. Johny P. J., Mr. Thomas P. Mathew.

A Sermon preached on Aug. 15, 1964

T. B. Thomas

On this Independence Day our thoughts are naturally centred round our departed leader, Jawaharlal Nehru. There are two sayings of Jesus which seem to tell us the secret of Nehru's greatness.

The first is: *Blessed are the meek: for they shall inherit the earth.* Jesus is here merely affirming a great law enunciated long ago by the Psalmist: *The meek shall inherit the land. Ps. 37. 11.* If ever a man inherited the earth Nehru certainly did. What a place he had in the affections of his people. He held a whole sub-continent under his spell and leadership for decades—before and after independence. His influence for peace and good-will and freedom was felt in every part of the globe. But can we with equal truth apply the word 'meek' to the impulsive, warm-hearted and courageous soul that Nehru was? We would hardly think so. We would be inclined to say he was brave as a lion rather than meek as a lamb. But if we examine the meaning of the word 'meek' as it was used by Jesus we shall have to revise our opinion. In the Bible meekness denotes the sort of character in a man which makes him say: 'As far as my own personal interests and dignity are concerned I am ready to put up with opposition, denial and even humiliation. But I shall allow no one and nothing to deflect me an inch from my stand for justice and truth and for the highest good of my people. For these I will fight and suffer and if need be lay down my life.' The word meek would at once bring to the hearers of Jesus this type of indomitable, selfless leader—generous, great-hearted and brave, free from all pettiness, self-seeking, jealousy and cowardice. For the Jews, Moses was the supreme example for meekness. His character is summed up in the Bible thus: '*Now the man Moses was very meek above all the men which were upon the face of the earth.*' To understand Moses we should perhaps shed our conventional ideas of him as a lawgiver, prophet and wonder-worker. He is not a figure in mythology. He was above all a leader, an emancipator and the builder of a nation. In these roles there would be few in the history of the world who were his equals. A certain writer has given a good picture of Moses in the following words: "Not many would call him weak who welded the Jews into a nation. He refused to be discouraged, he refused to let his purpose be overcome, though his followers were never so stupid and obstinate. He shepherded them, gave them laws, instructed their ignorance. He took hold of a group of spiritless

COLLEGE DAY PUBLIC MEETING

The Principal welcoming the Guests

A section of the audience.

Mr. A. N. Thampi giving the P... address. Rev. K. J. Philip ... the Thanksgiving Service ... seen on the dais

COLLEGE DAY

The Visit of H. H. The Patriarch & H. H. Catholicos to the College.

Guests arriving for the Public Meeting

VISIT OF THE UNIVERSITY GENERAL COMMISSION

The University Inspection Commission in the College.

L. to R. Prof. A. Chandrahasan, Mr. V. Narayanan Pillai, V. C. George (College Union Chairman), Prof. Samuel Mathai, (Vice-chancellor) Mr. P. S. George, Prof. Kerala Varman, Dr. P. M. Mathai (Principal)

The Vice-chancellor addressing the Staff and Students.

The Principal and Staff meet the Commission at tea in the students' ...

Scanned with CamScanner

slaves and made them free people...Meekness in the case of Moses, was the patience which would not stop short of its purpose." If this is meekness then we can say of Nehru that he is really and truly in the line of the great meek men of history, like Moses, Abraham Lincoln and Gandhiji.

The second saying of Jesus that would apply to Nehru is this: *whosoever shall lose his life for my sake shall find it. For what shall a man be profited if he shall gain the whole world and forfeit his life?*

Few of us would question the general applicability of these words to our departed leader. He was rich in every sense of the term and therefore he had much to cling on to in life. But he found meaning and value in life when he spent himself and all he had in reckless prodigality. He was the champion of the underprivileged everywhere. He found life by losing it for his country, his people and mankind.

It is sad that we his fellow-citizens have been slow in learning of him. Our freedom was purchased for us by Gandhiji and Nehru and their gallant associates at great cost. With freedom came unlimited and unprecedented opportunities—opportunities for making freedom meaningful to the millions of our countrymen who need emancipation desperately. Many of us however have tried to seize these opportunities and to turn them to our own personal advantage and security. Selfishness begets greed and greed corruption. Some of the great heroes of our freedom struggle themselves became greedy and corrupt when they came to office. Many of us have shed the idealism we had during the pre-independence days and have become cold and calculating. Where can our hard won freedom lead us but to our doom if we don't make it meaningful to those of our countrymen who are 'the poorest, the lowliest and the lost.'

Nehru has taught us by his life that a life of self-seeking is a miserable one and that uncalculating self-giving alone makes life rich and worthwhile.

Nehru was not religious in the literal sense of the term but in his life we see exemplified two great secrets of successful life enunciated by Jesus.

Blessed are the meek: for they shall inherit the earth.

Whosoever would save his life shall lose it; and whosoever shall lose his life for my sake shall find it.

John Galsworthy

G. D. GABRIEL

[*A paper read at the English Association*]

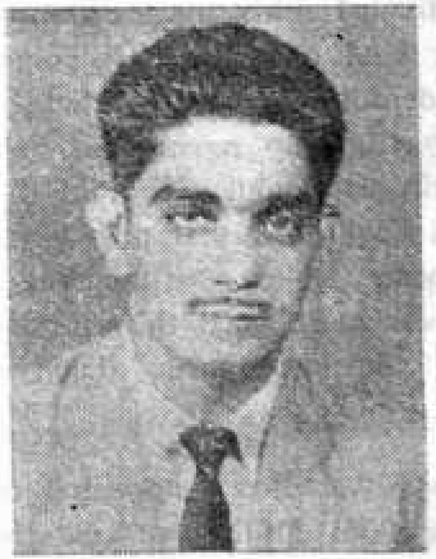

John Galsworthy was born in August 1867 and died in January 1933. He belonged to that enlightened, Times-reading, complacent, conservative, upper middle class that reacted violently against a society that demanded drastic changes. But Galsworthy was quite different from the tribe. His sympathy was always with the underdog. He had a great deal of imaginative sympathy in him to show a genuine concern for the poor and the oppressed. This capacity to identify himself with the experience of others was conspicuous in all his plays. It is interesting to compare Galsworthy with Shaw. Shaw shared the same imaginative sympathy with Galsworthy. But then his propensity to satirise and debunk others got the better of him and consequently he failed to present the point of view of others. It is Shaw himself that speaks through his characters. As Mr. R. H. Coats puts it: "The hands indeed may be the hands of Esau, but the voice is Jacob's." But Galsworthy chose to be an impartial observer. It is true that he reacted most violently to any injury done to a man or even an animal. But the hand that should strike, knew only to bless. Again to quote Mr. Coats: "It is just this element of sensitive fellow-feeling that makes Galsworthy wince where Shaw would be disposed to mock."

We cannot choose a better representative of modern humanitarianism than Galsworthy, as his was the most sincere desire to do the best for the suffering humanity. His themes were chosen from life around him. He represented contemporary life in its familiar, everyday aspects. His 'Forsyte Saga' is the best written commentary on the Post-Victorian English Society. One is struck by the originality of the writer. "In his plays he never tried to present the drawing room scenes of his fellow dramatists." The lives of the poor are familiar scenes.

He tried to do what Ibsen had done in his plays. But then he made no attempt to borrow characters and situations from continental dramatists. He wrote his novels and plays on a purely English background. It is no wonder one of his admirers called him "the flower of the finest English traditions."

He treated in his plays social injustice of one kind or other. His concern for the underdog was so great that he used his powerful whip against his own class with all his might. He told the complacent Englishmen that all was not well with them. He exposed their shams and prejudices and blamed them for their ill-temper and intolerance. Each of his play was an eye-opener.

'The Silver Box' appeared on the stage in 1906. In this we have the contrast between a rich thief and a poor thief. The rich man escapes punishment and the poor man is condemned to one month's hard labour. The play ends with the cry of poor Jones for justice. Everyone who watches the play smells the blood of his brother in his own hands.

'Justice,' a criticism of the existing prison system, appeared in 1910. It took the city of London by storm. There was a loud clamour for prison reforms. It echoed even in the House of Commons. Galsworthy's purpose was achieved.

'Strife' that appeared in 1909 was indeed a *tour de force*. The theme is an industrial strike. It shows the prophetic insight of the author. It foretold those great strikes that rocked the country in 1911 and 1925. His was an earnest appeal for a spirit of compromise and tolerance. In 'Strife' the characters are fighting all the time. Finally a reconciliation is occasioned by the death of an innocent woman.

In Skin Game we have the conflict between a newly rich, upstartish British manufacturer and an old established aristocrat. Here he shows that a high-born person can also stoop to low levels. The play ends with a big confession by one of the principal characters: "When we began this fight, we had clean hands—are they clean now? What is gentility worth if it can't stand fire?"

"Here is a Daniel come to judgement," as one of his critics puts it. Yet he is far from being a popular dramatist. He talks plain truth. Such men cannot be popular. What he says goes straight into the hearts of people. And that was exactly what he wanted. It was not his aim to seek after literary fame. His aim was to enlighten his audience and not to entertain them. A true drama, according to him, "must have a spire of meaning." His training as a barrister gives his plays a judicial air. But at the same time they are powerful enough to rouse pity and indignation. He sought to reform society by using art as a powerful and effective medium. But at the same time he never let his idealism drown the artist in him. His plays have a unique artistic perfection. They drew large audiences to London theatres. We should

give him the credit of being a pioneer in modern drama, though he always conceded that claim to Shaw. Before his plays appeared on the stage the Londoners were only accustomed to expensive productions of Shakespeare plays.

The world did acknowledge him as a great writer. The P. E. N. Club had the rare privilege to have such a distinguished man as its first President. He was awarded the Order of Merit, the highest British distinction and the Nobel Prize. When he died they held a Memorial Service for him in Westminster Abbey although he was not married in a church or buried in consecrated ground. Today his London home bears one of the circular blue plaques by which the London City Council denotes the former homes of distinguished men and women.

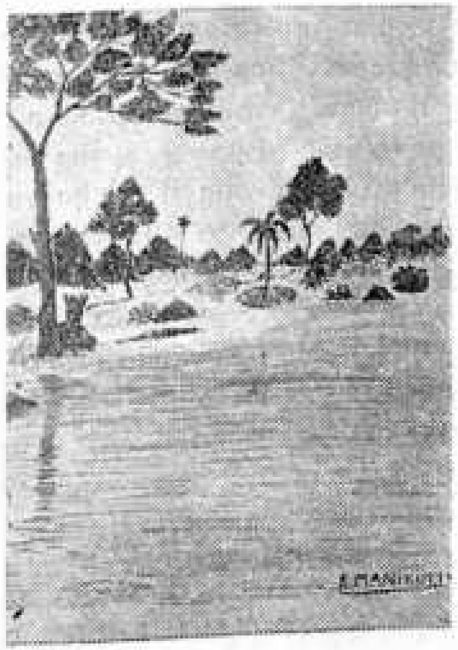

Our familiar Star of 1964

By K. P. CHANDRASEKHARAN NAIR
Class III Chemistry

In Memory of Pandit Jawaharlal Nehru

K. RUGMANI, CLASS III ECO.

On 27th May 1964, the heart of a great man ceased beating. Pandit Jawaharlal was no more. For mankind he was not only the symbol of a freed India, but also a statesman of greatest international significance who has served well in the world-embracing struggle of all progressive people for peace and friendship between nations and the shaping of a new and a happier world. Among the common people Nehru's name is and will for ever be bound up with the ideals of peace, friendship and the ordeals for a better life.

It is not easy to write about Jawaharlal for he was no ordinary mortal. In many respects he touched the highest watermark of evolution. It would not be easy to find in recorded history a combination of Nehru's talents—utter selflessness, a mastery of statecraft, the deepest of humanism. In short, he was one of the greatest figures of our generation, an outstanding statesman whose services to the cause of human freedom are unforgettable.

The name of Jawaharlal Nehru will for ever remain linked with the heroic struggle for freedom and independence of India. Though nurtured in a life of sheltered ease and comfort, he threw himself into the national struggle and became a great leader next only to Gandhi. The part he played in the national struggle and in the final settlement of the Indian question in 1947 are part of recent Indian history.

Nehru realised even before the advent of freedom that our economic regeneration, our progressive modern life cannot be achieved, unless there is concerted planning. After the transfer of power, as the chairman of Planning Commission, it was he who gave dynamism and power to the various plans which are now being implemented. He was really the architect of India's economic destiny. Through the introduction of planning, he had set us on a path of economic progress to be achieved by democratic methods. There are perhaps instances of other countries achieving a rate of economic progress greater than we have been able to or even plan to achieve, but such progress has been achieved in a different social set up. Nehru has made India embark not only on democratic planning, but also on democratic implementation of a massive plan, and if

we succeed in this effort, as we must, we shall have the distinction of achieving something hardly attained or even hardly attempted in any other country.

As a great believer in world peace and the concept of one world community, he had shown great faith and allegiance to the charter of the U. N. He realised that in a thermonuclear age, war would mean the extinction of all civilised values.

On several international questions such as Korea, Laos, Congo and Vietnam, his was the voice of peace and friendship and his voice was always heard with respect.

Since the victory of the national liberation movement, India has held her due place in the international arena. No doubt Prime Minister Nehru was the initiator of India's foreign policy of peaceful co-existence and non-alignment which has won the respect and acknowledgement of all peace-loving people for the Indian nation.

It is not enough to have great ideals—we have to work for their achievement. Time is the essence of the situation and Nehru had a great regard for the sanctity of time. The pitiless exactions of time take no denial and so the great leader has fallen. Those left behind to mourn his loss could do no better than to work for the ideals he cherished. Follow his foot-prints—that is the best tribute we can pay to our departed leader—The Maker of Modern India.

Jai Hind!!

By P. N. CHANDRAN
Class III Phy.

By K. P. CHANDRASEKHARAN NAIR
Class III Chemistry

The Story of a Poet's Tragic Struggle

(Rev. George Theckedath)

Edgar Allan Poe's skill in handling strange conceptions has given his poems and stories a permanent place in American literature. Genius is tested by time and Poe's fame and influence have grown with the years. We know that his character often lacked stability, but to recall his sensitive nature, the background of his early years and his struggles against poverty in his mature life, is to arouse pity instead of disapproval.

As proof of the growing recognition of his genius, many tributes have been paid to his memory. One of these was the rather belated commemorative stamp issued by the United States Postal Department to honour him as a poet.

He was born in Boston on January 19, 1809, while his parents were filling a theatrical engagement in that city. His mother, a lovely English woman, was an amateur artist as well as an actress, for there is still in existence the picture of Boston harbour which she painted and on the back of which she wrote: "For my little son Edgar, who should ever love Boston, the place of his birth and where his mother found sympathetic friends."

One can imagine how much Elizabeth Arnold Poe needed sympathetic friends in those pioneer days of a century and a half ago when the profession which she and her husband followed was disapproved to a

great extent by the Puritan elements in eastern United States. Less than three years after Edgar's birth, his hapless parents, weary and destitute, died at Richmond, Virginia, both in the same week. They left three children dependent upon the charity of strangers.

These three children were taken into different homes, Edgar being adopted by a childless and wealthy merchant of Richmond—John Allan. The handsome little boy who was afterward known as Edgar Allan Poe, became the adored child on whom was lavished everything—but discipline. Perhaps if there had been less pampering and more understanding and curbing during the gifted boy's formative

years, much of the sorrow and disaster of his later life might have been spared.

He was sent to England for his early education. Then he attended schools during which time he became interested in writing verse. He spent one year in the University of Virginia, where he made a speciality of several languages and successfully passed his examinations. Unfortunately none of his teachers realized his genius at this time.

Through the influence of his foster father, an appointment to West Point was obtained for him. But never having known discipline, he was unable to endure the strict regulations and was dismissed from the institution. Then came a permanent break with Mr. Allan, and Edgar Allan Poe, so ill-equipped to face the world alone, was thrown upon his own resources, with his pen the only asset he possessed.

Throughout the lonely years that followed, the lonely genius became well-acquainted with poverty and the struggle for existence. On one occasion when he presented himself to claim a prize in a short story contest, it is said that he wore his coat tightly buttoned around his neck to conceal the absence of an orthodox shirt. But fortune smiled on him at times, and in 1836, it brought him the greatest happiness he had ever known—the love and companionship of the beautiful girl Virginia Clemm who later became his wife. In all the records of the marital life of American poets there is scarcely to be found a duplicate of Edgar Allan Poe's love and tenderness towards his girl-wife or her faith and unfaltering devotion to him.

Virginia's mother always lived with them and it was she who managed to make both ends meet on the slender income derived from Poe's writings. And it was this gallant woman who later trudged from publisher to publisher, asking that some poem or story be accepted because the author was ill and money was badly needed. It is a strange fact in the history of writing that many great works have brought only a mere pittance to their writers. Some of Poe's best stories and poems sold for a trifle, and even *The Raven* brought only ten dollars! To-day the original manuscript of that poem is worth thousands of dollars.

The family lived first in Richmond, then in Baltimore and finally in New York City. Then came the greatest trouble of all. Virginia was stricken with a fatal illness, and Poe, half-crazed with grief, soon realized that a separation was inevitable. For her sake he managed to secure a little cottage at Fordham outside the city, and there they spent the last year of Virginia's life. It is saddening to read the record of the stark, pitiless poverty in the Fordham cottage during the winter of 1846–47. The dying girl, a weary heart-broken man trying to write in a cold room by a flickering light; the struggle for warmth, his going without food himself in order to buy medicine and some meagre comforts for his wife—that makes the picture.

With Virginia's death Poe was left unutterably lonely and desolate, but out of his loneliness and anguish came his simplest and sweetest ballad, written for his Virginia. In the beautiful lines of *Annabel Lee* he expressed his faith in the immortality of love and the triumphant beauty of death.

Less than two years after his wife's death, Poe died in a charity ward of a Baltimore

hospital. There was scant notice of his passing, and the records show that but one carriage followed him into his grave in Westminster Churchyard. For many, many years he was practically forgotten. If to-day Edgar Allan Poe could know of the honours that have been paid to his memory, perhaps his sad eyes would brighten and his melancholy lips relax in a smile. For at long last his genius was recognized!

His grave in the Westminster churchyard in Baltimore is now marked with a monument which is cared for appropriately by the Baltimore Press Club. Thousands of pilgrims visit the spot each year. And Baltimore's pride in Edgar Allan Poe is further symbolized by a High School that bears his name and by a statue of the poet that stands in Wyman Park. The bronze figure which represents the poet sitting and apparently in deep meditation, bears a quotation from *The Raven*: "Dreaming dreams no mortal ever dared to dream before."

The oldest house in Richmond, Virginia, a quaint little stone structure built in 1686, has been made into the Edgar Allan Poe shrine. Here on exhibition are many of Poe's manuscripts and other objects associated with his Richmond life. His bust, designed by Daniel Chester French, was set up in New York City's Hall of Fame in 1922. But the outstanding Poe landmark in New York is the little cottage in Fordham, where Poe and his Virginia spent the last years together. In 1913 the City set aside an area surrounding the tiny house and named it Poe Park. The building was completely restored and today presents practically the same appearance as it did one hundred years ago.

Some of the Poe furnishings have been recovered and brought back to the rooms of the shingled cottage, including the rocking chair before the hearth in which it is said he wrote THE BELLS and ANNABEL LEE. It took a long time for Edgar Allan Poe to come to his own, but to-day his tragic and lonely genius is appreciated as never before, and he ranks high in the list of American poets.

Phone: 394

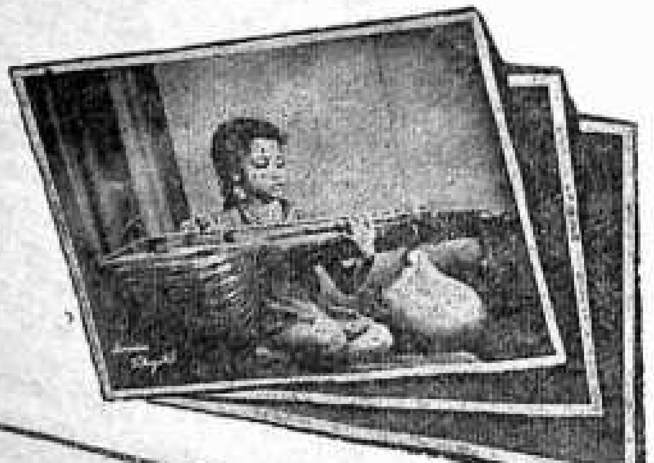

CHAMPION STUDIO
ALWAYE
PHOTOGRAPHERS
&
PHOTO GOODS DEALERS

Window View of A Tour

By Becky Mathew, Class III Maths.

It rained, rained heavily, the previous night on the College Hill. Nature was doing her own preparations to make the journey of the pilgrims—Students of mathematics—more and more enjoyable. The morning sun was rising up in the sky and the smart batch of men and women entered the College Campus. Some zoologists, physicists and others could not resist the temptation of joining that pilgrimage.

One "ABT" special bus was waiting in front of the college staff-room from 5. 30. a. m. At about 6. 20 a. m. with fifty-four human beings—human beings, not teachers and students—the bus began its journey. There was silence for some time. All seemed to offer some silent prayers, perhaps we were invoking the Almighty to be with us throughout the journey away from the College Chapel. The infinite nature began smiling at us and we praised the Almighty realising that He is our 'Athani.' We praised not only Him but everything we saw around us.

Men and Women going for their daily work in J and P coats, Koratty and Tile works at Pudukad and Olloor looked surprised with suspicious eyes as the bus passed by them with a buzzing noise. To the straims of "ഏറ്റുമാനൂർ അമ്പലത്തിൽ പൂരം കാണാൻ പോകണം." our 'ABT' entered—the Town of Kerala's biggest and riches, pooram—Trichur. "Ramakrishna Bhavan" was an envious one to some women folk in the group for their grand preparation of nice 'Dosas' and 'Iddlies.'

Great streams of songs sprang up from us more soundly. Some of our mischievous friends showed their intelligence in making 'Ottamthullal' and one of our teachers exhibited it as best as he could in the moving bus. We also had some words of many Malayalam songs—thanks to Mathew sir. When we stopped in front of the zoo we were continuing the songs. Surprisingly some of the birds joined us in our songs. Cameras clicked and the attractive deer ran away in protest. The zebra, the lion and some other wild animals looked curiously at us who were standing away from them.

'ABT' flew towards Peechi. On the way we had a warm reception at 'Mannathu.' This visit gave us the idea of polite-

ness of the Trichurians. We wished they were with us throughout the journey.

A P² Code—photography prohibited—welcomed us at Peechi. We grumbled, murmured. Some of us took some photographs, I think at least in our minds, satisfying the famous words "photography begins with the marriage of two minds—the dreamer's and the technician's." At one time we were studying about the purifications and storage of water, construction of bridges, dams etc. and at another we were learning to enjoy natural and artificial beauty, very often forgetting the gap between the two. After having a delicious lunch from the canteen at Peechi we said good-bye to Peechi.

Passing through Alathur and Vadakkanthara we reached Palghat and stopped in front of Tippu's fort in silent amazement. Some of us tried to exhibit their knowledge in the field of history and architecture while others busily clicked their cameras for the relics.

Exactly at 3. 35 p. m. 'ABT' crawled into the compound of Basel Evangelical Mission High School, Palghat—where we had our tea—and we rested for some time.

Since we were not new-comers to "Brindhavan of Kerala"—"Malampuzha"—we knew that it was only half an hour far off. 'ABT' stopped in front of the information office. We were told that there would be illumination that night. The dam was closed and as we were lucky they opened the dam for us. All moved their hands over the cameras away from the sight of "Chaprassies." Some 'Chaprassies' followed us with sticks. The sight from 'Malampuzha Pavilion'—natural beauty on one side and the man-made beauty on the other—was grand. The lake view, the children's park, Jolly ride in the Jolly train etc. amazed us very much. In the aquarium a research student explained to us the details. We returned after having had a short sojourn into the realm of unpolluted beauty of nature.

Back in B. E. M. High School we relaxed ourselves. The Headmaster and teachers of the school were of great help to the group. After dinner there we went to see "[illegible]" which was running at the "New theatre." Those among us who were tired by the journey enjoyed the peaceful sleep.

We came almost to the end of our journey. We all were very sad to return to our boring normal life. Almost all of us were sleeping while some were trying to sing "[illegible]......" etc. Singers who were still singing wished to get a cup of hot coffee, and after taking it on the way some more joined them. The hot coffee gave life to almost all of us to make a finishing dash with "[illegible]." That made Thomas sir and Mathai sir shiver in their sleep. After twenty-three hours and twenty-three minutes' journey in 'ABT' all of us were exhausted. One could see us taking leave of each other unable even to wave our hands properly.

The chapel bell raised its cry reminding us that it was a Sunday morning. Some of us were seen trying to rush to their rooms to prepare for the church service. The excursion was over—there remain only the sweetest memories in our hearts—. But still then our hearts seemed to raise the cry "[illegible]."

People's China and the U. N. O.

(By T. S. Raman Nair, Old Student)

As a matter of fact the exclusion of the People's Republic of China from the United Nations Organisation which represents about ¼ of the world's population is not a matter to be gloated over. Even though several times proposition for admitting China in the U. N. O. had been brought, it had been rejected and China had been debarred from this Organisation. It shows how the Western Nations continue to be impervious to the basic facts of International life.

In fact there is no sufficient reasons for the exclusion of China from the U. N. O. Some countries especially America and Malaysia put forward some lame arguments for the continued exclusion of the People's China from the United Nations. They are of opinion that since China had been aggressive and is still an aggressor the Peking regime should not be seated in the U. N. O. They still hold the view that since China is an uncivilized and undisciplined and not an International law abiding country it should not be allowed to sit in this Organisation. If these are the criteria for getting membership in the United Nations Organisation many countries especially Pakistan, Portugal, and Africa have to be expelled from this Organisation. Pakistan which has committed and is still committing hostile actions against India and making a lot of false and sinister propaganda against this peace-loving country, is a member of this Organisation; and why is such an aggressive country allowed to continue in the U. N. O.? Again Portugal which continues brutal actions in Angola should be expelled from this Organisation. And above all it is high time to expel South Africa from the United Nations because of its Apartheid Policy. The acts of all these countries can in no sense be called civilized and disciplined. The belief that by the mere fact of being members of the United Nations any country will become civilized, disciplined and law-abiding, is a great blunder.

Although, not unexpected, the decision of Britain's Socialistic Government to support China's admission to the United Nations if and when the matter is raised at the General Assembly will be read in the

context of recent events. It is incorrect and hypocritical to assume that China has lost face by exploding the Atomic Bomb. On the contrary [she has thereby not only secured a place at the top International table, but no debate or decision on the dis-armament in any International Assembly can henceforth be realistic without her presence. With the explosion of the Atomic Bomb she has given what she has hitherto lacked—an International presence—which the rest of the world can no longer be ignored.

The communist China's admission in the United Nations will not make matters worse. But it will expose her rulers more effectively to the pressures of other countries, Eastern and Western, than when Peking regime remains insulted and isolated. If China had been a member of the U. N. O. the Sino-Indian Border Conflict would not have so worsened.

In short the admission of People's China in the United Nations Organisation is inevitable for the maintenance of world peace. All those who derive satisfaction from the continued exclusion of China from the Nations should remember that a delinquent person cannot be rehabilitated by being treated as an outcast. That would make the position still worse. Moreover if China is not a member of the U. N. O. there will not be complete disarmament in the world and the visualisation of world peace will be an utopian dream.

For all your requirements of
Scientific Instruments, Glassware & Chemicals

PLEASE CONTACT:

THE CENTRAL SCIENTIFIC SUPPLIES COMPANY LIMITED

P. B. No. 124 CANTONMENT : TRIVANDRUM-1

Authorised Stockists of

B. D. H. & SARABHAI MERCK

Lab. Chemicals and Guaranteed Reagents for Kerala

Regd. Office & Works: TAMBARAM

Other Branches: MADRAS & BANGALORE

The White Jasmines Smiled Again

Susan Abraham, P. D. C. G. II

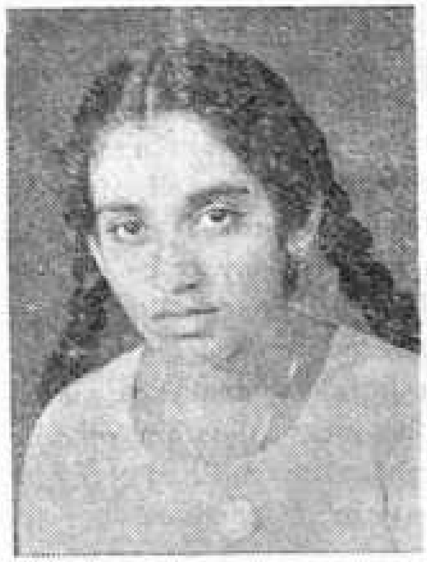

It was a bright evening in the Onam season. I was preparing hard for the Onam examination and was in the open air reading Physics. $S = Ut + \frac{1}{2} at^2$. How can it be derived ? I studied it only yesterday—' writing it out again and again on a slate.' But I couldn't remember the steps. I lost my temper and threw away the book. I felt more at ease when I saw the beautiful red and blue sky. The western sky grew like the blushes of an artless girl teased by her friend. The stars began to peep one by one. I loved to sit in our garden behind the common room and went there. The smell of jasmines floated in the breeze and I felt I was in a different world altogether. Snatches of W. B. Yeats and Tagore came into my memory. 'The bee-loud glade' seemed to be murmuring in my ears. 'The midnights' glimmer', 'evening full of linnets' wings' and 'lake-water lapping with low sounds by the shore' etc. I heard 'in the deep hearts' core.'

It was then that my friend and class-mate Pyari came there with a bucket of water in her right hand and a pickaxe on her left shoulder. Then only I remembered that it was Friday—the day for garden work. We were divided into several groups for the different jobs in the garden. Pyari was in charge of the jasmines and I of daisies. She looked at me in a peculiar way and then looked at the daisies and at the jasmines and again at me. I understood her meaning and I was irritated by this. "Why are you looking at me like an owl "? I snapped at her. 'Do your duty. Please don't try to reproach me'! She smiled and slapped me on the shoulder; then she said "Most revered poetess, I don't wish to disturb you. You may go back to your dreams. But, what about your $Ut + \frac{1}{2} at^2$?" Then she burst out into laughter holding her sides. I was furious since she knew I was weak in Physics. I had also told her in a moment of intimacy of the pleasure I had in reading some of the poems of W. B. Yeats and Tagore. I could not forgive her for touching me on the raw. I wanted to give her a piece of my mind but she had disappeared as quickly as she had come.

I swallowed my temper and was dressed for supper. When I entered the dining hall it was nearly full. Pyari cried out, "Ah! here's our poetess returning to the earth

from A Midsummer Night's Dream. I wonder what adventures she had with Puck. Good God! Look at her ears "—here sha parted my sidelocks and exposed my ear-lobes which are a bit too long and a bit too drowny. I have always been very sensitive about them. I always take great care to conceal them. Pyari had struck at my Achilles' heel and I wanted to hit back. But the whole dining room was roaring with laughter, so I had to keep mum. I felt sick with suppressed rage and after making a show of eating returned to my room and lay face down on my bed. How I hated Pyari! All girls are cats I thought. There's no sincerity, no sacredness in their friendship. How this girl had shadowed me ever since we had first met on the train on our way to the college! Though I had been rather shy and reserved her continual devotion had won me over and we had become one of the 'inseparables' in the hostel. And how-now she had insulted me just because I was a bit irritated in the garden. After all we were alone in the garden. But she had insulted me before the whole hostel. I will never forgive her. I will pay back in the same coin when the opportunity comes. I will...

Just then I felt a soft hand on my shoulder. "Look Latha, you know I didn't mean to hurt you and I am so sorry. I apologise unconditionally. Please forgive me, please........"

"GET OUT" I roared.

She stood hesitating for a few moments and then went out. She was absent from the Night Prayer at bed-time and after the prayer one of her room-mates called me aside and asked me what I had done to make Pyari lie down and weep away.

"Don't you know she often behaves like a child," she said, she didn't mean to insult you. None of us takes her pranks seriously."

"But" I replied, there's a limit to pranks. She ought not to have made personal remarks.'

The next day Pyari and I avoided each other. We were both miserable and knew it. But pride gave us the strength to endure the suffering. The change was far more noticeable in Pyari because nobody ever saw her silent and sulking like that before whereas I have always been by nature quiet and reserved. The dining hall no longer echoed with her silvery laughter. Work in the garden, which used to be such fun when Pyari was present, became a sort of forced labour in her absence. How she used to make even the gloomiest of us laugh with her "pickaxe drill" and 'bucket drill'! Once she had hidden a toy rubber-snake (the kind which crawls about when free) under the rose bush and when somebody watered the bush the snake suddenly moved and the girl jumped four feet (better than the college record) into the air, shouting 'Ayyo Pampay!!' It was the evening of the principal's visit and when he came he was alarmed to find the whole hostel armed with hockey-sticks and bats (and some servants armed with long wooden spoons-thavis) searching for the snake........Yes, she was indeed the life of the hostel and when she sulked the whole hostel was in gloom.

Noticing this, some, friends managed to take her out for a walk in the evening. They called me also but I refused. "I have had enough"—I told them. When they were about to return there was a heavy rain quite unexpectedly. The party had not taken

Mr. Joseph Sam

Mr. Pathrose Mathai

Mr. E. J. Jacob

Mr. V. C. George
College Union Chairman

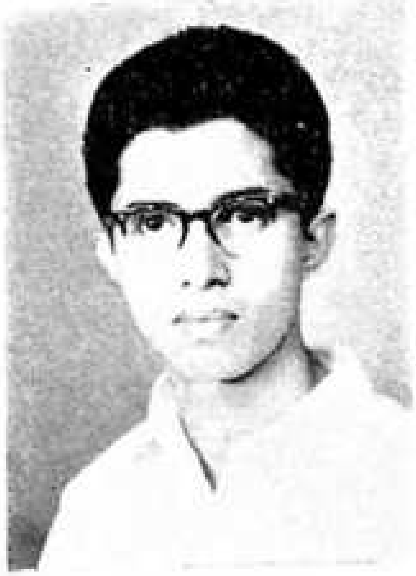

T. N. Govindankutty Menon
III Chem.
who secured a 1st Class in English
for the B. Sc. Degree exam. March 1964

V. Ramakrishnan
best actor in
S. S. League drama

P. G. Mathew
University Player (Basket Ball)

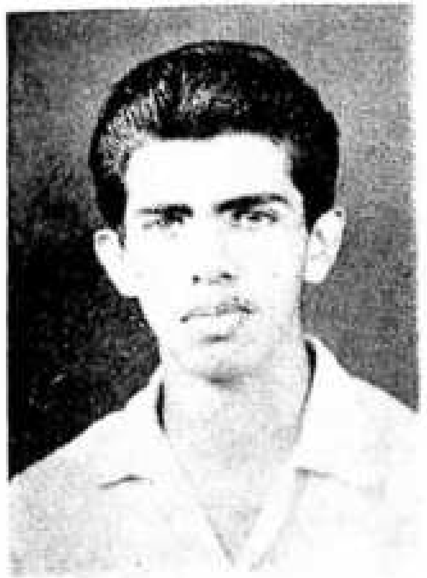

W. Oommen George
College Union Secretary

James V. Cheeran
State Basket ball Player &

MEMBERS OF THE DAY SCHOLARS' ASSOCIATION COMMITTEE

Sitting (L. to R.) :—Miss Ananda Sivaram, Miss Anni Thomman, Mr. G. D. Gabriel, Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr P. K. Narayana Menon, Mr. E. P. Sasendran, Mr. A. Balachandran.

Standing (L. to R.) :—Mr. L. Radhakrishnan, Mr. Somasundaran, Miss Mary Varghese, Miss Mary Joseph, Miss Susheela, Miss Sarojini Devi, Miss Sarala, Mr. Gopinatha Menon, Mr. Venkitachalam.

PRE-DEGREE FORUM COMMITTEE

Sitting (Lt. to Rt.): Miss Ruby George (Girls' representative), Mr. E. Narayanan Nambiar (President), Dr. P. M. Mathai (Principal) and Mr. Jacob Thomas P. (Secretary).

Standing (Lt. to Rt.) :—M/s. M. B. Gopinath (Group III), V. J. Prakash (Group I A). C. Thomas Philip (Group II), P. A. [illegible] Pillai (Editor The Student World)

a single umbrella. They came back drenched to the bone. As usual, those of us who remained high and dry made fun of those fools who dragged themselves in looking up miserable as a flock of wet hens. I laughed again and again at them.

At about Lights off time I heard that Pyari was laid up with fever. Without rhyme or reason my heart missed a bit. I ran to her room. I noticed with dread the great change in her face—all her freshness had gone like a lotus wilted in the warm sun. She was sleeping like a small bird in its nest. My sorrow was too deep for tears. I felt guilty too. If I had not quarrelled with her she would not have gone out and got soaked. I was broken-hearted to see her beautiful face gone pale. When I touched her forehead it was so hot that I got frightened and ran to the warden's room. She came and took Pyari's temperature—103°! I sat silently near her bed reassuring her that all would be well and she would be able to write the exam. When it was about 12° clock the warden came and scolded me severely for sitting up there so late. I went to my room and put off the light and went to bed. I didn't have a wink of sleep till it was 4 o'clock or so. My thoughts were all about Pyari, her pranks and wit. I lay near the window and looked at the sky. I saw the stars twinkling—the eyes of the moon were gloomy.

When the morning-bell sounded all of us crowded round Pyari's bed. Her temperature had come down. Time seemed to me crawling like a snail. I was not sure whether I could see her after my return from college. I went with a heavy heart to bid her good-bye. I was touched when I saw her with our little Pussy—Teki which was on very affectionate terms with Pyari. She said that she was feeling better and was sure that she would be all right within two or three days. I felt hopeful and tried to smile. She wished me the best of luck and didn't forget to say "Please remember your ut + ½ at²!"

When I returned to the hostel for lunch Pyari's parents were there. They were waiting for me because Pyari had told them that she wished to see me before leaving for home. When she saw me Pyari smiled sadly and said, 'Lathi, let me see your question paper.' Although her father refused, she managed to have a look at it. Her father laughed at me for crying like a little child. Pyari's mother comforted me saying that Pyari would be better again within two or three weeks. Then only I realized that Pyari had got typhoid. I felt great pain when I saw the car moving. I saw her looking at me until the car disappeared. I could study nothing that evening.

In a week, the examinations were over and I prepared to go home. I was very eager to reach home because I had had no news from Pyari.

I could not sleep well though I was tired by the journey. Towards morning I dozed off only to a dream—a most melancholy dream.......Two children were playing peacefully on the seashore. One was I...... but the other? The beautiful angelic child—yes, it was Pyari. We floated small paper boats and watched whose boat would win. Mine was getting ahead and I clapped my hands. Then Pyari ran after her boat to push it and made it win.

"Look out Pyari, the breaker! Don't go."

I cried out in my sleep and my mother hurried to my side. She asked me what the

A³

matter was. I was sobbing and she knew by her maternal intuition I had some sad dream about Pyari. 'Are you so childish, Latha ?' She asked me. 'You are no longer a child. Be brave.'

The following day I was in my room turning the leaves of my autograph book idly. It was then that the postman came. With a lump in my throat I ran to him. My hands trembled when I saw the letter was from Mavelikara. It was Pyari's mother's handwriting. A tear-stained etter!

" My dear Lathi,

I don't know how to begin. Don't bo angry. I refused to write you earlier but I thought that it would be a great disturbance to your study............' Pyari entered her eternal rest I could not read further. My head reeled and I blacked out. I came round and saw my parents, brother and sister sitting or standing anxiously round my bed. When I had completely recovered they read " she was calling your name in her sleep. 'Lathi, where is Lathi ? Mummy please ask her not to weep.' She was thinking only of you in her sleep, always whispered 'Lathi, Lathi.'

A whole year passed away. On the anniversary of Pyari's passing away I stood near the window where Pyari and I used to stand looking at the garden. The jasmine was in blossom once again. During the gloomy days of the South West monsoon they had remained barren, but now the onam sunshine made it smile again. I took comfort. If nature so renews herself why not man ? If with the year the seasons return shall not we poor mortals have another chance?

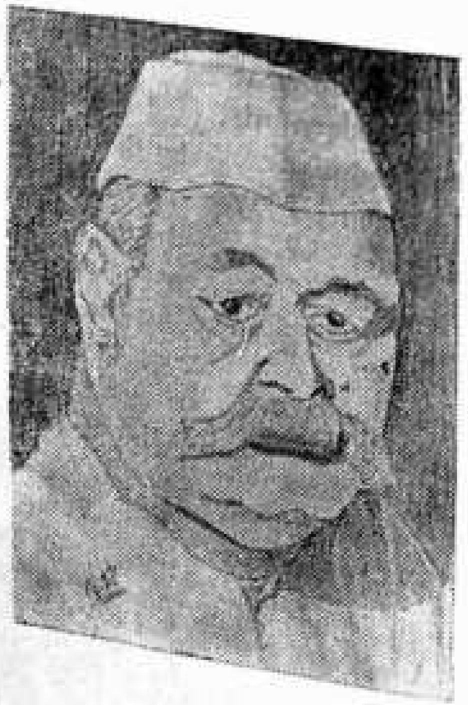

The Girl of His Dreams

By K. Jacob

My friend Krishnamachari (" Krishnan" for short).came to me one day in high glee, and said : Congratulate me, old gargoyle ! " (He used to fall into Wodehousean slang in moments of excitement.)

" What for " ? I asked, eying him with some disfavour, as his hilarious mood jarred on me a bit.

" Why " !, he said ; " I have reached the end of my search. I have seen the sweetest, loveliest girl on earth, and the day is not far distant, when I shall call her my own." Krishnan had always been dreaming about marriage. He had had many adventures in that line. Being an eligible young bachelor, many fathers of marriageable girls had cast their net to catch him. But he was hard to please, and had escaped so far. So when he confessed that he was smitten by the Divine Passion, I was intrigued.

" Where is she ?," I asked, and " where did you see her ? "

" In the train," he replied.

" Oh !, And did you get acquainted with her " ?, I asked.

" Well !......No," he said, " but her father is keen to have me."

" Tell me all, my dear fellow," said I.

" You see," he said ; " I was going to Chinglepet the other day. I was in a first-class carriage all by myself, except for a long-toothed female who sat in a corner.

At Egmore, an old man and his very pretty daughter came in. As soon as I saw her, I knew that I had met my Fate. It was she and no other, who was the girl of my dreams. I tell you it did my eyes good to look at her lovely face. " Jayalakshmi, you sit here," said the old man to her. Now that was a wonderful thing. I had given a name to the girl of my dreams, and that was Jayalakshmi. I felt certain that there was something like Divine guidance in the matter. She sat in a corner and her father at near her.

" For some minutes, nobody said anything. But after the train passed Chetpet, the old man asked me who I was, where I was going, etc. and I told him. When he heard that I was in the State Bank, he was impressed. I told him my salary and, he was even more impressed. I also told him that I was staying with my mother at Purusawalkum. 'Rather a big house for two people,' I said. I wanted to make him understand that I was eligible. You know the saying : 'Faint hearts never won a lady.'

" The old man told me that they were going to Trichy. He had an excellent house at Teppakulam, called Tulsi Lodge. Then he began to make himself agreeable to me. 'Did you see the latest Illustrated Weekly' ? he asked. I had not seen it and he gave me a copy, and for some time, I looked at the pictures. 'You will find some nice bits in the Frivolity columns,' he said. I looked it

up and there were some funny things in it. There was the story of the old man whose mother looked seventeen, because she had taken Monkey Gland pills. Her husband, the man's aged father, had to be pushed about in a perambulator, because he had an overdose, and looked about three years old. 'Very funny,' I said. 'I have some good Cinema Magazines with me,' he said and gave me two or three of them.

"Well, I wondered at the old man's liking for girls' pictures, but I could not blame him for a failure to which I too was prone. After I had looked through them, he said: 'I wish to have a smoke. Do you care to have a cigarette'? He offered me an excellent one. 'Let us go into the next compartment,' he said. 'Jaya cannot bear cigarette smoke.' So when the train stopped next, we left the girl with the long-toothed female with the sour face and went into the next compartment. After a smoke, the man began to talk politics. He spoke of the Chinese invasion. "Why not we go back to the other room? It is more airy," I said. 'I don't want to hide the fact from you; I longed to feast my eyes on Jayalakshmi's beauty.' 'No, no,' he said, 'let the women enjoy their own conversation; they don't understand politics. Our presence would only be embarrassing to them.'

The old man's views on Government policy were rather upsetting. For myself, I am convinced that our Prime Minister is right, but the man was a follower of C. R. I did not like his views, but he had been so kind to me that I did not want to quarrel with him. In the meanwhile, he got me a cup of coffee, and took one himself. By this time, the train had reached Chinglepet and I had to get down. 'We shall meet later,' the old man said. So, that is that!" Krishnan concluded, ending his narrative.

"What is what"?, I asked. "How do you know that he wants to make you his son-in-law"?

"Well, I could read between the lines," he replied. "Why should he make himself so agreeable to me? Why should he take so much trouble to entertain me, if he had no such idea?"

"He may be a crack who likes to give pleasure to young people," I said.

"Now, don't be foolish," said Krishnan. "Have you ever seen anyone who likes to give pleasure to a young man without some ulterior motive"?

"Here and there, one," I replied.

"No, you have not," said he. "and have you ever seen a Brahmin gentleman not anxious to see his daughter married"? This was true. All parents are anxious to get their girls married.

"But she might be married already," I said.

"No, no," Krishnan replied. "There was no 'Thali' on her neck. Of that I am sure. It is just like you to make foolish objections. I am sure the old man took all that trouble just to please me."

"So what"? I asked.

"I want you to help me," he said.

"How I", asked.

"I have the old man's address here," he replied. "You must go and meet him and make him propose."

"Nonsense!" I said. "How can I go and meet a man without an excuse"?

"Oh! You are an Insurance Agent, aren't you? That can serve as an introduction," he said.

This unfortunately was quite true. I had taken up an Agency in the New India, but really had done very little work.

"But your mother may object to the match," I said.

"No! My mother is anxious to see me married. There is no difficulty on that score," he said.

Now, really, I did not like to go to Trichy for the purpose of meeting the girl's father, but I saw no way out of it.

So I said: "You must give me my first class fare. to and fro, and all expenses, plus a fee, if I am to do anything in this matter."

"All right. Name your fee," he said.

I said a figure and he agreed.

In a way, I was glad. At least, my friend would get married, and there would be an end to his "search," as he called it—provided, of course, the old man was willing

But there was one difficulty. "Suppose the girl does not want you"?, I asked.

"I must risk that," he said. "But do you think she would refuse me"?, he asked.

Krishnan was rather a handsome fellow, and he knew it.

A girl who got him would be lucky. He had a fine house in Madras and a good job.

"I managed to let the old man know that I have a house and some property in Madras," he said.

* * * * *

Well, I went and saw the old man at Tulsi Lodge, Teppakulam. He was not really old, but looked about 45. I saw the girl also, at a distance. There was nobody else, except an old servant. So I decided that the old man was a widower.

I introduced myself. I spoke of the value of Insurance, and how the New India Company was making great strides. Casually I told him about Krishnan—how he had spoken to me of meeting them and how kindly he had been treated.

"Oh! I remember!" the old man said. "We had a rather good time together. How is he?" he asked.

I said he was all right. But I found it difficult to introduce the topic which was in my mind.

"He said that you made his journey very pleasant for him," I said.

"Oh! Just ordinary courtesy, that is all!" he replied.

"He said that he did not feel the passing of time, all the way from Egmore to Chinglepet," I said.

"Oh! It was nothing!" he replied.

From his conversation, I began to suspect that Krishnan had been deluding himself about the old man's intentions. It must have been mere wishful thinking. But there was, as yet, no harm done.

"May I know," I asked, "Why you were so kind to him"?

It was rather a silly question, I admit, but I was playing desperately for an opening.

He looked a little annoyed, I thought. Finally he smiled and said:

"My friend, I will tell you. I was travelling with my wife Jayalakshmi. Once when I travelled with her—that is some time ago—a young fellow got in and he began to stare at her continuously. I did not like it. In fact, it irritated me so much that I got up and

gave him a knock on the head. Very foolish of me I admit. But I could not help it. Oh! the fellow fell down, and some rascal pulled the cord and the train stopped. The Guard came, the Police came and there was a great deal of trouble. I had to pay heavily for my folly. I had to get down at the next Station and was charged with assault and battery and all sorts of torts and malfeasances. Finally, I got off after losing a good bit of money. So nowadays, when I travel with my wife, I provide myself with Magazines and things, to give to ardent young men. It comes much cheaper, that is all."

* * * *

So that was it! The girl was married! The thali must have been hidden under her blouse, so that my friend did not see it.

I returned, a sadder and a wiser man, to Madras. I met Krishnan, and told him the truth about the girl of his dreams. Hew as rather cut up, and would have done me out of my money, because I had failed in my mission! As if I had ever promised to get another man's wife for him! I had to be firm with him, and at last he paid me the full amount, though he grumbled a bit.

By P. N. CHANDRAN
Class III Phy.

Short-story

Fulfilment

(B. VATSALA KUMARI, Cl. III. Chemistry)

A mild wind ruffled the leaves of the tree. For a moment they trembled; and once again it was perfect calm. The whole scene was statuesquely still. And the young man who sat under the banyan tree, with a candle burning beside him, too seemed a part of the scenery. His eyes were cast on a sheet of paper on which he was drawing something.

Minutes crept away silently, almost without his being conscious of it. Once he raised his eyes from the paper and looked at the candle which burnt dimly. He put aside the brush and lit another. It was the third candle that he lit that night; it was also the last one he had. And he had no means at all to buy another. With a sigh he turned towards the brush and the paper.

The new candle poured its bright light on the paper. On it there was the painting of a woman. His eyes shone with unconcealed pride as they wandered over her. Clad in snow-white delaine, she had something of an angel in her—a well-chiselled face and a well-shaped body, the curves and contours of which recalled to one's mind some of those ancient statues carved in the Ajenta caves. Her dark wavy hair provided a strange contrast with her rosy cheeks, the flush of which had deepened now in the bright candle-light. And those ruby, slightly pouting lips—they were parted a little, as if to whisper something.

He felt they were imploring him to give her eyes.

Yes, the painter had failed in giving the woman eyes. She was beautiful to the tip of her toes; yet her beauty was incomplete. Her creator, who gave her such enthralling beauty, could not give her her eyes. He was the best painter of his time and he worked untiringly. Yet those eyes remained unfinished.

With his palm the young man wiped his perspiring forehead and pushed back the thick, uncombed hair. In a minute he was again deeply engrossed in his work.

In his dreams he had often seen those eyes—glowing, cerulean eyes, darkened with collyrium, and reminding one of the dark depths of the ocean, attractive but unfathomable, like woman herself. The colours he should give to the eyelids, the bent of the eyelashes, even the slightest detail was clear to him. Yet he had failed and that was the naked truth.

That naked truth obsessed his mind. In a frenzy to complete the picture he had left all that he had in this world and had taken shelter under this lonely banyan tree.

And strangely enough, he got the inspiration to paint only at night. When Night cast her dark eye over the earth and mesmerised it into quiet slumber, he kept himself awake. In those silent, eerie hours, when he felt he was the only living soul on earth, those two eyes would appear before him. Glowing, cerulean eyes, filled with intense and irresistible yearning! Eyes which at once allure and bewilder! Enticing, enchanting, imploring, even mocking, they would haunt him every moment. And he, the frightened victim, would sit there, unable to move, under that banyan tree till morning came when those eyes would fade away into the void. The whole would seem a dream. That unfinished picture on his lap—that alone would remain as a hard reality.

Many a night he had been tortured by this ghastly experience. But he would not be suffering that any more. If he failed this night also, he had sworn to himself, the first ray from the sun, on reaching the earth, would fall on the torn pieces of that incomplete picture.

The night, the decisive night, was in its small hours. Yet those eyes eluded him. The eyelids and the eyelashes had been complete. But that intense yearning, that fiery glow was still beyond the reach of his brush.

He slowly raised his eyes towards the eastern sky. There shone alone the brightest star—the Venus, the glowing symbol of silent love, seemingly still, yet making her silent steps of love towards the crescent moon. With her soft smile and unwinking look she was giving him hope all these dark and lonely nights. Yet to-night he felt she mocked him.

His eyes wandered over the massive rocks at a distance, the streamlet that flowed through its foot, the azure-blue sky and those soft nylon clouds that floated in it. Everything was lovely and seemed part of a perfect design. He, who boasted himself the creator of enchanting beauty, had nothing to add to the loveliness of the scene. To crown it all, there shone before his eyes the Venus—the perfection of beauty. He also had been striving to reach that perfection of beauty. The beloved of his dreams was, to him, the incarnation of the purest essence of womanly beauty. But the Venus seemed to mock his frail fingers struggling hard to arrest that spirit of beauty and imprison it in the lifeless form of a woman.

Unreachability—is that alone the charm of perfection? Was he doomed to live his life thus tantalised, thus tormented by the vision of perfection?

No, if a mortal life cannot give him that for which he yearns so passionately, he was only too ready to give up that life.

Like a man out of his wits he took the brush and the paints in his hands and

straightway began to work. His fingers moved on quickly, never once wavering and his attention never deviated.

The candle went on burning and the minutes crept, slowly but steadily, into the dark caves of the past. The sky became darker. At last even the Venus faded away; he did not notice it.

An hour must have passed. Then he raised his head. The candle was nearing its end; the light was dim. Yet he could see clearly what he had achieved. Those glowing, cerulean eyes, reminding one of the depths of the ocean! And their look, in all its perfection of beauty, with all its intense and irresistible yearning, pierced straight through his eyes. Every fibre of his frame thrilled. It was overwhelming to him. He felt something in his quivering heart swelling up and struggling to break through his ribs.........

Perfection had been reached; but the soul, the spark from the fire, wanted to cast off its mortal garment .....

The wind sighed through the leaves. There was a final flicker of the flame—then it faded into impenetrable, deathly darkness.

* * * * * *

At last the first ray from the sun reached the earth. It fell on the massive rocks, on the sapphire waters, on the meadows and on the banyan tree. It also fell on the lifeless figure of a young man lying under the banyan tree with a painting pressed to his bosom—the painting of a woman who had glowing, cerulean eyes.

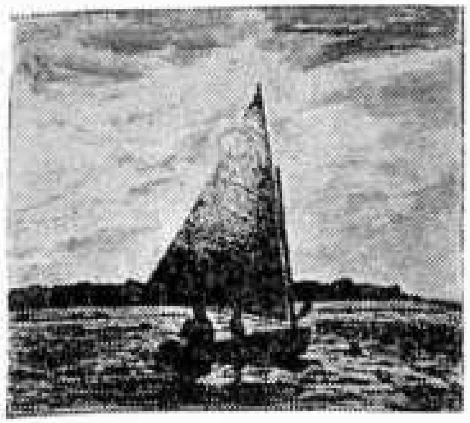

By P. N. Chandran
Class III Phy.

A¹

Intelligence Test

By Thomas P. Mathew, (Class ii Philosophy)

The following are a few questions meant to test your intellectual ability. You may think over these questions and compare your answers with those given at the end.

Questions:

1. There are twelve pennies in a dozen. How many half-pennies are there?

2. Three shop-keepers sold 21 oranges, 29 oranges and 37 oranges at the same price and each received the same money from the sale. How were the oranges sold in the shops?

3. One-third of a certain fraction, plus three times that fraction, equals that fraction when multiplied by that fraction. What is that fraction?

4. What will you do if you are in danger of being attacked by a lion when you have no gun?

5. What will you do if you cannot lead the group?

6. How will you swim across a river if the stream is very strong?

7. Which weighs more: a cubic foot of iron or a cubic foot of lead?

8. How many sides are there for a ball?

9. Why do bees hum?

10. What word which means 'title of respectable address,' spells the same from right to left as it does from left to right.

11. Why are water-pipes apt to burst in cold weather?

12. Can you say a word which begins with T and ends with T and which is full of 'T'?

13. What is the largest word in English?

14. How to correct the following expression formed of sticks by operating only on one stick?

$$\frac{XXIII}{VII} = II$$

15. Give the plurals of :—
   1. Attorney general
   2. Brigadier general
   3. Daughter-in-law

16. Each group of letters when rearranged will make a seven letter word. What are they?

1.	nsahifo.	2.	yjoenur
3.	tpeersn.	4.	wrtehae.
5.	aemelxp.	6.	tprfece.
7.	sfatero.	8.	pscoesr.
9.	vsouari	10.	pgsaote.
11.	terenru.	12.	seemmbr.
13.	shpsiye.	14.	oolbiyg.
15.	iexrmtu.		

17. What is the normal temperature of the human body?

18. What makes ice slippery?

19. What do the following abbreviations stand for?

1.	F. A. C. T.	2.	M. R. C. P.
3.	Ph. D.	4.	P. T. I.
5.	U. P. S. C.	6.	D. D.

20. If a man and a half catch a fish and a half in a day and a half how many fish will six men catch in seven days?

21. How long should a lady's dress be?

22. What is that which is your very own, and yet is nearly always used by others?

23. What is the difference between a hill and a pill.

24. What will you do first when a guest comes?

Answers:—

1. Still twelve.

2. Each shop-keeper sold his oranges at 4 as. per dozen and charged one anna for each single orange. In this way each received annas thirteen. Any prices in which the cost of a dozen is four times the cost of a single orange will work the trick.

3. The fraction is 10/3.

4. Climb a tree.

5. Follow the leader.

6. Not straight across, but crosswise, a little with the current, a little forward.

7. A cubic foot of lead.

8. Two sides: outside and inside.

9. Humming sound is caused by vibration of the wings of the bees to and fro which is extremely rapid.

10. Madam.

11. In winter the water freezes. Ice needs more space than water from which it is formed. Hence pipes burst.

12. Tea-pot.

13. Smiles. Because in between the first and the last letters there is one mile. i.e (S)MILE(S).

14. By taking one stick from left, place it above the two on right i.e

$$\frac{XXII}{VII} = \pi \quad \text{ie} \quad \frac{22}{7} = \pi$$

15. 1. Attorneys general.
   2. Brigadier generals.
   3. Daughters-in-law.

16.

1.	Fashion.	2.	Journey.
3.	Present.	4.	Weather.
5.	Example.	6.	Perfect.
7.	Factors.	8.	Process. Corpses.
9.	Various.	10.	Postage.
11.	Current.	12.	Members.
13.	Physics.	14.	Biology.
15.	Mixture.		

17. 98.4°F.

18. Your weight causes the ice to melt forming thin layer of water between you and the ice. You slide on this thin film.

19. 1. Fertilizers And Chemicals Travancore.
   2. Member of Royal College of Physicians.
   3. Doctor of Philosophy.
   4. Press Trust of India.

On the Lap of Earth

P. Gourikutty, Class III Economics

On a weary gloomy eve
With a sad and heavy heart
Searching for a cooling couch
To lay the hot heart upon it
I plodded towards an unknown path
Dreaming of a divine bath
Of the rich and golden shower
In the sweet and soothing earth's bower.
Behold ! what I see in front
A store of costly wealth amassed,
Or is it a huge flame lit
To beacon the day to her sleeping
couch?
Painting on the milky clouds
Figures of a thousand moving colours
Banqueting the watch of night
He has gone to the nether world.

Or has the Sirens charmed him so
With the daughter of spheres to
second them
On a dragon-drawn chariot bright
Has looted from this lively world.
Ah ! he has sunk at length
Dipping the world in dark depth
And the day perfectly mute
Doth go behind the night's veil.
And the day has run the length of race
The sun has gone to the western skies
With sinking head and golden rays
That sheds the crimson waning light
The chirping singing gladly lives
The rolling dancing lovely waves
The whispering breeze of spring meadow
Together lulled the wearied sun

---

5. Union Public Service Commission.

∴ 6. Doctor of Divinity.

20. 28 fishes.

i.e by, $1\frac{1}{2}$ men catch $1\frac{1}{2}$ fishes in $1\frac{1}{2}$ days
$1\frac{1}{2}$ „ „ 3 „ in 3 days
3 „ „ 6 „ in 3 „
3 „ „ 2 „ in 1 day
6 men catch 4 fishes in 1 day
6 „ „ 28 „ in 7 days

21. A little above 2 feet.

22. Your name.

23. One is hard to get up, and the other is hard to get down.

24. You will smile.

Believe it or not!

Collected By
H. A. Subahan, Cl. I. Botany.

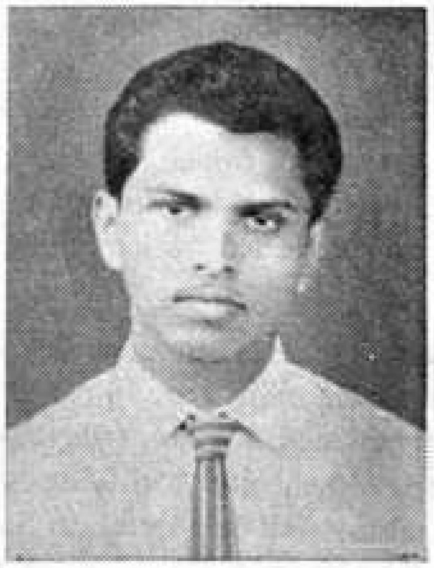

** The largest animal that ever walked the earth was the 'Stegosaurus.' It weighed approximately 80,000 pounds—yet its brain weighed only 3 ounces. It had a second brain in its tail to control its massive hind legs.

** The 'Oyster catcher', a bird of Europe, feeds on marine worms, crustaceans and mollusks ; but it neither catches nor eats Oysters.

** The White-fringed beetle, a harmful pest, has no father, no husband and no sons. But it may have 700 daughters.

** The Canadian Goose flies only north and south. It never migrates laterally.

** Five-legged frogs are found frequently in New Zealand.

** The Koala, a tiny bear seen in Australia, has an Appendix 8 feet long.

** The women snake-charmers of Pakistan never use musical instruments to charm the deadly snakes. They employ only the voice, because a serpent's whispered advice led to Eve's downfall in the garden of Eden.

** All Siamese cats are born white.

** A grasshopper has 5 eyes.

** A Goose has 19 vertebrae in its neck, yet a Giraffe—the biggest long-necked animal of the world—has only 7.

** Bachelors in Liverpool, England, in the 16th century were required by law to stay indoors after 9 P. M.

** A man named Eziekel Kent (1744–1842) of Rehoboth, Mass, was a church deacon for 72 years.

** The "Katydid," an insect, has its ears on its front legs.

** The tongue of a butterfly is as long as its body.

** The Kiwi bird of New Zealand weighs 5 pounds and lays a one pound egg.

** The black cows of Valamo, Russia will not permit women to milk them.

** The crows in Java are believed to carry the souls of suicides.

** Tsetse fly—the creator of sleeping sickness in Africa—is the only insect that does not lay eggs. Its young skip the egg stage and appear as larvae.

Sublimation as the Basis of Culture

By V. C. George, Class III Philo:

We are living in a world of reality. In dealing with the hard realities of life we come into contact with many a conflicting situation. The mind adopts various mechanisms to meet the frustrating situations of which sublimation is an important one. Let us see how this device is connected with culture and civilization.

Sublimation is a process by which instinctual emotions are directed from the original ends and redirected to new ends which are satisfying to the individual as well as useful to Society. Dr. V. K. Alexander's analogy of a dam illustrates the sublimation. The mighty river is blocked by building a dam. During a flood it may make unforeseen havoc. But this water is directed to dry lands through canals and the dry lands become fertile. So also the instinctual emotions of a man is redirected to a noble end through sublimation. Any instinctual emotion may be sublimated, however wild it may be in the original form. The redirecting of the instinctual emotion becomes sublimated only when it is satisfactory to the individual as well as useful to the society.

Many people may redirect their instincts into new ends, which may not be sublimation. A barren woman may find satisfaction of her maternal instinct in bringing up puppies and kittens. But we cannot call it sublimation since it is not useful to society.

In the early societies people were free to express their instinctual emotions in their real nature. But due to the settled life and growth of population man had to limit the expression of his various emotions. He began to redirect his instinctual emotions into new ways, which, in course of time, became useful to society. This sublimation paved the way to civilization. The sexual instinct found sublimation in poetry, painting, music and such other fine arts. The aggressive instinct was redirected into fighting against the evils in society. The maternal instinct found satisfaction in looking after the orphans and working in the child welfare centres.

Where people are allowed to express their emotions freely they stand at a lower step on the ladder of civilisation. On the other hand where people sublimate their instincts in various ways their culture develops more and more.

Thus it is found that sublimation is one of the basic factors of civilisation. Painting, art, architecture, orphanages .. all these bear testimony to the role of sublimation in the growth of civilization. Sublimation modifies the instinctual emotions so as to make it acceptable in a civilized society.

The National Cadet Corps

S. R. D. Elayidom, P. D. C. I. B.

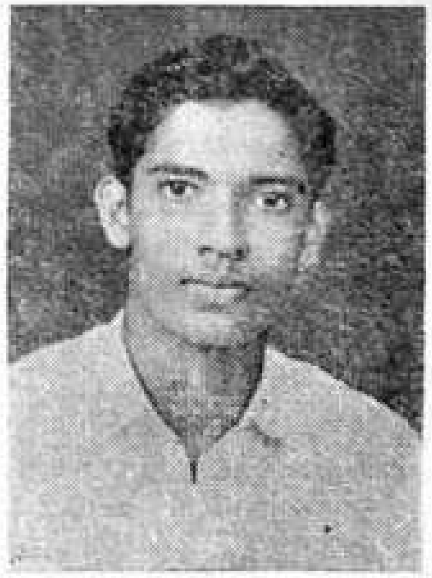

The National Cadet Corps is becoming more and more important in the lives of our young people. Whether we like Military organisations or not, it is essential that every country should be able to defend itself. The world is not yet the ideal place that it ought to be, and if we show weakness, others would probably take advantage of it. Therefore, if we want to remain free and happy, if we want to live without foreign interference there must be an organisation for the protection of our land. There is a saying that 'the price of peace is continual watchfulness.' Unless we are ready to guard our rights we shall certainly suffer from those who care nothing for the rights of others. We hope that our country is not going to be attacked. But we must make preparations so that we may be able to defend ourselves. That is why our Government has organised the National Cadet Corps.

As everybody knows, the N. C. C. is compulsory for boys and girls in schools and colleges. If war comes India will need a very much larger army than it now has. Then those who have N. C. C. training will be very useful to serve as officers in the army. This is one of the reasons for organising training now. College students are allowed to join the N. C. C. if they are physically and mentally fit. N. C. C. officers impart military training to them and thus they become gentlemen cadets.

The N. C. C. consists of three divisions (1) Senior division (2) Junior division and (3) girls division. The Senior and Junior divisions consist of three wings: The Army the Navy, and the Air-force. The army wing has units of the armoured corps, the corps of Engineers, Artillery, the signal corps, Infantry. The corps of electrical and mechanical Engineers and medical corps. Cadets in each unit get separate training. They get all kinds of practical training in the annual training camp.

At first cadets feel very funny walking and marching noisily with heavy shoes. In the N. C. C. there are not only the boys but also girls and women. All the girls and women wear trousers. What a sight! How amazing! Of course pyjamas are fashionable wear for ladies in some parts of

India, but these N. C. C. trousers are altogether too manly.

I would like to give an idea of the various Commissioned Ranks in the Indian Army. They are in descending order: General, Lt. General, Major,-General, Brigadier, Colonel, Lieutenant-Colonel, Major, Captain, Lieutenant, and Second Lieutenant. Air Marshal, Air Vice-Marshal, Air Commodore, Group Captain, Wing Commander, Squadron Leader, Flight Lieutenant, Flying officer and Pilot-Officers are the commissioned ranks in the Indian Air-force. And in the Indian Navy, the admiral, Commodore, Captain, Commander, Leiutenant Commander, Lieutenant, sub-Lieutenant, are the commissioned ranks.

The aims of the N. C. C. are threefold: (a) To develop in young men and women character, comradeship, the ideal of service and the capacity for leadership (b) To provide service training to young men and women so as to stimulate their interest in the defence of the country, and (c) to build up a reserve of potential officers to enable the armed forces to expand rapidly in case of a national emergency. If all the cadets do their duties well, these aims can be achieved very easily.

In the annual camp cadets get very good training. And they have to do responsible jobs. In a camp the cadets are just like the "Jawans" in the regular army.

During the first year boys are put through basic training like marching and rifle drill. During the second year the cadets study map reading, field craft, fire orders, first aid, the preliminary lessons of L. M. G. Then they appear for the 'B' certificate examination. Cadets have to study more lessons during the third year and then they appear for the 'C' certificate examination.

Each N. C. C. unit is authorised to have a certain number of officers. They are selected from the staff of the colleges. On being selected they attend a three months' course at any of the N. C. C. officers' Training Schools after which they are granted commissions in the N. C. C.

It has been made compulsory for every able-bodied college-student to undergo military training. It is very interesting and very useful to join the N. C. C.

Fun and Frolic

C. A. Hydrose

During the heavy flood, the road was under water. The Public Works Department put up a notice of warning "**Road Submerged, Proceed with Care.**" An intelligent student who passed by that way pasted a paper over the last 'e' and he read—

*** *** ***

The professor was lecturing, and the students were murmuring. Then the professor said—"Too many fools are talking in this class. Let them talk one by one."

Then one student retorted "No Sir, you better speak first"

THE PLANNING FORUM COMMITTEE (1964-'65)

Sitting (from left):—Mr. T P. Mathew: Dr. K V. Varghese (President): Dr. P. M. Mathai (Principal): Rev. Fr. George Theckedath: Mr. M. Madhavankutty: Mr. Alex M. Chacko (Secretary).
Standing 1st Row:—Misses. K. D. Elizabeth: Susan John: Elizabeth Punnen: Mary Abraham: A. Saraswathy Amma.
2nd Row:—Messrs: Kunjan (Peon): M. J. Jacob: M. A. Chacko: Simon George: Mohan Kumar.

WORK CAMP AT Y. M. C. A. CAMP SITE, ALWAYE

Labour—the perfection of Planning

Back at the country with sincere efforts

Fancy Dress Competition

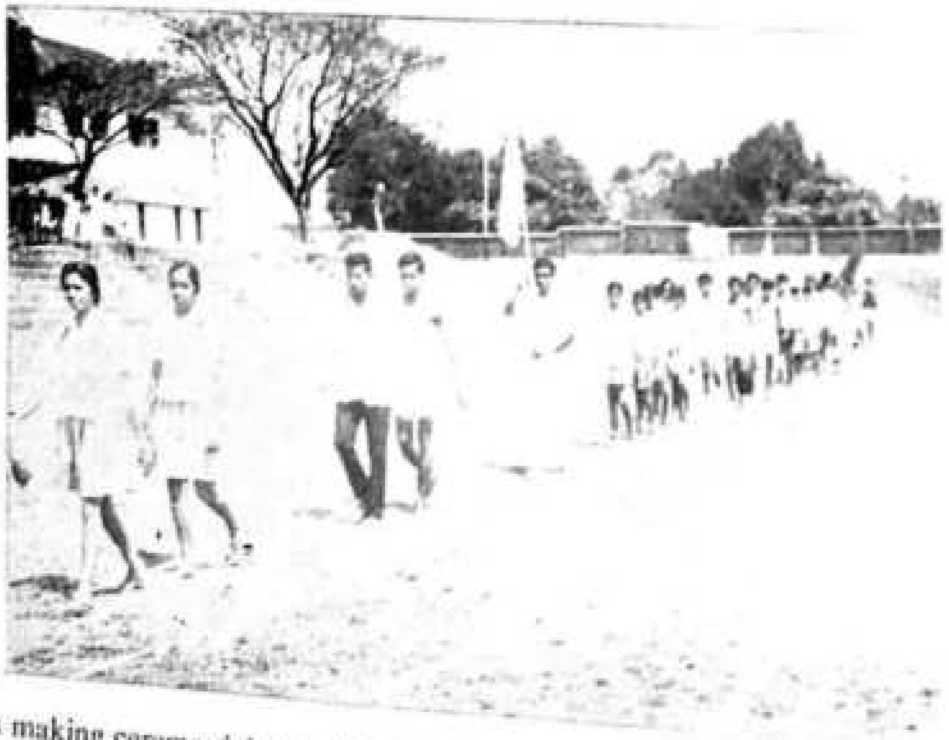

Athletes making ceremonial march before the commencement of the Annual Sports
Photo: Theekedath

COLLEGE CHAMPIONS FOR THE YEAR 1964-65

Jose Eapen (Cl. II, Philosophy)

Mary George (Cl. I)

Should India Manufacture an Atom Bomb?

By P. BALAKRISHNAN

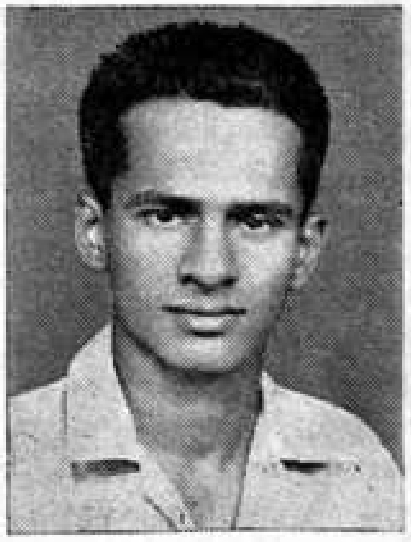

Fortunately or unfortunately we are the privileged generation of mankind to live in an era of Atom bombs and Hydrogen bombs, Megaton bombs and neutron bombs, Cobalt bombs and Death rays and rockets which can project satellites into outer space. The burning balls that were dropped in Hiroshima and Nagazzakki about two decades ago, tell us that these are not mere creations of man's dreams or imagination but naked realities, the awareness of which man cannot escape. Now these dreadful weapons of mass destruction which can effectively be used in a universal holocaust of war that may end in the total annihilation of the entire humanity are under the command of at least five nations (some may not have them all) of which Red China is the youngest. So far we were not direct victims of an 'Atom Threat.' But the sudden and unexpected entrance of China, our potential (and now formidable) enemy into the World's Nuclear club has made it necessary for us at least to ponder over our present approach towards the utilization of Atom Energy.

The reason why India has refrained so far from manufacturing the Atom Bombs is their dreadful mass destructive power. The cultural heritage of India prevented her from manufacturing the dreadful weapons. Our cultural outlook before westernisation was not that of hatred and jealousy but of love and peace. It was not that of supporting war and the consequent mass destruction. It was for a miserable and pauper country that Britain gave independence in 1947 and such an underdeveloped country was never in a position to undertake such huge projects as manufacture of nuclear weapons which are too expensive. In fact she neglected defence though not wholly but considerably indeed. Further, non-nuclear nations have combined into one and they all advocate the abolition of such weapons and thus a considerable part of the world population is against nuclear tests. As long as we are true democrats we cannot wink at the will of the majority and their demand, if it is felt justifiable in our heart of hearts.

But when we go deeper into the problem we will find that these are all reasons which have no strategical basis. In this era of

technological supremacy, it is not the moral principles that absolutely keep a nation's borders unconquered; but it is the might in the arsenals and the capacity of the soldiers in handling them. Our cultural heritage can never prevent a bomb dropping from above. Most of the nations cry against nuclear weapons mainly because they do not possess them and their mass destructive power may be another cause, which is only subordinate to the former. At any rate all nations keep weapons in the name of law and order. Even if all the weapons are destroyed, there will be wars unless the real causes are eliminated, since war is a psychological necessity. To-day U. S. A. and Russia compete with each other to help India in strengthening her military might not because of their affection for and admiration of our noble policy but because of their warlike intention to make us fall in the net they had cast around us. Hence, however poor a country may be, she cannot refrain from self-defence and it is the only way of keeping a nation's unity and sovereignty. If we want to achieve prosperity, first we should have the convenience to keep it up if prosperity is achieved and for this the nation should be well-equipped with ultra-modern weapons at any cost to face any unscrupulous attack at any time coming out of mere jealousy.

Non-alignment is the best ever known policy admirable and imitable if the nation is self-sufficient and can stand on her own legs; otherwise it is the most pernicious one. It does not indicate that a nation should be indifferent or less careful to her defensive measures but in fact it needs more care for she has no allies who are obliged to help her in need.

Opinion is not an iron stick and adaptations to environment is human nature It is especially true of all types of Governments that function in the world. Therefore we should have a search to see whether the environments have so much changed that they necessitate a change in our policy. In spite of the continuous request of the world populace, more nations have entered into the nuclear club and thus made the problem more complicated. This has created a sense of superiority in the concerned nations and fear and doubt in the rest.

Often our neighbouring countries have made use of our over-confidence in disarmament. Actually India was the number one fool who preached and at the same time practised disarmament in words and deeds while her colleagues were playing fast and loose. No country ever practised disarmament though 99% agreed to the proposal.

The Geneva Conference for disarmament is a white elephant and can do practically nothing towards the abolition of arms. The conference could never convince the concerned nations the necessity of immediate disarmament whole or partial. And even if they have been convinced they pretend that they are not because in their inner conscience they are against it. No nation plays the first fiddle towards reaching the target and so there cannot be any practical form of disarmament though the so-called neutral nations can move heaven and earth for its realisation. All these countries hesitate to disarm because of the strategical importance of these weapons.

Every new entrance to the World's Nuclear Power Block changes the balance of power. The French membership has first

altered the balance but her stand towards the Westerners solved the problem to a great extent. The entrance of Red China into the Nuclear Club changed the existing balance considerably. It has strengthened neither Communist power nor capitalist power but the power of barbarism which has no sense of morality. It is really a threat to the entire world and especially to India. As long as we have no effective weapons to resist the Chinese bomb, it is meaningless to say that we are safe. The leaders are confident of saying so because of their belief that the Chinese won't be bold enough to drop a bomb over any Indian area. But it was China who committed aggression on India, a peace-loving country and such an immoral country may not hesitate to carry on such wicked deeds even at the cost of her own death. We have no safeguard against an Atom bomb explosion or even against an area bombing. If such a misfortune occurs who will help us? United Nations and such other powerless institutions can do nothing simply because they lack matching weapons. U. S. A. and Russia cannot help India at the same time as they are doing now and it cannot be doen separately because of India's impartial stand. The final result is that Russia and U. S. A. will not be in a position to help us all on a sudden. Of the remaining, France is a friend of China. The only morally obliged country is Britain. But as long as we define the commonwealth relationship 'a non-militaristic treaty of a supreme republic' we cannot claim such a help as it is against our policy and supreme republicanism if it is on the basis of common wealth. Is there any guarantee that a nation who hesitates to supply even a submarine for training' would provide us with an Atom bomb?

Perhaps you may say that an Atom bomb need not be matched with an Atom bomb but remember that we had to run after the western automatic rifles to match the Chinese self-winding ones.

If we have no intention for aggression there is no harm in India's producing an Atom bomb. Then at any rate we would not be the causative factor of a Third World War. If we have the good intention that we would not misuse an Atom bomb why can't we manufacture one? If our stand is that we will never use an Atom bomb under any circumstances, one thing is advisable and it is nothing but that one day we will have to row our boats according to the wind if we want to reach the shore.

If India manufactures an Atom bomb it will be a blessing in disguise for the neutral nations. Now the neutral nations have no safeguard against an Atom bomb attack except their stentorian voice and the possession of such a mighty weapon like an Atom bomb would certainly raise the dignity and influence of India and neutral nations' international affairs.

What are the merits of manufacturing an Atom bomb by India. India has no huge oceans of money to pile up tons of gun powder and rifles and her present need is more strength at cheap cost. The manufacturing of an Atom bomb costs only 17½ lakhs of rupees as Dr. H. J. Bhabha, the chairman of Atom Energy Commission of India, has recently pointed out and India can produce it within 18 months if she so desires. Manufacture of an Atom bomb does not mean negligence to the strengthening of our army but it makes defence an easy task, preventing sudden unnecessary attacks to which we are today subjected.

Prevention is better than cure. And if the world goes on like this within the next 20 years at least 25 nations would become the masters of nuclear weapons and India, if not for her own sake, for the sake of the nations who believe in the same principles as she, will be forced to enter into this field. Then why can't it be a little earlier ?

There is no meaning in saying that India would have to run a race because she is already in a race for securing arms for defence. A considerable race is necessary for keeping pace with the world we live in and the excess can be avoided with excess of intelligence.

However a change in the attitude of India towards the Atom bomb is necessary. It is absurd to speak about the morality in using an Atom bomb while we admit the use of tanks, machine guns, flammenwerfers and bombs which are a little inferior to Atom bombs in their destructive power. India is not only a nation but the representation of a huge section of mankind and she should never leave those who believed her. in the lurch. With all respects to Russell's words, I point out Churchill's view of a Hydrogen bomb as the best means for the prevention of war. It has some strategical truth though what Russell says has full philosophical truth. But we live in strategy and not in philosophy. Chinese bomb explosion did not open the eyes of India but will the Indonesian not open her eyes and Pakistan's bomb test on Tar Desert not make her determined to manufacture an Atom Bomb?

* * * *

Si Vis pacem, para bellum

By K. P. CHANDRASEKHARAN NAIR
Class III Chemistry

Glimpses of Logic

K. VENUGOPAL
Lecturer of Philosophy

Despite logic being the object of radical and spirited attacks from diverse quarters, it continues to be one of the most frequently given courses in colleges and universities here and abroad. The reason is quite obvious. The mode and nature of thought, the axioms and canons that ought to govern its processes, the fallacies in reasoning when truth and falsity go together as friends and when we stray away from truth—these are some of the many problems discussed in the domain of logic. Logic like a lady is shy, strange and difficult. But when once its principles and postulates are understood we realize that we have been using them, however imperfectly in our commonest thoughts and expressions like the bourgeois in one of Molier's plays who, when told by a learned professor of language that language is either prose or poetry, " And what am I speaking" asks the astonished bourgeois, ' you are speaking prose ' replies the professor. ' So I have been speaking prose all my life ' says the shop-keeper, ' without my knowing it.' *Many students of logic will find themselves in the same state as the shop-keeper.

Logic is concerned mainly with the validity of statements. A proposition or statement prior to its verbal expression is called judgement and these judgements can be divided on the basis of totality, plurality unity, reality, Negation, limitation, etc. etc.

*Quoted by A. S. Rappoport in his *Primer of Philosophy*. p/20.

When a statement is affirmed its contradictory will be a negation.

If we represent a statement as a single letter p, the sign of negation is placed above i—e $\overline{p}$ instead of—p. So if a statement $(PQ)R$ is false, its contradictory $\overline{PQR}$ will be true. In a compounding statement or alteration for eg :

$$p\overline{b} \vee \overline{p}q$$

the truth depends on the validity of one of the components.

It will be interesting to point out certain fallacies we commit in our usual conversation. Two negroes were discussing family trees.

" Yessah, man said Ambrose ' I can trace mah relations back to a family tree "

' Chase 'em back to a family tree? asked Mose.

" Now man—trace 'em—trace 'em—get me ?

" Well there an't but two kinds of things that live in trees—birds and monkeys—and yo' sho' ain't got not feathas on you."

The fallacies that can be detected are ambiguous and shifting use of the term tree and an imperfect disjunctive syllogism. The Validity of a conclusion can be checked by asking oneself whether the conclusion is supported by the premises. For example the argument " you are not what I am, I am a man, therefore you are not a man " is absurd.

Another important topic discussed in logic is syllogistic argument. The Principle of syllogism can be symbolically expressed as

$$[(a < b)(b < c)]\ (a < c)$$

If b is greater than a, and c in b, then a is included in c. There are four ways of expressing categorical propositions according to quantity and quality.

(a) All F's are G may be represented as $(F < G)$
(b) No F's are G symbolised by $(F < \overline{G})$
(c) Some F's are G expressed as $(F < G)'$
(d) Some F's are not G which can be represented as $(F < G)'$

The principle underlying the syllogistic reasoning is called the dictum de omnie-tnullo. If in an argument i—e (GAH). (FAG), (FAH) the major term 'H' is true to all members of the class 'G' 'F' is a member of the class, therefore 'H' is true of 'F'

Regarding the calculus of propositions, it is worth to note that there are several theorems which are true, when the terms are propositions; but will be false when they are classes. Thus if p implies q or r, then p implies q or q implies r is a true theorem for propositions, symbolically.

$$[p \supset (q \vee r) \supset [(p) q) \vee (p \supset r)]$$

When we interpret it for classes, it is false. A concrete example will prove the truth or falsity i—e. If all Indian people are either men or women, then all Indian people are men or all Indian people are women.

A study of logic takes us deep to the bottom of human reason and thought. The irregularity and inconsistency and other obstructions that confront us in arguments and conversations can be avoided and rectified with a view to attaining coherence and perfection. The aim of logic is to achieve that purpose and nothing else.

By VINCENT J.
P. D. C. Gr. III

The Nature of Atomic Energy

(B. PARAMESWARAN Cl. II Physics)

The modern miracle of Atomic Energy and Atomic power provides an important milestone in the never-ending search for scientific advancement and an unending quest for power. It began 2,000 years ago in ancient Greece. In 400 B. C., a Greek, Democrities, reasoned that everything in the world is made up of tiny pieces which he called atoms. But the properties and characters of these tiny bits of matter stumped scientists for many centuries. The structure of the atom remained unknown to man until the end of the nineteenth century.

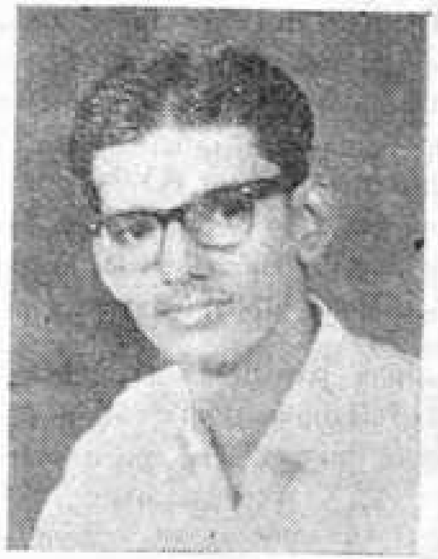

Atom and Energy:

Before going into the nature of atomic energy, we shall bring about some of the concepts of atoms and energy. Atom, the fundamental unit of matter, consists of a central nucleus, composed of two kinds of elementary particles—the one positively charged protons and the electrically neutral neutrons; the number of the two being nearly the same. The nucleus is surrounded by extremely light and negatively charged particles called electrons which whirl in specified orbits. The number of protons in the nucleus of an atom gives its atomic number while the total number of protons and neutrons together inside the nucleus gives its mass number. For example Hydrogen atom ($_1H$) has a proton alone inside the nucleus and a single electron revolving round it. The atomic number of hydrogen is one and its mass number is also one. But, Helium atom ($_2He^4$) has got two protons and two neutrons inside the nucleus and two electrons are moving around the nucleus. Its atomic number is two and mass number is four. Further, the number of electrons in the outermost shell of an atom determines its chemical properties. However, there are atoms of elements which have the same chemical properties but different atomic weights—they behave alike chemically, 'look' the same to the scientists and their atomic numbers are the same. They are called 'Isotopes.'

Radioactivity:

Radiations in a variety of forms like light, X-rays, Ultra-violet rays, heat etc. are familiar to all of us. Radiation is as old as universe. Stars are intensively radioactive. Ever since man's appearance, he

has been exposed to both visible and invisible radiations from the sun. Radiation from radioactive material is a stream of fast flying particles or waves. Within the past fifty-five years we have learned much about radiation. Man-made radiations in the form of X-rays, was discovered by Rontgen of Germany in 1895. In France, a year later, natural radioactivity was first identified in Uranium. Within two years, one of its main sources was isolated, the naturally radioactive element radium. Invisible rays from the element were soon found to be three kinds. These three forms of invisible radiation are alpha, beta and gama rays.

The alpha particle is identified as the nucleus of Helium atoms ($_2He^4$). A sheet of paper or human skin will stop it, but it is dangerous if taken internally. The beta particle is the same as an electron. It is a little more penetrating. The gama rays are not particles, as are the other two, but radiant energy from excess energy in the atoms. It is highly penetrating.

When a small piece of Carbon-13 is placed in an atomic reactor, the nuclei of the Carbon-13 will be struck by neutrons generated in the reactor. Left within the reactor for a period of a week or a year, it becomes radioactive capable of giving off energy in the form of rays, because some of the Carbon atoms would have picked up an additional neutron and become agitated. These neutrons struck within the nucleus and changed its complexion.

Extra-neutron puts some additional energy into the nucleus which it has to get rid of. The energy is released by the neutron breaking down into a proton, electron and a neutrino. Once this proton and beta particle is emitted the radioactive carbon changes into a new element, nitrogen which has seven protons and seven neutrons ($_7N^{14}$). In this way man has learned the secret of transmutation of elements. For example Uranium-238 will undergo a series of radioactive transformation and finally be converted to lead.

The ability of radioactive substances to give off radiation is not affected by heat cold or chemical processing. Radioactive isotopes of different elements have different tenures of life. The life span of the radioactive atoms is best described in terms of its half-life! This is the time required for half of the atoms in a sample to get transformed by raidioactivity. Once made radioactive, the isotopes of an element loses strength by stages as its radiation is dissipated and it returns to a stable state. Rays from uranium have a 'half-life' of billions of years (as 4. 51X10^9 years). That is why the Uranium, laid down in the past geological ages, exists.

Uranium, naturally radioactive, occurs in nature in three forms. They are $92U^{234}$ $92U^{235}$ $92U^{238}$.

Fission and Fusion :

In general there are two classes of fuel for atomic energy. One type is made up of heavy atoms like those of U^{235}. Energy is released when atoms are split up into smaller fragments. The other type of fuel consists of the light-weight atoms such as hydrogen which may be made to fuse to form new atoms. 'Fission' implies a break up into two more or less equal fragments; 'fusion' means fusing two light atoms to form heavier atoms.

U-235 and an artificial element, plutonium are the basic atomic fuels. The source material for both U-235 and plutonium is natural Uranium. The U-238 mentioned above cannot be used directly as an atomic fuel, but under certain conditions in an atomic reactor or furnace can be converted to plutonium-239 which has fissionable qualities just like U-235. However U-235 is the key that unlocks the atomic door.

Chain-reaction :

The laws of nature prove that when neutrons shoot into the nuclei of U-235 atoms, something very exciting happens. So let us assemble some U-235 in a certain arrangement. A stray neutron which is free in the atmosphere and travelling at a high speed, will eventually break up into the nucleus of the U-235 atoms. Then the fission of the uranium nucleus occurs, usually into two fragments. These fragments are new elements such as Barium and Kripton, which are about one-half the weight of Uranium. Two or more neutrons fly off to the space at the same time. The neutrons induce the same reaction in other U-235 atoms, causing what is known as a "chain-reaction." To have a chain reaction two conditions are to be satisfied. The secondary neutron is to be slowed down.

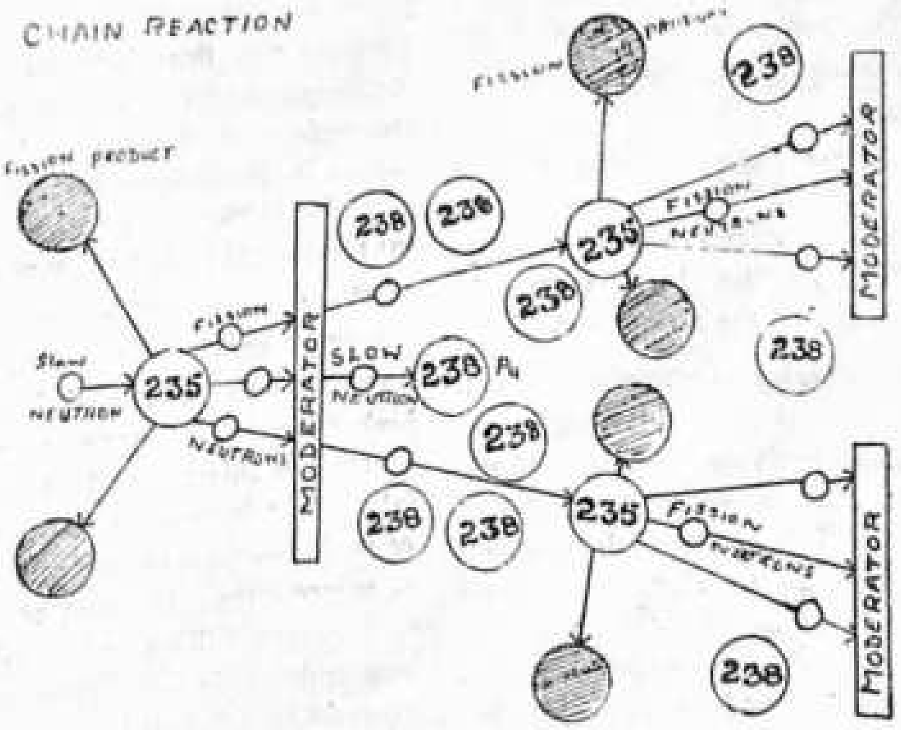

And it must not escape out of the mass of fissionable material.

To slow down the neutron, the fissionable material is mixed with a moderator. The time required for each successive fission is only one hundred millionth of a second; thus a lot of energy is released instantaneously.

Nuclear Energy :

So we now know that what Einstein proposed in 1905 proves to be correct. The mass of fission products when put together,

is less than the mass of the original piece of Uranium-235 which disintegrated. What become of the missing mass? It is represented by release of free energy in line with Einstein's idea of Mass-energy equivalence.* This energy is liberated in two forms. Most goes out as Kinetic energy in the form of the high speed motion of the fission products which, as they slow down and strike another atom and molecules, heat up the material: the rest is composed of the radiant energy.

The fission process and the chain reaction throughout the fuel of an atomic bomb are practically instantaneous. So in an unbelievably short period of time, the fuel has reacted and one has a large variety of fission product atoms that are intensively radioactive.

Now let us get closer to what may go inside a solid piece of Uranium metal. Certain conditions of size and shape are necessary in order to get the chain reaction to propagate throughout the atomic fuel.

If a piece of atomic fuel is relatively small, probability exists that the neutrons will pass out of the fuel entirely and be lost from the chain reaction. If the amount or shape of the atomic fuel is such that the neutrons escape too easily and so not cause sufficient new fissions, then the chain reaction will die. Such an assembly is said to be 'subcritical.' So the size and shape of the fuel mass must be such that one will get on the average more than one additional atom to split for each atom that has been split. The fuel assembly is said to be 'Super critical.' An assembly in which fission by continuous chain reaction is proceeding at a constant rate under control is said to be 'critical.' This is what happens in an atomic reactor.

There is a method by which a system of atomic fuel can be kept subcritical and therefore stable and then readily converted to be a supercritical condition. So two pieces of fuel kept subcritical are separated until one desires to bring them together. In the subcritical state, there is a great deal of surface through which the neutrons can escape. If too many escape, a chain reaction even if started, would soon die out due to the loss of two many neutrons without causing fission.

But by bringing together these subcritical pieces part of the loss is checked because neutrons now flow between the two pieces. Although there is some loss of neutrons at the surface of the mass, the combination, makes it, possible to increase the amount of fission in each generation, giving a super-critical assembly and an explosion.

The neutrons which ran out of the fuel are very penetrating. They radiate and travel from the centre of the explosion with high velocities. Neutron reaction can affect plants and animals and many inert materials. Simultaneously, during the progress of chain reaction, radiant energy in the form of gamma rays and heat are released from each of the billions of trillions of atoms that undergo fission. The cumulative heat radiated is sufficient to start fires and cause burns at far distances. The gamma rays travel with tremendous velocity, are highly penetrating and can result in the damage and complete destruction of life itself.

Man can use this energy for two purposes—constructive and destructive. As a constructive purpose, we can use it to produce energy for shipping, railway etc. On the other hand, it can be used for destruction such as in atom bombs etc. The difference between the atomic bomb and the atomic reactor is that an atomic bomb is, an uncontrolled fission of U-235 atoms or plutonium atoms and the reactor operation is a controlled fission process.

I. Reference Books.

(a) Modern Physics By J. B. Rajan.
(b) Atomic Physics By J. B. Rajan.
(c) Physics By P. S. S. C.

*$E=mc^2$ where E = Energy, m = mass and c = the velocity of light viz. 186000 miles/sec.

T. S. Eliot (1888-1965)

The Genius of the Poet

(An extract from a paper read by G. T. in the English Association of the College)

[The recent death of T. S. E. has deprived the literary world of an acutely penetrating critic and a most fertile mind—*Editor*]

'What is that sound high in the air
Murmur of maternal lamentation
Who are those hooded hordes swarming
Over endless plains stumbling in cracked
earth
Ringed by the flat horizon only
What is the city over the mountains
Cracks and reforms and bursts in the
violet air

Falling towers
Jerusalem Athens Alexandria
Vienna London
Unreal.'

(*The Waste Land*)

A poet who wrote these lines in 1922 was by no means one who could be called conventional. People who read these lines must have raised their eyebrows indignantly and asked themselves whether this was poetry or the mutterings of a psychopath. Yet there was something that was catching in lines like these. Men began to appreciate the novelty of the medium employed by Eliot to give an imaginative vision of modern life in all its complexity and exuberance. The modern world which has eluded the attempts of many poets for a realistic portrayal is pictured by Eliot with no small success. The futility of the unceasing movements of modern man and the fruitlessness of his aimless life are projected in 'The Waste Land' with a superb dexterity.

'What shall I do? What shall I do?'
'I shall rush out as I am and walk the
street,
With my hair down, so. What shall we
do to-morrow?
'What shall we ever do?'

The boredom and barrenness of promiscuous contacts, the dry 'sterile thunder without rain' and the sense of relief when freed from unhealthy though inevitable contacts, indicate the craving of the human individual for something more deeply satisfying to the soul and capable of stabilizing his emotions.

'She turns and looks a moment in the glass
Hardly aware of her departed lover;
Her brain allows one half-formed thought to pass:
Well now that's done: and I am glad that it's over.'

The statement of some terrible truth has a salutary power to shock us into an intimate grasp of reality and drive us against the wall of our own existence, which still remains the most difficult problem for the thinking mind. In his furious and frantic search for pleasure man has lost his way and he is struggling to escape from himself. Eliot was able to project this struggle through a chain of images in his poems, unconnected fast moving complex images like the waves of a stormy sea breaking against a rocky shore. They dash and clash against each other sending up foams in a bewitching fury. Perhaps this picture of a world in turmoil may not give any real satisfaction to the mind; but it goes deeper into the soul and shakes us from an attitude of unconcern for all that happens around us. If we read Eliot's poetry, it is no longer possible for us to be at ease. Like the Magi who went to Bethlehem, we are forced

"to return to our places, these Kingdoms,
But no longer at ease here, in the old dispensation,
With an alien people clutching their gods"

Not all people have found this kind of disturbed and disturbing poetry of Eliot appealing to the mind or even sensible and meaningful. It could be said that much of Eliot's poetry does not answer to his own point of view 'that the first thing that we can be sure about is that poetry has to give pleasure.' Eliot, however has on one occasion insisted that poetry has also to give something more than mere pleasure. He is of the opinion "that the structure, the language and the idiom of poetry express the personality of the people which speaks the language in which it is written." Eliot takes pains to stress that the poet keeps the emotions and feelings of a people embodied in his poems, and that he is thereby enriching the common heritage of the language which he shares with others.

Doubts have been expressed if the kind of poetry which Eliot has written is likely to survive for long. Whatever might be the future of his poems, it is indisputable that in the intellectual life of his generation he has been a leader and a guide *par excellence* on account of the striking clarity of his critical works. His definition of tradition, to mention just one instance, "as a consciousness of the timeless and the temporal as well as of the timeless and temporal together" has been universally acclaimed as a stroke of genius. As Kathleen Roine says in the symposium on T. S. Eliot published on the occasion of his sixtieth birthday, "The rocks he has struck have seldom failed to yield water for our wandering tribes."

People have, however rightly taken exception to the tone of his criticism. Just as Saintsbury speaks of Lord Jeffrey's criticism, it may be said that Eliot seems to think that an author comes before a critic like a prisoner condemned to the gallows and is entitled to be set free only by a special favour. In his criticism Eliot ruled out close analysis and adopted a practice of pronouncing judgements. He dubbed the analytical methods of Professor I. A.

Richards and his Cambridge and American followers as the 'lemon-squeezer school' of criticism.

Eliot considered poetry as 'an escape from emotion and an escape from personality.' He compared the poet's mind to a catalytic agent in the presence of which the elements of emotion and feeling are fused together to form a work of art. This comparison by no means lends itself for easy acceptance. Something of the personality of the poet goes into the creation of a work of art and remains thereby its tangible influence, and what is more, unlike the catalyst the personality of the poet is to some extent affected not only by the emotions which inspired him to write the poem, but also by the process of creation involved in it. We can only admit that in all great poetry there is no effort to present any introspective account of the poet's personality

It is certain that in his critical works Eliot occasionally reaches the heights of brilliancy; yet unhappily there is in him the conspicuous absence of that tone of sympathetic approach so essential for an entirely reliable and objective assessment of the works of individual authors. He has not infrequently employed a 'hit and run' policy, though after running a little he pauses to look back at his victim. It must, however, be said that Eliot gave criticism a new range of rhetorical terms and turned it into a sort of scientific aesthetics. Though he was an avowed champion of classical impersonality, it seems to me that the struggle of the human individual from the sort of unidentified existence he has in the modern world has its best exponent in Eliot.

"The denizens of the forest."

By Vincent J.
P. D. C. Gr. III

In the service of agriculture

FACTAMFOS
(Ammonium Phosphate 16: 20)
ULTRAFOS
AMMONIUM SULPHATE
SUPERPHOSPHATE
N P K FERTILISER MIXTURES

In the service of industry

ANHYDROUS AMMONIA
SULPHURIC ACID
SULPHUR DIOXIDE
AMMONIUM CHLORIDE

FACT
first in the field!

THE FERTILISERS AND CHEMICALS, TRAVANCORE LTD.

Regd. Office: ELOOR, UDYOGAMANDAL P. O.

Old Students' Corner

We are proud of our old students who distinguish themselves in the different walks of life. We shall be happy to publish news about them in the magazine.

Recently 3 of our old boys brought honour to their *alma mater* by their distinctions in the field of sports and games.

Mr. Joseph Sam who was our student from 1947–51, is a recognised Basket ball coach in the state. He had a one-year course in the Patiala National Institute of sports. After an advanced course of Physical Education in East Germany, he is appointed as a Senior Coach in the Patiala Institute.

Mr. E. J. Jacob (our student: 1949-53) has been lecturer in physical education for 8 years. Now he is doing a higher course in West Germany (Saarbracken University) in Physical education. He will join the Kerala Government Service on his return.

Mr. Pathrose Mathai (our student: 1953–57) had his M.A. from Agra University and took his B. P. E. from Gwalior College of Physical education. He also is at present taking an advanced course in Physical education in East Germany.

College Day

February 5, 1965

THE COLLEGE REPORT

(The following is a general survey of the life and work of the College for the year 1964–65)

The College Day last year was held on February 8, 1964. Prof. Samuel Mathai, Vice-chancellor of our University presided over the public meeting and Prof. Joseph Mundassery was the speaker. The thanksgiving Service was led by Rev. Dr. K. Philipose.

Examination results and academic record

	No. appeared for the Exam.	No. passed	Percentage
1. University Previous ...	331	271	81.8
2. Pre-Professional			
Medicine and Dental ...	32	30	93.8
Agriculture ...	7	3	43.0
Veterinary ...	8	4	50.0
3. Second Year of the 3 Year Degree Course			
B. A. Degree Examination : Percentage of complete passes	—	—	61.3
B. Sc. Degree Examination : Percentage of complete passes	—	—	68.8
4. Final Year of the 3 Year Degree Course			
B. A. Degree Examination :			
Part IV—Economics ...	25	23	92.0
Part IV—Philosophy ...	1	1	100.0
B. Sc. Degree Examination :			
Part IV—Mathematics.	12	11	91.7
Part IV—Physics ...	31	28	90.3
Part IV—Chemistry ...	34	31	91.1
Part IV—Botany ...	21	20	95.2
5. M. Sc. Degree Physics			
M. Sc. Previous ...	19	19	100.0
M. Sc. Final ...	11	11	100.0
6. M. Litt. Degree			

Mr. C. P. Somasundaram who was doing research on "A normative study of Rorschach Responses of Indian People" has been awarded M. Litt. Degree by the Kerala University.

7. **Results of the College Annual Examinations**

We had 36 First Classes in Pre-university, 15 in Pre-professional, 1 First Class and 13 Second Classes in English, 1 First Class and 10 Second Classes in Hindi, 3 Second Classes for Malayalam, 7 Second Classes in Economics and 1 in Philosophy and 4 First Classes in Mathematics, 12 in Physics, 15 in Chemistry, 2 in Botany and 7 in M. Sc. Physics. All the students of the junior class (Class I), except six were promoted to the higher class.

The two year Pre-Degree course was introduced in the College this year. Two batches of Group I, one batch of Group II and 43 students in Group III have been admitted. Even though there was great demand for Groups I and II we could not admit more since we do not have Laboratory facilities and we do not wish to increase the total strength far beyond the present number.

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

Social Service League "IN ACTION"

An attempt at rescue

Rice Distribution—an eager crowd waiting

Are all served?

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP COMMITTEE 1964

THE STUDENT CHRISTIAN DRAMATIC CLUB 1964—'65

Staged " തീ പിടിച്ച ആത്മാവ് " on 24th July 1964.

The Student Christian Fellowship Committee—1964

Sitting: (L. to R.) M/s. Abraham Peter (Secretary), David Jayakar Daniel, M. SC., T. B. Thomas, M. SC., A. Inst. P., Dr. P. M. Mathai (Principal), Varghese Ittyerah M. A. (Treasurer), C. M. Mathew (President)

Standing 1st row: Miss Aniamma Jacob, Miss Ammal Fenn, M/s. Samuel Varghese, Thomas Philip, Miss C. I. Saramma, Miss V. K. Aneykutty

2nd row: M/s. Abraham K. Mathew, Thomas P. Mathew, John P. Oommen, Jacob T. Thomas, Alexander Kuruvilla.

The Student Christian Dramatic Club—1964—'65

Staged " തീ പിടിച്ച ആത്മാവ് " on 24th July 1964.

Sitting: (L. to R.) M/s. Thomas Philip, V. C. George, M. Madhavankutty, M. SC., C. M. Mathew (President), Abraham Peter (Secretary).

Standing: (L. to R.) M/s. Alex M. Chacko (Best Actor), Itty Philip K., Thomas Philip (Convener), P. A. Alexander, Thomas Varghese. Thomas P. Mathew (Convener), M. Mathew, Thomas John.

The strength of the College is as follows: –

	Men	*Women*	*Total*
Pre-Degree	213	80	293
Class I (All Groups)	112	105	217
Class II (,,)	101	107	208

Two Students were newly admitted to class II this year, one in Physics and the other in Economics

Class III (All Groups)	74	77	151
M. Sc. Previous—Physics	14	5	19
,, Final ,,	15	4	19
Research—Psychology	—	1	1
Grand Total	529	379	908

Of these 112 women students and 232 men students live in College Hostels.

The following scholarships have been secured by our students this year :—

Loan Scholarships	59
National Merit Scholarships	7
University Merit ,,	7
Atomic Energy ,,	1
Scholarships for Children of School Teachers	2
Cheechamma Scholarships	5
V. K. R. Menon Memorial Scholarship.	1
	82

61 students have been helped by assistance from the Students' Aid Fund. Miss K. P. Syamalakumari, Class III Mathematics (1963-'64) was awarded the Ammukutty Rajagopalachari Gold Medal by the University.

STAFF

The College has at present 45 members on the teaching staff. The earnestness and sincerity of the staff have contributed a great deal to the general life and discipline in the College and to the academic standards. The College is indebted to them for their loyal service.

Special mention has to be made about two of our staff members who left the College at the end of the last academic year. Mr. T. C. Joseph, Head of the Dept. of Botany was relieved of his work at his request to enable him to take up the Principalship of the St. Stephen's College, Pathanapuram. Mr. Joseph joined the staff of the College in 1929 and has been serving the Institution with devotion barring a two year break when he went for higher studies. We remember with thankfulness the meritorious service rendered by him to the College in various capacities, as member of the College Fellowship, member and Secretary of the Council, as Bursar, Warden of Hostels, Superintendent of Works, etc. The starting of the Degree Course in Botany was the result of the untiring effort of Mr. Joseph.

The Rev. A. A. Pylee, Lecturer in History for seven years, was relieved of his duties in the College at his request. He has since been appointed Principal of the Chengannur Christian College. He was a great asset to the Institution in the various aspects of its life and work.

I place on record our deep sense of gratitude to these friends for their whole-hearted service to the College and wish them all success in their new fields of work.

Mr. A. K. Baby who was continuing his Thesis work after about two years of study in the University of Indiana U. S. A., took his Doctorate Degree this year.

Summer Institutes for College teachers were organised in June/July '64 for different subjects by the University Grants Commission and the following members of our staff participated in these Institutes.

Mr. P. K. Narayana Menon	(Hindi at Ernakulam)
Dn. K. P. George	(Physics at Tirupathi)
Mr. David Jayakar Daniel	(Mathematics at Madras)
Mr. Abraham Philip	(Chemistry at Hyderabad)

Mr. E. Narayanan Nambiar participated in the English Teachers' Seminar, organised by the British Council at Madras this year.

Mr. P. C. Mathew, Accountant of the College, retired from service at the end of the last academic year. He joined the staff in 1926 and has been serving the College continuously for 38 years with zeal and earnestness. - His clear mind, absolute honesty and above all, his concern for the welfare of the College helped the College a great deal in building the foundations of a fool-proof accounting system, well suited to this College. I place on record our grateful appreciation of his devoted service and offer him our best wishes for a happy retired life.

General life of the College

Life in the College has on the whole been peaceful and happy during the year under report. Apart from their regular academic work, the students and the staff take active part in the many extra-curricular activities already referred to. It has been the established policy of the College to build up democratic traditions in its life based on abiding moral and spiritual values. Life in the five men's Hostels and two women's Hostels of the College is guided accordingly. They have their own elected Committees, Clubs and Associations. The New Women's Hostel came into being this year and it accommodates 43 students now. Mrs. Mariamma Baby has been appointed honorary Warden of the Hostel. The College is thankful to her and to Mrs. Gracy Thomas, Warden of the other women's Hostel for their help in the efficient management of the affairs of these Hostels.

The Day Scholars have their own Students' Centre with dining, recreation and reading rooms for rest and relaxation. The Senior Day Scholars, Junior Day Scholars and the Women Day Scholars have separate Associations.

Our group Song Team got selection for the All India Youth Festival at Delhi, in the competitions held at Trichur. However, we were disappointed when the team was dropped later by the University since the Government of India wanted to reduce expenses. I wish to congratulate the members of the team on their achievement.

Scripture, Christian Instruction and Moral Instruction are offered by the College from 9 30 to 10 a. m. on three days a week. All the students have to attend one or the other of these classes. There are regular services and prayers in the College Chapel and Hostels. We are thankful to the Rt. Rev. T. B. Benjamin, Bishop of the North Kerala Diocese who led the College Retreat this year. Messrs. C. P. Mathew and K. Jacob continued to take Moral Instruction Classes for M. Sc students.

I am particularly happy to report that we have been able to complete the construction of a nice little Guest House for the College with the co-operation of our old students and friends. The building has a sitting room, study room, two bed-rooms with attached bath, kitchen, store and verandah. Our visitors find it a valuable addition. Out of the total cost of over Rs. 17,000/- about Rs. 9,000 have been received as donations and more are being received.

We enjoyed one of the most pleasant reunions when Mr. Malcolm Muggeridge paid a visit to the College during the last week of May 1964. Mr. Muggeridge who was on our staff from December 1924 to March 1927, has been working as a reputed journalist in different parts of the world. He was deputed by the B. B. C. for preparing a television programme depicting his life history. The retired members of the staff and members of the Fellowship met Mr. Muggeridge and the B. B. C. staff at dinner. On the 4th of June Mr. Muggeridge came back to the College to address the students and the staff.

His Holiness Moran Mar Ignatius Yakoob, III Patriarch of Antioch and all the East visited the College on 10th June 1964 during his "peace mission" to the Orthodox Church.

Shri P. M. Mathew, I. A. S. of the World Bank, Shri Panampilli Govinda Menon M. P., are some of the other visitors.

Grants and Donations received during the year

1.	U. G. C. Grant for Students' Aid Fund	Rs.	2,250.00
2.	From F. A. C. T. for Prizes	,,	100.00
3.	Grant to Planning Forum	,,	385.00
4.	U. G. C. Grant for Hobby Workshop	,,	1,542.00
5.	U. G. C. Grant for New Women's Hostel	,,	30,000.000
6.	U. G. C. Grant for enhancement of salary	,,	31,857.13
7.	U. G. C. Grant for Text Book Scheme	,,	7,500.00
8.	Recurring grant for 3 year Degree Course	,,	20,296.00
9.	Hostel Maintenance Grant for 1962–'63	,,	3975.00
10.	Teaching grant	,,	96,512.00
11.	Donation for New Women's Hostel	,,	344.45

12. Donation for Guest House — Rs. 3,017.91
13. Donation from Women's Inter-Church Council of Canada for Christian Literature — ,, 1,299.50
14. For helping needy non-teaching staff — ,, 25.00

On behalf of the College let me extend my thanks to the U. G. C., the State Government and the University, our old students and other friends for their continued interest and their assistance to the College.

On the whole we had a healthy and fruitful academic life during the year. This has been possible because of the sense of loyalty and discipline of the students and the devoted service of our staff, teaching and non-teaching. On behalf of the College I extend to them my heart-felt thanks.

As we look back upon the year's work we are conscious of our failures and short-comings. However we can be proud of whatever achievements we have had. Let us raise our hearts with thankfulness to God Almighty for his continued blessings on this Institution.

[Report on College Societies and Associations are given separately—Ed.]

REPORT OF THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP-1964

President : C. M. Mathew
Secretary : Abraham Peter
Treasurer : Varghese Ittyerah M. A.

The student Christian Fellowship of the College, an affiliated unit of the student Christian Movement of India has been playing a key role in the religious and devotional life of the college. The aim of the Fellowship is helping the students to accept Jesus Christ as their personal Lord and Saviour and leading them to a fuller and deeper religious life. With its five-fold programme of church membership, worship, Bible study, Evangelism and social activities, the Fellowship strives to attain its goal.

The Fellowship had 351 members this year. The activities of the S. C. F. for the academic year was inaugurated by the Rev. W. T. Whiffin. Distribution of copies of the Bible, B.R.F. Notes, and S.C.M. desk diary formed part of the literary activities of the Fellowship. This year also the weekly pamphlet 'Thought for the week' was published and distributed and it was received with appreciation. The S. C. F. had a very good library with a collection of about 300 books and this library has been merged into the college library this year.

The S. C. F. organised some 17 Bible study groups. These groups used to meet at 11 a. m. every Sunday and were guided by the members of the staff and senior friends.

The Christian Literature Society was invited to the college and a book-sale was conducted.

Over 15 meetings were conducted this year on Saturday nights. At some of these meetings certain plays from 'The Man Born to be King' by Dorothy Sayers were read.

The Students Missionary Union, an integral part of the S. C. F. took an active part this year also. The S. M. U. had its meeting every Tuesday at 5 p. m.

This year also the annual variety entertainment was conducted. Twenty members from our college attended the provincial camp held at the Ashram High School, Perumbavoor.

A candle lighting service was held at the beginning of this academic year. A christmas carol service was conducted on the 20th December, 1964.

We are thankful to the Principal, the Treasurer and the members of the staff for their valuable guidance and services. On behalf of our committee may I wish all the best to our successors.

We raise our hearts to God in thanksgiving for His guidance and blessings throughout the past year.

ABRAHAM PETER.
Secretary.

PRE DEGREE FORUM 1964-'65

President : Sri E. Narayanan Nambiar M. A.

Secretary : Sri P. Jacob Thomas.

Representatives :
1. Sri V. J. Prakash (Group I A)
2. Sri K. P. Joseph (Group I B)
3. Sri C. Thomas Philip (Group II)
4. Sri M. B. Gopinath (Group III)
5. Miss Ruby George (Girls)

The Pre-Degree Forum can really be proud of its colourful and variegated activities this year. The office-bearers were elected soon after the classes were formed in June. The Forum was inaugurated on 21st July 1964 by Sri V. R. Krishna Iyer, a leading lawyer of the Kerala High Court and an ex-minister.

The Forum conducted seven debates in the course of the year. All the debates were well-attended by the members. The number of speakers who came forward to take part in these debates was quite encouraging and the Forum can really take the credit of training up a few excellent speakers. Some of the topics are given below.

(i) Women should not be given equal status with men in society (English).

(2) Examinations should be abolished (Malayalam)

(3) Dowry system is a social evil and it should be given up. (Malayalam).

(4) President's Rule should continue in Kerala and the elections to the state assembly should be postponed. (English)

(5) Religion is necessary for man to lead a good life. (Malayalam)

(6) Only socialism can solve the problems of India. (English)

(7) Love marriage is a failure in many cases, and so it should be discouraged. (Malayalam)

On 27th October 1964, the Pre-Degree Forum celebrated the U. N. Day. Prof. C. P. Mathew, our former principal and an ex-member of the Indian delegation to the U. N. was the chief guest. He made a very interesting and instructive speech. Dr. K. V. Varghese and a few students also spoke on the occasion.

The highlight of our activities this year was a jolly, nice trip we had to Thekkady on 19th Nov. 1964. We were thirty-five in all, and went in a special bus. The cruising in the lake is indeed unforgettable as we were able to see a number of wild animals especially elephants and bisons.

The Pre-Degree Forum has published a manuscript magazine 'The Student World' which gives a good account of the literary and artistic talents of the members. The editor Sri P. A. Pankajakshan Pillai deserves congratulations on its smart get-up and fine editing.

On 9th Feb. 1965, we had the most exciting event of the year—a quiz programme in which the four divisions of the Pre-Degree class keenly contested as four different teams. A number of questions catering to different tastes were asked, and many members proved their worth by answering even very strange questions. Group I. A got a big packet of chocolates as the prize. Group II came very near with thirty-six points—just half a point less than the prize-winning team.

I am deeply grateful to the President and members of the Forum for the unstinted co-operation they have shown in the various activities of the Forum.

P. Jacob Thomas,
Secretary

ATHLETIC ASSOCIATION

Owing to several reasons the year 1964-65 has not been a successful period so far as Games & Sports are concerned. Men's teams that came up to the zone finals are Tennis, Shuttle-Badminton & Basket-ball. Two of the Basket-ball players did very well. Mr. P. G. Mathew, the College Captain was selected for the University Team and Mr. James V. Cheeran for the State Team. The achievement in the University Sports Meet too was not creditable.

Jacob P. Mathew. Shuttle-badminton Junior Player represented South zone Comprising Kerala, Madras, Mysore & Andhra.

C. P. Philip. Table Tennis Player (Junior) represented the State in the Nationals at Jabalpur.

The Women's teams did much better. The Volley-ball team, won the Ernakulam District Tournament, but they lost the University Final. The team consists of four State players but they did not participate in this year's selection. The Hockey team did very well. They won the District Tournament as well as the University Inter-collegiate Tournaments. Three of these represent the State, Miss Sophiamma Thomas, Miss Mini Andrews and Miss Sumathi Abraham. These and all the rest of the team deserve hearty congratulations.

Miss Mary George of class I was the recipient of several prizes in Open Meets, such as the Taluk Sports, District Sports, Inter District Sports, Trichur Zonal Sports & Inter Zonal Sports. She is a promising athlete who can do much better with more practice. Let us hope that she will do very well in the years to come.

The Inter-class Tournaments are in progress. The Pre-Degree Students are giving hopes of better performance next year. The annual Sports is to be held very soon and we expect keen competition between class II and class III. Early in the year we had the services of Mr. G. Thomas, State Athletic coach and Mr. Vazhakulam Joseph, State Volley-ball coach. We are thankful to them for their valuable service.

In the third week of Nov. the College had the privilege of holding the State Hockey Championship for women. We had our own doubts about the success of the same. But with the hearty co-operation of all students and friends, it proved to be a great success, and we take this opportunity to thank them once again.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

President	Dr. K. P. George
Secretary	Mr. P. Ramachandran
Joint-secretary	George K. George
Treasurer	P. G. Kesavan Potti

The Social Service League is one of the active and effective associations in the college campus. All the students and members on the staff of this college are members of the S. S. League. It stands to render some tangible help to the poor and the needy in the neighbourhood of the college. Flood relief work, hospital visiting distributing clothes, thatching the huts, giving financial help to the deserving etc. are some of the important activities of the League. At the time of floods early this year the League organised the flood relief work. It distributed rice and provided food and shelter to a number of flood-stricken fellowmen.

As usual the women wing of the League was very active this year also. Groups of staff and students visited hospitals at Alwaye, Parur and Angamaly and distributed clothes and fruits to the poor patients.

A medical examination centre has been newly opened this year, near the college, under the joint auspices of the college social service League and Indian medical association. Patients are being examined and treated there every Saturday. The League is greatly indebted to Dr. G. Mathew Neduntthally, the secretary of the medical association, for his kind co-operation in this project.

The mess servants club is another active organ of the League. It provided the mess servants with newspapers and facilities for games. On the Independence Day a sports meet was conducted for the mess and college servants and prizes were distributed. The League is running a library having a collection of about two thousand selected books.

This year, the League has sent two representatives to attend the conference convened by the Indian Conference of Social Work, at the St. Mary's College, Trichur, in August 1964.

The League gets a monthly income from the hostels, the money being raised by the students foregoing a part of their food. The annual variety entertainment which is the main source of income for the League was conducted on the 25th of November, 1964. The students and the public whole-heartedly co-operated to make it a grand success.

On the whole the League had a very successful and fruitful year of activities.

P. Ramachandran
Secretary

REPORT OF THE PHYSICS ASSOCIATION 1964-65

The Physics Association was inaugurated by Dr. Srinivasan, Principal Scientific officer, Indian Naval Physical laboratory, Cochin. The association arranged an excursion for the members to Thekkady. The M. Sc wing of the association arranged

regular symposia on various topics in Physics.

REPORT OF THE CHEMISTRY ASSOCIATION

The activities of the Chemistry Association were started by the beginning of this academic year. The association was inaugurated by Dr. Venkitaswaralu, Professor of the Department of Physics of the Kerala University.

Among the activities of the association the most important are the Group Discussion Meetings, which were conducted frequently. Members of the Staff and Students took keen interest in these. Although we had planned for an excursion, due to some unavoidable difficulties, we were not fortunate enough to conduct it. Essay competitions for the members of the association will be held shortly.

I take this opportunity to thank all those who have rendered their valuable services for the success of this association and also, I wish all success to the next year's association.

M. S. BALACHANDRAN NAIR,
Secretary.

THE PLANNING FORUM

President Dr. K. V. VARGHESE.

The Planning Forum had a strength of 198 during the academic year 1964–'65. Dr. K. V. Varghese was nominated by the Principal as the President of the Forum for this year.

Shri Alex. M. Chacko (Cl. I. Econ.) was elected Secretary. Mr. T. P. Mathew, the Rev. George Thekedath, Mr. M. Madhavankutty, Miss R. Sumangalakutty and Miss K. P. Sumithra, were the staff members on the Forum for the year.

The inaugural meeting was conducted on 8th October, '64 with Dr. K. N. Pisharady, M.R. C. P, Retd. Medical college Principal, in the Chair. Shri N. K. Seshan of St. Thomas College, Trichur, spoke on the occasion.

On 3rd November about 125 members of the Forum went on a boat-picnic to Cochin Harbour and Cherai.

On 14th November a work-camp was held at the Y. M. C. A. Camp site at Thottumukhom. Sixty members of the Forum took part in this camp. Mr. W. O. George of the Camp site entertained the members to lunch and tea in the evening.

A mock Assembly was held on 24th November with Mr. G. D. Gabriel, Lecturer in English as the Speaker and Miss K. P. Elsy (Cl. 2) as the Deputy Speaker. The following members took part in the debate.

K. A. Ayappan, Rev. George Thekedath, Alex M. Chacko, T. P. Mathew, P. A. Alexander, P. S. Aravindakshan, A. Balachandran, Saramma Kurian, M. A. Chacko, V. K. Kareem, R. Sumangalakutty.

The 'Plan Week' of the Forum was conducted from 13th to 20th January, '65. It was inaugurated by the Rev. Father Victor, O. C. D. of the Carmelgiri, Seminary. During the Plan week there was a parliamentary debate on the Plan Progress, and competitions in Music, Essay-writing (English and Malayalam) Extempore Elocution and Fancy Dress.

Prizes were distributed to the winning candidates by the Principal Dr. P. M. Mathai.

On 18th January there was a film show conducted by the American Cultural Centre, Trivandrum.

A Socio-economic Survey was conducted on 23rd January. A Small Savings Drive has been taken up by the Forum in a selected area in Karumalloor Panchayat.

I hereby place on record my sincere thanks to the Principal, the members of the staff, the students and all others who have contributed their time and talents for the successful working of the Forum.

ALEX M. CHACKO,
Secretary.

BOTANY ASSOCIATION 1964-65

The activities of the Botany Association were inaugurated by Prof. Sreenivasa Pai of the St. Albert's College, Ernakulam. Several meetings were held and topics of academic and general interests were discussed. There were study tours to Malayattoor, Munnar and Ootty.

A portrait of Prof. T. C. Joseph, who retired from the services of this College as head of the Dept. of Biology for the last 30 years, was unveiled by Prof. C. P. Mathew. Sri. Kuttipuzha Krishna Pillai, spoke on the occasion.

President,
O. M. Mathen.

MATHS. ASSOCIATION

Election of the office-bearers of the Association was conducted early in the first term. Mr. George Varghese of class II maths. was elected Secretary of the Association.

Prof. K. Jacob M. A. inaugurated the activities of the Association.

A series of meetings was held during the second term. Mr. M. Madhavankutty M. Sc., Mr. K. Venu Gopala Menon, M. A. and Mr. George P. Koshy M. Sc., spoke at these meetings about topics like 'Origin of numbers,' 'Mathematics and Philosophy' and 'Astronomy and space travel'! All the meetings were well attended.

In October last, about 50 of the members went on an excursion to Peechi Dam, Trichur, Palghat and Malampuzha.

NCC

Training year for the NCC of this sub-unit began in early July. We have 419 cadets on roll distributed in 3 companies.

Four hour NCC training is imparted to the cadets each week.

Our cadets have continued to show keen interest in the activities of NCC.

91 cadets & one officer from this college attended the annual Training Camp held on our campus from 26th Dec. '64 to 4th Jan. 65. Our cadets won prizes for Rifle Firing both for Team & Individual competitions. Our under officers P. Mohanachandran Nair and M. D. Paul Davies were successively chosen as the camp cadet Adjutants.

After the last report cadet K. M. Raju of this college got admission to the officers' Training unit.

Cpl. Koshy Ninan is selected to be in the Kerala NCC contingent taking part in the Republic day parade in Delhi.

Early in the year, one of our officers 2 Lt. Govindankutty Menon was promoted to the rank of Lieutenant. Now he is on leave doing research in Physics.

PHILOSOPHY ASSOCIATION

Preliminary meeting on 3rd Sept. for electing Secretaries and class-representatives.

Inauguration Meeting

Date —9th Sept. 1964.
Presided over by— Mr. Venugopala Menon M. A.
Speaker — Prof. K. Jacob M. A.

First Meeting

Date — 24th Sept. 1964.
Presided over by— Miss Jagadambika M. A.
Speaker — Mr. V. C. George.
Subject — Principles of subconscious mind.

Second Meeting

Date —9th Dec. 1964.
Presided over by— Mr. Venugopala Menon M. A.
Speaker —Mr. George P. Koshy M. Sc.
Subject —Concept of numbers.

HISTORY & ECONOMICS ASSOCIATION

President — Miss R. Sumangalakutty M. A.
Secretary — Mr. C. Venugopal.

The activities of the History and Economics Association this year started even before its formal inauguration. The Association conducted a meeting in honour of Shri M. V. Kurien who was departing for the U. S. for his higher studies. The principal and Dr. A. K. Baby spoke on the occasion. The activities of the Association were inaugurated by Prof. Krishna Iyer of the Maharaja's college, Ernakulam who delivered an instructive and entertaining address. The principal Dr. P. M. Mathai presided over the function. Several debates and Symposia were held under the auspices of the Association this year. The topic of the first debate was 'President rule should continue in Kerala.' Shri M. A. Chacko moved the proposition and Sri. V. RamaKrishnan led the opposition. Recent political developments like the removal of Krushchev from power and its impact on World Peace were selected as topics of heated discussion. The proposition that it affects world peace was passed with a large majority.

Let me take this opportunity to thank the president and members of the Association for the great interest they have shown in the activities of the Association.

C. Venugopal,
Secretary.

LIBRARY

On the day of the last Report (24-1-1964), the number of books in the Library was 14113. Since then 2158 books have been added bringing the total to 16271.

The College Library is, at present, subscribing for 51 periodicals and some more are received gratis. This year, the allotment in the college budget for the Library has been increased by about 80% over last year's, to Rs. 6587/—. A grant of Rs. 16,000/—has been promised by the U. G. C. for the purchase of Text-books for lending to students and half the amount has already been received. The major part of this whole amount has already been spent for the purpose. The distribution of the books is being done by the different departments of studies.

The Christian Literature Fund of Canada continues to finance the purchase of books for the Theology Section.

In pursuance of the plan to change over to a card Catalogue system, a catalogue Cabinet has been purchased. However it would take some time before the changeover can be effected in full.

K. P. Mathew
Librarian.

25-1-'65.

THE REPORT OF THE DAY SCHOLARS' ASSOCIATIONS

The day-scholars of this college have three associations, namely, senior Day-scholars' Association, Junior Day-Scholars' Association, and Women Day-Scholars' Association having their respective presidents M/s P. K. Narayana Menon, G. D. Gabriel and Miss Annie M. Thommen. Messrs. E. P. Saseendran, A. Balachandran and Miss Ananda Sivaram are the elected secretaries of these associations. The association has a committee of eleven representatives. They are M/s Venketachalam, N. Somasundran, G. Gopinatha Menon, L. Radhakrishnan, V. Joseph, V. A. Saidu, Misses Sarammа Kurian, Kusumam, Sarala, Susheela, and Sarojini Devi. It was the objective of the associations to improve the conditions and add more facilities to the Non-resident Students' Centre. The recreation rooms had the addition of a few more carrom boards and also the installation of mirrors. It is sad to note that the women day-scholars do not make sufficient use of the reading-room although it provides all facilities. Let us hope they will make adequate use of it in future.

We are proud to say that the day-scholars have hitherto maintained a brilliant record in both curricular and extra-curricular activities. Here special mention may be made of Mr. N. K. Reggi, who led the music party in the UniversityYouth Festival and won the First Prize for group music. In the variety entertainments under the auspices of the Social Service League, the day-scholars won the first and second prizes for individual items. It is gratifying to note that Mr. Ramakrishnan, a day-scholar, was adjudged the best actor. Last year also, the credit went to Mr. A. Appukuttan, a day-scholar.

In the field of sports and games also, the day-scholars distinguished themselves. The names of Misses Sumathy Abraham, Valsa John, Mary George and Mini Andrews deserve special mention. The association held several competitions in connection with the Annual Day Celebrations and prizes to the winners were awarded.

We take this occasion to express our profound gratitude to all members of the College-Community for their good will and Co-operation.

Secretaries
Mr. E. P. Saseendran
Mr. A. Balachandran
Miss Ananda Sivaram

U. C. College,
8th Feb. '65.

HOCKEY

President Mr. Abraham Philip
Captain Oommen Kurien

Our Hockey Club began functioning from the beginning of the academic year. In the Second term we had some practice matches which helped in selecting a team with plenty of new blood. I am confident that next year's Captain can make a good team with these talented players.

We took part in the Ernakulam District knock-out tournament. We entered the finals beating St. Alberts College, Ernakulam. But in the finals we were unlucky to

lose against the Engineering College Kothamangalam. Even though we could not win in the intercollegiate tournament we proved ourselves to be a stiff opposition to our rivals.

We are greatly thankful to our Principal Dr. P. M. Mathai, to our physical director Mr. C. P. Andrews and to our president Mr. Abraham Philip for all the help and encouragement they rendered to us throughout the year. I avail myself of this opportunity to wish the Hockey Club the best of luck in the years to come.

OOMMEN KURIEN
(Captain)

SPORTS CLUB

President C. P. Andrews
Captain C. V. Sherin

The sports club started functioning from the beginning of this academic year. We could conduct an Athletic Coaching camp under the state athletic coach Mr. G. Thomas at the outset. As a result some of us could adopt modern techniques in various events. The members showed great interest in regular practice.

We took part in the Intercollegiate athletic meet, (Trichur Zone) held at Trichur. Mr. V. C. George, Miss Mary George and our 4 × 400 metres relay team were selected for the Inter Zonal meet.

Many members took part in the Taluk Sports Meet. Sri V. C. Zachariah got the second place in 800 metres race in the Kerala Sports Festival.

In the College Annual Sports, held on 13th February 1965, Miss Mary George bettered the existing college record in 100 metres race (women)

I express my deep sense of gratitude to Dr. P. M. Mathai and Sri C. P. Andrews who encouraged us. I wish every success to next year's club.

C. N. SHERIN
(Captain)

TENNIS CLUB

The club started functioning in the middle of the second term with 30 members. The limited time was suitably utilized by the majority of the members and of course they could keep up a better standard by their intense effort.

The intercollegiate Tennis tournaments were not a complete success to us as we hoped, but we were the runners up in the Zone finals. I do have to thank Mr. Thomas Varghese, M. Sc final year student, who played with me for the college.

I express my deep thanks to Dr. P. M. Mathai, Dr. A. K. Baby and Sri C. P. Andrews for their interest in this field. Their suggestions and advice were real guidance and help in all our endeavours. The co-operation showed by the members was encouraging.

My most sincere wishes for every success in the years ahead.

GEORGE PHILIP P.
(Captain of the Tennis Club)

THE BASKET-BALL CLUB

It is with great pleasure that I submit the report of the activities of the College Basket-ball club during the academic year. The club started functioning in full swing immediately after the opening of the college in June. Our players showed keen interest in practising and thus bettering their standard in the game.

This year we participated in the Bartholomia Trophy tournament at Thevara and the District League tournment. In the intercollegiate tournaments we came up to the finals. In the Ernakulam district collegiate tournaments we were the runners-up.

Mr. James V. cheeran had the privilege of representing the state men's team and Mr. P. G. Mathew got selection in the university team and thereby brought credit to the club and to the college at large.

I express my deep sense of gratitude to the principal Dr. P. M. Mathai, Sri C. P. Andrews and Sri T. B. Thomas for their encouragement in all our activities.

I wish all success to the next year's club.

P.G. MATHEW
(Captain)

BADMINTON CLUB

President Mr. K. M. Koshy
Captain Mr. Chinnan. John

We started our activities early in the first term. All the students notably junior players took a keen interest in the game. I am sure that some of the younger players will adorn the club next year. I wish all success to them.

This report will be inadequate if I do not mention the kind co-operation and energetic encouragement given to us by our President, Principal and Physical director throughout this year. My hearty thanks to them

CHINNAN. JOHN
(Captain)

SHUTTLE BADMINTON CLUB

President Dr. O. M. Mathen
Captain G. Gopinatha Menon

The Club started functioning from the beginning of the second term. The Club has a strength of nearly 20 members and all of them took keen interest in practising, thus bettering their standard in the game.

We participated in the Intercollegiate Tournaments held at Trivandrum, but we lost to Thangal Kunju Musaliar Engineering College, Quilon. In the Zone Finals we lost to St. Albert's College, Ernakulam.

The high standard of the Club may be judged from the fact that Mr. Jacob P. Mathew, one of our leading players, had the privilege of winning the Junior Doubles Chmpionship in the Kerala State Championship held at F. A. C. T.

In the Intramural match the Pre-Degree Class carried off the Trophy.

I avail myself of this opportunity to express our most hearty thanks to the Principal, Dr. P. M. Mathai. Our President Dr. O. M. Mathen had been a source of inspiration. It is with a deep sense of gratitude that we remember Mr. C. P. Andrews, the Lecturer in Physical Education.

Wishing all success to the next year's Club.

G. GOPINATHA MENON,
(Captain)

WOMEN'S VOLLEY-BALL TEAM

The activities of our team started right from the beginning of the academic year. We had an efficient coaching from Mr. V. J. Joseph, [N. I. S], and we are extremely grateful to him.

This year was a very active one for us. We are the winners of the Ernakulam Dist. Tournament and the Runners-up in the Tournament conducted at Alwaye for the Puthenkadan Trophy. In the Intercollegiate Tournaments, we came up to the finals, but lost against the Assumption college, unexpectedly. We express our deep sense of gratitude towards the Principal, Mr. Andrews and Miss Thomas for all their kind help. We wish all success for our juniors.

ANNIE BESSY JOHN
Captain.

HOCKEY CLUB (WOMEN)

It is with a sense of pride that we present a brief account of the activities of our club.

Our club started functioning from the very beginning of this academic year. This year we participated in two exhibition matches, one held at Trivandrum for the collection of the Jawaharlal Memorial Fund and the other during the All India Hockey Tournament held at Ernakulam.

In the State Championship held in our grounds two teams represented the college. We are proud to say that six of us were selected to attend the State Coaching Camp. But only Miss Sophiamma Thomas, Miss Mini Andrews and Miss Sumathy Abraham attended the Coaching Camp and they got selected to represent Kerala State in Bhopal.

In the Intercollegiate Tournament our Team beat Kothamangalam Engineering College. In the finals held in our grounds we beat the Mar Thoma College team by a single goal. It is really a matter of pride that this year too we were able to emerge as the " university winners."

In the Intramural match, class Ii team carried off the trophy.

I take this opportunity to thank Mr. C. P. Andrews, Miss Mary Thomas and Mr. Cheriyan, the local coach who by their able guidance led us to victory.

I am greatly thankful to all members of the team who have co-operated in fulfilling the work. I wish the Hockey Club all success in the years to come.

SUDHA M. VARGHESE
(Captain)

മനസ്സിനോട്

By. എസ്സ്. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, ക്ലാസ്സ് ii എക്കണോമിക്സ്.

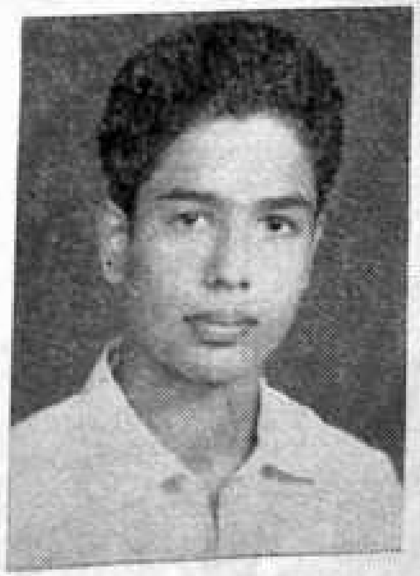

ജീവിതപാതയിലെന്നും നമ്മുടെ
ഭാവികൾ പലതായ് തിരിയുമ്പോൾ,
ചിന്തകളാകും വെള്ളിൽപ്പറവക-
ളതാ ചിറ്റു പറക്കുമ്പോൾ,
ഭാവുകപൂർണ്ണാവതിനായണിമന
പാവനമാർഗ്ഗം തിരയുമ്പോൾ,
ശാശ്വതമാകും സുഖമന്വേഷി-
ച്ചൈഹിക പാതയിലോടുമ്പോൾ,
കപടം വിളയാത്ത ബന്ധു നൃക്ക-
ങ്ങൾക്കടമേശലയൊഴിവാക്കാൻ,
ആയത്ര സദ്ഗുണസമ്പദ്പൂരിത-
മായ മനസ്സേ ! നീ തന്നെ.

* * * *

അര്‍ത്ഥനയൊന്നാണെന്നുടെ വകയായ്
ഏത്തേ നീയത്രു കേട്ടാലും.
അർത്ഥം നല്ലാൻ കഴിവില്ലാത്തൊരു
നിർദ്ധനനാകും പാവം ഞാൻ.
ദർപ്പമശേഷം ദൂരെ വെടിഞ്ഞ്
ദർപ്പണതുല്യം നീ തെളിയൂ
ജീവിതവല്ലരി പൂക്കാൻ കായ്ക്കാൻ
പാവനമാക്കാൻ യത്നിക്കൂ.
നീതികൾ നിയതികളെന്നും നിന്നുടെ
പാവന പാതയിൽ നില്ലുന്നു.
ലോകരഹസ്യമറിഞ്ഞിട്ടിപ്പോൾ
പോകാൻ കൊതിയാൽ നില്പൂ ഞാൻ.
നാകം നിന്നുടെ സാക്ഷാദ്രൂപം
ലോകം നിന്നുടെ പ്രതിഫലനം
പാവനയാം നീ പലതായ് കാണ്മൂ
ഭാവന വല്ലീവിചിത്രതയാൽ
ദുഃഖസുഖാദികൾ നിന്നുടെ ഭാവന
നോക്കുക നീയതു സമമായി.
സാത്വിക സമ്പത്തെന്നും വിളയും
ശുദ്ധ മനോഹര കേദാരം.
സുന്ദരമാം സുമവാടികപോലെ
മിന്നുകയെന്നുടെ ഏത്തേ ! നീ.
വിണ്ണാറിൽ മുരളാരവമോടെ
വന്നലതല്ലും വീചികൾപോൽ
മുരളവികാരതരംഗിതമായി-
ട്ടണയുക മാമക ഏത്തേ നീ.

* * * *

ധർമ്മത്തിൻ വഴിയുടെ നടപ്പുമ
നിർമ്മായം നിൻ കർത്തവ്യം.
എന്നുടെ ജീവിത വിജയപരാജയ-
മെന്നും നിന്നുടെ സാമർത്ഥ്യം.
വെള്ളിയുതകിയൊഴിച്ചതുപോലെ
വെള്ളക്കടലൊഴുകുന്നതുപോൽ.
ശാരദ ചന്ദ്രികയെന്നതുപോലെ
ക്ഷീരപയോനിധിയെന്നതുപോൽ
പാവനയായി ജനിച്ചു നീയും
ഭാവനയത്രേ നിൻറെ ധനം.
വെയ്ലതലിയും നവനീതം നീ
കൈലാസമാനമചഞ്ചല നീ !
ചിന്താശീലം മാത്രം നിന്നുടെ.
സന്താന ഭൂമ സന്താനം
സംസ്ക്കാരാദി വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ
ശാശ്വതമായി വളർന്നിടാൻ
കർത്തവ്യങ്ങൾ യഥാവിധി ചെയ്യും
മർത്യനെ നേരേ നടത്തിടാൻ
വിജ്ഞാനത്തിൻ ചിറകം വീശി
വിശ്വം മുഴുവൻ ചുററിടാൻ
ഉയരുക നീതാനണയുക വീണ്ടും
ഉയരുക മാമക ഏത്തേ നീ.

going training

ജീൻ പോൾ സാർത്രെ

സി. വേണുഗോപാൽ, ക്ലാസ്സ് II എക്കണോമിക്സ്

'എക്സിസ്റ്റൻഷ്യലിസം' (അസ്തിത്വവാദം) എന്ന തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവെന്ന നിലയിൽ ബുദ്ധിജീവികളുടെയിടയിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ സാർത്രെ യൂറോപ്പിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ ശൈലിയുടെ ഉടമസ്ഥനെന്ന നിലയിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നതു്. ആധുനിക ജനതയുടെ നിരാശാബോധവും, മോഹഭംഗങ്ങളും, വിഷാദാത്മകതയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികളുടെ കാതലായ ഭാഗം.

ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരനു ലഭിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ബഹുമതിയായ നോബൽ സമ്മാനം നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടു ഫ്രഞ്ചുസാഹിത്യകാരനും, തത്വശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ ജീൻപോൾ സാർത്രെ ഇപ്രകാരം ഒരു പ്രസ്താവന നടത്തി:— "പൂർവ്വമേഖലയെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന സോഷ്യലിസത്തോടാണ് എന്റെ അനുഭാവം. പക്ഷെ ഞാനൊരു ബൂർഷ്വാ കുടുംബത്തിലാണ് ജനിച്ചതും വളർന്നതും. രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളും തമ്മിൽ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരോടു എനിക്കു ബന്ധപ്പെടേണ്ടിവന്നു. പക്ഷെ സോഷ്യലിസം വിജയിക്കുമെന്നാണെന്റെ പ്രതീക്ഷ. അതുകൊണ്ടാണ് പൗരസ്ത്യത്തെയോ പാശ്ചാത്യത്തെയോ തികച്ചും ഉന്നതമായ ഒരു സാംസ്കാരിക സംഘടനയിൽനിന്നു എനിക്കു ബഹുമതി സ്വീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതു്." 19,000 പവന്റെ നോബൽ സമ്മാനം കഴിഞ്ഞ 63 വർഷക്കാലത്തിനിടക്കു് നിഷേധിച്ച മൂന്നാമത്തെ വിശ്വസാഹിത്യകാരനാണ് മി. സാർത്രെ. മററു രണ്ടുപേർ ബർണാഡ് ഷായും, ബോറിസ് പാസ്റ്റർനാക്കുമായിരുന്നു.

ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സാഹിത്യതത്വചിന്തകന്മാരുടെയിടയിൽ ഒന്നാം കിടയിൽ നില്ക്കുന്നു ജീൻപോൾസാർത്രെ. (Jean Paul Sartre) 'ലെറാംമോഡേൺ' എന്ന മാസികയുടെ പത്രാധിപരും, 'ഫ്രീലാൻസ്'ലെ എഴുത്തുകാരനുമായ സാർത്രെ ബുദ്ധിജീവികളുടെ സ്വതന്ത്രലോകത്തിൽ വിഹരിക്കുകയാണ്. എക്സിസ്റ്റൻഷ്യലിസം എന്ന തത്വദർശനവുമായി ഘടിപ്പിച്ചാണ് അദ്ദേഹത്തിനെ എല്ലാവരും അറിയുന്നതു്. എങ്കിലും ഇതിനപ്പുറമായി ആ മനുഷ്യസ്നേഹിയെക്കുറിച്ചു പലതും അറിയേണ്ടതായുണ്ട്.

ഒരു സാധാരണ ഫ്രഞ്ചുകാരനായ സാർത്രെക്കു് മററുള്ളവരിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത ആഹാരമാണുള്ളതു്. എങ്കിലും മററുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ എളുപ്പത്തിൽ പെടുന്ന ഒന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന കണ്ണട. പുകവലിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന പൈപ്പുമായി സോർബോണിലെ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രഭാഷണപരമ്പരകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാർത്രെയുടെ ചിത്രം നമുക്കു ഭാവനയിൽകാണാം.

1905-ൽ ഒരിടത്തരം കുടുംബത്തിലാണ്

Sgt. Koshy Ninan
Participated in Republic day Parade
at New Delhi—1965.

The Principal Inaugurating the Annual Training Camp
of NCC held in our campus from
26—12—1964 to 4—1—1965.

Republic day—1965
The Principal taking the salute

Under Officer
P. Mohana Chandran Nair
" Best Cadet " of the year 1964-'65

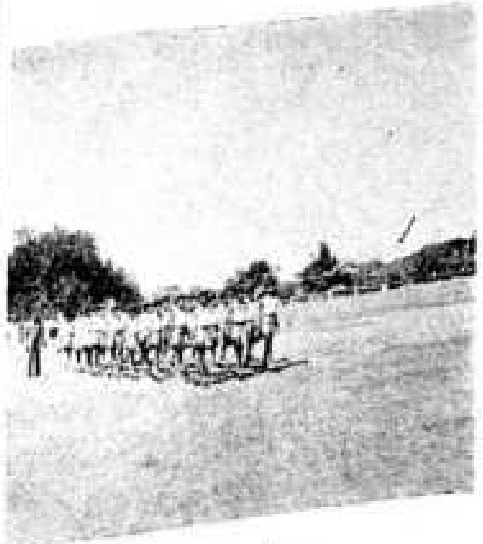

NCC Cadets
undergoing training

Cadet NCO's of 20/1-2-3 Coys ; OTU Cadet, PI Staff and NCC Officers

with

Officer Commanding Lt/Col. S. M. E. ADAM

and

Principal Dr. P. M. Mathai.

CADETS of 20/1 and 20/3 Coys. who Attended the Annual Training Camp, OTU Cadet, Coy. Commander 2/Lt. DAVID JAYAKAR DANIEL and PI Staff

with

The Officer Commanding, Lt./Col. S. M. E. ADAM

and

Principal Dr. P. M. Mathai

സാർത്രെ ജനിച്ചത്. ജീൻപോൾ സാർത്രെയുടെ പിതാവ്, വളരെ ചെറുപ്പത്തിലേ മരിച്ചു പോയതുകൊണ്ട്, അമ്മയുടെ സംരക്ഷണയിലാണ് ആ ബാലൻ വളർന്നത്. ഫ്രാൻസിൽ സാധാരണക്കാർക്ക് ലഭിക്കാവുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം സാർത്രെയ്ക്കും സിദ്ധിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിലെ കണ്ണിന്റെ ഒരു സുഖക്കേട്—അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സാർത്രെയുടെ അമ്മയുടെ രണ്ടാം വിവാഹം, ആ ബാലനെ, ഒട്ടും തന്നെ വിഷമിപ്പിച്ചില്ല. ഒട്ടുമിക്ക വിഷയങ്ങളിലും സമർത്ഥനായിരുന്നുവെങ്കിലും, സാർത്രെയ്ക്കു കണക്ക് നല്ലപോലെ വശമാക്കാൻ സാധിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം ഫിലോസഫിയിൽ 'അഗ്രിഗേഷൻ' പരീക്ഷ പ്രശസ്തകരമാംവണ്ണം വിജയിച്ചു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഒരു അധ്യാപകനായി സേവനം ചെയ്തു. കുറേക്കഴിഞ്ഞു ഫ്രാൻസിന്റെ വിവിധ പ്രോവിൻസുകളിലെ പര്യടനാനന്തരം അദ്ദേഹം പാരീസിൽ തിരിച്ചെത്തി. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു അദ്ദേഹം കുറേനാൾ ജയിലിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം അധ്യാപകവൃത്തി ഉപേക്ഷിച്ചു അദ്ദേഹം പല ജോലികളിലും ഏർപ്പെട്ടു.

ഈ കാലത്തെല്ലാം തന്നെ സാർത്രെ അവിശ്രമം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആറു വയസ്സു മുതൽ അദ്ദേഹം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നാണ് പറയുന്നത്. പ്രസിദ്ധീകരണശാലക്കാരുമായി നല്ല യുദ്ധംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു നടത്തേണ്ടി വന്നു എങ്കിലും നിരാശനാകാതെ അദ്ദേഹം എഴുത്തു തുടർന്നു. ഒടുവിൽ പാരീസിലെ സുപ്രസിദ്ധരായ 'ഗലീമാർ' കമ്പനി സാർത്രെയുടെ ഒരു നോവൽ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ 'വിരക്തി' (La naisie) എന്ന നോവൽ 1938-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഉപന്യാസമായ നോവൽ, അല്ലെങ്കിൽ നോവൽ പോലെയുള്ള ഉപന്യാസം—സാമാന്യമായി ആ നോവലിനെപ്പറ്റി അങ്ങനെ പറയാം. ഇതിനിടയിൽ അഞ്ചു ചെറുകഥകളടങ്ങിയ 'ചുമര്' (Le mur) എന്ന ഗ്രന്ഥവും പുറത്തു വന്നിരുന്നു. സാർത്രെയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചില വശങ്ങൾ ഇവ രണ്ടിലും കാണാം. നിരൂപകന്മാർ എന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി. തത്വചിന്തകൻ വ്യാപാരസ്ഥലത്തു സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

സാധാരണ നാം കാണാറുള്ള അധ്യാപകന്മാരിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു രീതിയിലായിരുന്നു സാർത്രെയുടെ നടപടികൾ. വേറൊരു സംസ്കാരനിലവാരമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ബാഹ്യമായ ആഡംബരങ്ങളിലൊന്നും താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ചിലതിനെല്ലാം രൂപം കൊടുത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു ആ യുവാവു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അനേകകൊല്ലത്തെ ഏകാഗ്രമായ തപസ്യയുടെയും അവിശ്രമമായ ചിന്താഗതിയുടെയും ഫലമായി സാർത്രെയുടെ തത്വശാസ്ത്രം രൂപംകൊണ്ടു. എഴുനൂറിൽപരം പേജുകളുള്ള സാർത്രെയുടെ പ്രധാന ഗ്രന്ഥമായ 'സത്തയും ശൂന്യതയും' ("L'Etre et lene'ant) 1943-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. സാർത്രെയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആകെത്തുകയായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ പുതിയ ചിന്തയുടെ സത്ത ഉടനീളം ദർശിക്കാം. പാശ്ചാത്യതത്വചിന്തയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ അധ്യായം തുറക്കപ്പെട്ടു. ഏതാണ്ട് പതിമൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് 'സത്തയും ശൂന്യതയും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു തർജ്ജമ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. വളരെ ഗഹനമായ ചിന്തയും, പ്രതിപാദനരീതിയുമാണ് ഈ തർജ്ജമയുടെ പണി കൂടുതൽ വൈഷമ്യമുള്ളതാക്കിത്തീർത്തത്.

'വൃത്തികെട്ട 'കൈകൾ' (Lesmains sales) എന്ന നാടകം വളരെ പേരുകേട്ട ഒന്നാണ്. അങ്ങനെ സാർത്രെ നാടകകൃത്തായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇതു കൂടാതെ അടയ്ക്കപ്പെട്ട ജാലകം' (Hiur clos) ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ട വേശ്യ (La putaine Respecteure) എന്നിങ്ങനെയുള്ള വേറെയും പല നല്ല നാടകങ്ങളും സാർത്രെ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ പല ലേഖന സമാഹാരങ്ങളും സാർത്രെയുടേതായുണ്ട്.

'സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പാതകൾ' (Les chemins de ca liberti) എന്ന ഗ്രന്ഥം, ജീൻപോൾ സാർത്രെയുടെ ഏറ്റവും ബൃഹത്തായ ഒരു നോവലാണ്. ആത്മകഥാപരമായ ഒരു നോവ (Autobiographical novel) ലാണിത്. നാലുഭാഗങ്ങളിലായുള്ള ഈ നോവൽ, 'പാവങ്ങൾ' 'യുദ്ധവും സമാധാന

വും' എന്നീ ലോകപ്രശസ്തഗ്രന്ഥങ്ങളോടു കിടപിടിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഇതിലൂടെ നിളം കാണാം. ഈ നോവലിനെ പ്രധാന കഥാപാത്രമായ 'മാത്യൂഡെലാറു' സാർത്രെ തന്നെയാണ്. നിയമങ്ങളെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന ഒരു യുവാവു ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്ത ഒരു വിദ്യാർത്ഥി—ഈ വിധത്തിലാണ് ഇതിലെ കഥാനായകനെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരു അരാജകവാദി കൂടിയായ മാത്യൂഡെലാറു സാർത്രെയുടെ തത്വസംഹിതയെ ശരിക്കു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. തത്വശാസ്ത്രപ്രൊഫസ്സർ മുതൽ തെരുവുഗായകൻവരെ ഈ നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങളാണ്. വിവിധ ജീവിതനിലവാരത്തിലുള്ളവരെ സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള സാർത്രെയുടെ അസാധാരണമായ പാടവം ഈ കൃതിയിൽ വ്യക്തമായി കാണാം.

സാർത്രെയുടെ തത്വശാസ്ത്രം നാസ്തികദർശനമാണ്. ബുദ്ധമതത്തോടു പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തിനു സാമ്യമുണ്ട്. വേദനയാണ് ജീവിതത്തിലുടനീളമെന്നു രണ്ടിടത്തും കാണാം. ജീവിതം വെറും മിഥ്യയാണെന്നും, നാശം മാത്രമാണ് സത്യമെന്നും 'വിരതിയിലെ' നായകൻ പറയുന്നു. അയാൾ വീണ്ടും പറയുകയാണ് 'ഞാൻ ഒരു പ്രാവശ്യം കളിച്ചു. അതിൽ തോററു. വീണ്ടും കളിച്ചു. പിന്നെയും തോൽവി തന്നെ.' അതേ സമയമുള്ള തന്നെ അയാൾക്കു മനസ്സിലായി എപ്പോഴും തോല്ക്കുമെന്ന്. മിക്ക ആളുകൾക്ക പരിചയമുള്ള ഒരു തത്വസംഹിത. 'ജീവിതം ഒരു നീണ്ട സുഖക്കേടാണെന്നാണ്' സാർത്രെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. നഷ്ടംമാത്രമാണ് എവിടെയും അതുകൊണ്ട്—സാർത്രെ പറയുകയാണ്. 'ജീവിക്കുക, സാവധാനത്തിൽ, ശാലീനതയോടെ, ഈ കാണുന്ന മരങ്ങളെപ്പോലെ, ഈ കുപ്പിയിലിരിക്കുന്ന വെള്ളത്തെപ്പോലെ.'

അരാജകവാദിയായ സാർത്രെ കമ്മ്യൂണിസത്തെ എതിർക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം പടപൊരുതുന്നു. "മനുഷ്യരെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു തള്ളി വിട്ടിരിക്കയാണ്" എന്ന വാചകം സാർത്രെയുടെ ആശയസംഹിതകളെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. പ്രേമജീവിതത്തിലും, കലയിലും, സാഹിത്യത്തിലും, എല്ലാററിലുമുപരിയായി രാഷ്ട്രീയത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യം വേണമെന്നു വാദിക്കുന്നവനാണ് സാർത്രെ. ഫ്രാൻസിൽ എന്നും ഉറന്നു പറയുന്നതിനുള്ള അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടായില്ല. ലോകമുഴുവൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻറ ശുദ്ധവായു പരക്കണം. ആ വായു, മതിയാവോളം ശ്വസിച്ച് ജനങ്ങൾ പ്രബുദ്ധരാകണം. ഇതൊക്കെയാണ് സാർത്രെയുടെ തത്വസംഹിതകൾ. ചൈനയുടെ കാര്യത്തിലും, അൾജീരിയൻ പ്രശ്നത്തിലും പങ്കെടുത്ത സാർത്രെ രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ 'പെട്ടെന്നു്' എടുത്തുചാടിയില്ല എന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. എഴുത്തുകാർ രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനോടു്, സാർത്രെക്ക് ആദ്യകാലത്തു് അനുകൂലമായ അഭിപ്രായമില്ലായിരുന്നു. ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, സാർത്രെക്ക് ഇൻഡ്യാക്കാരോടു് വളരെ ആനുകൂല്യമുണ്ട്.

അദ്ദേഹത്തിൻറ ഹ്യൂമനിസത്തെപ്പററി വളരെയധികം പറയാനുണ്ട്. "എക്സിസ്റ്റൻഷ്യലിസം ഒരു ഹ്യൂമനിസമാണ്" എന്ന ചെറിയൊരു പുസ്തകത്തിൽ തൻറ അഭിപ്രായങ്ങൾ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായ എതിരാളികളോടു മറുപടി പറയുന്നുണ്ട്.

ദാർശനിക സിദ്ധാന്തത്തിനുവേണ്ടിയും, അവയുടെ പ്രചാരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാണ് സാർത്രെ സാഹിത്യസൃഷ്ടി നടത്തുന്നതു് എന്ന വാദം തികച്ചും അർത്ഥശൂന്യമാണ്. എങ്കിലും തത്വശാസ്ത്രത്തിലും, സാഹിത്യത്തിലും അദ്ദേഹം ഒരുപോലെ വിജയം നേടിയെന്ന വസ്തുത ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഗഹനവും, ചിന്താപ്രധാനവുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതിയ തൂലിക ഉപയോഗിച്ചുതന്നെ സാർത്രെ സാധാരണക്കാരനുവേണ്ടി സാഹിത്യ രചന നടത്തുന്നു. ഇതു് എടുത്തു പറയേണ്ട ഒരു വസ്തുതയാണ്. ചാൾസ് ഡിക്കൻസ്, ടോൾസ്റ്റോയി, തോമസ്ഹാർഡി ആദിയായവർ നോവലുകളെഴുതി. കാൻറു്, കീർക്കെഗാർഡ്, ഹോബ്സ് മുതലായവർ തത്വ-

ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി. എന്നാൽ രണ്ടിലും ഒരുപോലെ വിജയം വരിച്ച സാർത്രെ. കഥാങ്ങളും കാവ്യകളും അല്പമൊക്കെ ഉണ്ടെന്നിരിക്കിലും ഇതദ്ദേഹത്തിൻറ ഒരു നേട്ടമായി കണക്കാക്കാം. ബുദ്ധി പ്രവർത്തനങ്ങളോടൊപ്പം, വികാരപ്രകടനങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തിയിൽ സ്ഥാനം കൊടുക്കണം എന്നുള്ള വസ്തുതയെക്കുറിച്ച് പല പണ്ഡിതന്മാരും, തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും കാര്യമായി ചിന്തിക്കാറില്ല. വികാരത്തിൻറ തീക്ഷ്ണതയും, ബുദ്ധിശക്തിയുടെ പക്വതയും രണ്ടുംകൂടി ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു സാമാന്യ വ്യക്തിയാണ് സാർത്രെ. ഔദ്യോഗിക ബഹുമതികൾ അദ്ദേഹം എക്കാലത്തും നിരസിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1945-ൽ ഫ്രാൻസിൻറ 'ലീജിയൻ ഓഫ് ഓണർ' ബഹുമതി സാർത്രെ നിരാകരിച്ച വസ്തുത സ്മരണീയമാണ്. ഇപ്പോഴിതാ 1934-ൽ അദ്ദേഹം നോബൽ സമ്മാനം തിരസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യകാരൻറ വില അയാളുടെ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികളിലാണു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നും, അയാൾ നേടുന്ന ബഹുമതികൾ വായനക്കാരുടെമേൽ അനഭിലഷണീയമായ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം ഈയിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. ധിഷണാശാലിയായ ഈ അമ്പത്തൊമ്പതുകാരൻ ലോകത്തിൻറ ഒരു കെടാവിളക്കായി പരിലസിക്കുന്നു.

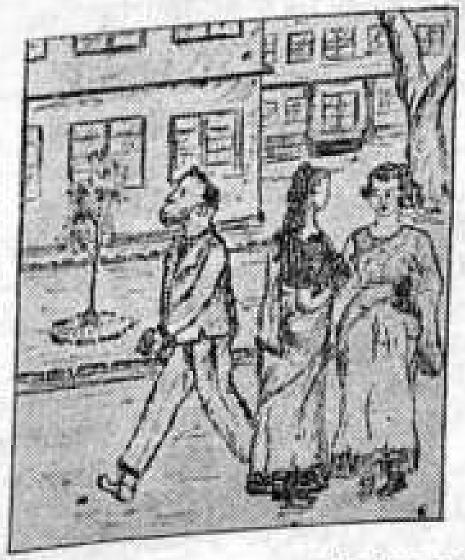

'ഇദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ പരിണാമസിദ്ധാന്തം പഠിപ്പിക്കുന്ന പ്രൊഫസറാണ്.''

By P. N. Chandran
Class III Phy.

അനശ്വരസംഗീതം

(G. SUSEELADEVI, CLASS III ECO.)

പാറപ്പുറത്ത് വിരിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന മനോലോലസാരികൾപോലെ നീലാകാശത്തിൽ നേരിയ വെൺമേഘശകലങ്ങൾ പാറിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. മൂടുപടത്തിനുള്ളിൽ കാളിദാസന്റെ ശകുന്തളയുടെ മുഖംപോലെ അതിനുള്ളിൽ പൂനിലാവിന്റെ രൂപം അവ്യക്തമായി കാണപ്പെടുന്നു.

കിടന്നിട്ടുറക്കംവരാതെ അവൾ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. മുറിക്കുള്ളിലാകെ വലിയ പുകച്ചിലാണ്. എഴുന്നേറ്റു ചെന്ന് ജനാലകൾ തുറന്നിട്ടു. മുല്ലപ്പൂവിന്റെ സുഗന്ധവും ചന്ദനച്ചാറിന്റെ പരിമളവുമുള്ള കുളിർകാറ്റ് മുറിയിലേക്കടിച്ചു കയറി. എന്നിട്ടും രജനിക്കുറക്കം വന്നില്ല.

അവൾ കതകു തുറന്ന് വെളിയിലേക്കിറങ്ങി. നല്ല നിലാവ്. ദേവലോകത്തിൽ നില്ക്കുകയാണെന്ന് തോന്നി. അവൾ മട്ടുപ്പാവിന്റെ അരമതിലിൽക്കയറി ഇരുന്നുകൊണ്ട് താഴെക്കു നോക്കി. താഴെ മുഴുവൻ നല്ല പുൽപ്പരപ്പാണ്. പച്ച മാർബിൾക്കല്ലുകൾ പതിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നും. അതിനൊത്ത അഴകും ഉറപ്പുമുണ്ട് ആ പുൽപ്പുറത്തിന്. ആ പുൽത്തകിടിയവസാനിക്കുന്നത് ആറ്റുവക്കത്താണ്. അവിടെയിരുന്നാൽ നിലാവെളിച്ചത്തിൽ നീന്തിയൊഴുകുന്ന പെരിയാറു കാണാം. അവൾ ആകാശത്തേക്ക് കണ്ണുകൾ പായിച്ചു. പുൽപ്പുറത്തു ചിതറിക്കിടക്കുന്ന മുല്ലപ്പൂക്കൾപോലെ ആകാശത്ത് നക്ഷത്രങ്ങൾ ഇതളുരെ വിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. വെൺമേഘങ്ങൾ മാലാഖമാരെപ്പോലെ നൃത്തംവയ്ക്കുന്നു.

നിദ്രയിൽ ആണ്ടുകിടക്കുകയാണ് ലോകം. എങ്ങും ഒരനക്കവുമില്ല. താൻ പതിവായി കേൾക്കാറുള്ള വയലിൻ സംഗീതം കേൾക്കുന്നതിനാണ് അവൾ അവിടെ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചത്. എല്ലാ ദിവസവും രജനി ആ ഗാനനിർഝരി ആസ്വദിക്കാറുണ്ട്. ഏകദേശം അർദ്ധരാത്രിയോടടുക്കുമ്പോൾ കേൾക്കാം ആ വയലിൻ സംഗീതം. അതിന്റെ അസാമാന്യമായ സ്വരശക്തി ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ആദ്യമാദ്യം അതു കേട്ട രജനി അത്ഭുതപ്പെടുകയും ഈ അർദ്ധയാമിനിയിൽ ആരാണ് സംഗീതത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതെന്നാലോചിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒടുവിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് പലരോടും അവൾ അന്വേഷിച്ചു. അങ്ങനെ ആ സംഗീതം എവിടെ നിന്നാണ് ഉയരുന്നതെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അവൾ അരമതിലിൽക്കയറി ഇരുന്നുകൊണ്ട് ആ ഗായകന്റെ ദുഃഖകരമായ കഥയെക്കുറിച്ചോർമ്മിച്ചു. രജനിയുടെ പിതാവ് പുതുതായി വാങ്ങിയ കെട്ടിടത്തിലേക്ക് താമസം മാറ്റിയ

ദിവസമാണ് അവൾ ആദ്യമായി ആ വയലിൻ വാദനം കേട്ടത്. അവരുടെ പുതിയ കെട്ടിടം പെരിയാറിന്റെ തീരത്ത് മനോഹരമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ്. അതിന്റെ മട്ടുപ്പാവിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ താഴെ അധികം ദൂരമല്ലാതെ പാഞ്ഞൊഴുകുന്ന പെരിയാറും അതിനക്കരെ നീണ്ടു വിശാലമായി കിടക്കുന്ന മണൽത്തിട്ടയും കാണാം.

വീടു മാറിയതിലുള്ള വിഷമംകൊണ്ട് ഉറക്കം വരാതെ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന രജനിയെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുമാറ് അധികം അകലത്തല്ലാതെ ഒരു ഗാനശകലം ഉയർന്നു. വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചതിൽനിന്നും അതാരോ വയലിൻ വായിക്കുകയാണെന്ന് അവൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഏതൊരു ശിലാഹൃദയത്തെയും അലിയിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ ഒരു ശോകഗാനമാണ് ആ വയലിനിൽക്കൂടെ അവൾ ശ്രവിച്ചത്. അർദ്ധരാത്രിയിലാരാണ് വയലിൻ വായിക്കുന്നതെന്നാശ്ചര്യപ്പെട്ടു കിടന്ന രജനി ആ ഗാനം നിലച്ചതോടുകൂടി ഉറക്കം പ്രാപിച്ചു.

പിറ്റേദിവസം രാവിലെ ഉറക്കമുണർന്ന് അവൾ ആദ്യമായി ചെയ്തത് ആ ഗായകനെക്കുറിച്ചന്വേഷിക്കുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് അവൾക്ക് ആ ശോകഗാനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള കഥ അവരുടെ വേലക്കാരിയിൽ നിന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്. ആ നിസ്സീമസുന്ദരമായ ഗാനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഇന്നൊരു ഭ്രാന്തനാണ്. അതിനിടയാക്കിയ ചുറ്റുപാടുകളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാൻ തുടങ്ങിയ രജനിക്ക് വിധിയുടെ അതികഠിനമായ പ്രവൃത്തികളെ പഴിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ബാബുവും ഗീതയും അയൽപക്കക്കാരും കളിത്തോഴരുമാണ്. കഞ്ഞിയും കറിയും വച്ചു കളിക്കുന്നതും സ്കൂളിൽ പോകുന്നതും അവരൊരുമിച്ചാണ്. ഒരേ സ്കൂളിൽ തന്നെയാണ് ഇരുവരും പഠിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ അവർ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായി വളർന്നുവന്നു. ബാബു അഞ്ചാം ക്ലാസ്സ് പാസ്സായതോടുകൂടി പട്ടണത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. അന്ന് ഗീത മൂന്നാം ക്ലാസ്സിലായിട്ടേയുള്ളൂ. അങ്ങനെ അവരുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള സ്കൂളിൽ പോക്കവസാനിച്ചെങ്കിലും സ്കൂൾ വിട്ടു വന്നാൽ ബാബുവും ഗീതയും ഒരുമിച്ചു നടക്കുന്നതേ ആരും കണ്ടിരുന്നുള്ളൂ.

കാലം കടന്നുപോയി. വസന്തം പല തവണ വരികയും പോകുകയും ചെയ്തു. കൗമാരം തന്റെ മാന്ത്രികശക്തി പ്രയോഗിച്ച് ആ കളിത്തോഴരെയകറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു. ഗീത ഇന്നൊരു കൊച്ചു സുന്ദരിയാണ്. ബാബു ആരോഗ്യവാനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനും. പത്താംക്ലാസ്സ് പാസ്സായതോടുകൂടി ഗീതയുടെ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതമവസാനിച്ചു. അങ്ങനെ ഗീത ഇന്ന് വീട്ടിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. കാലം കഴിഞ്ഞതോടെ അവരുടെ ബാല്യകാലസ്നേഹം വളർന്ന് പ്രേമമായി പരിണമിച്ചു. അതോടെ അവർക്ക് എപ്പോഴും കണ്ടുമുട്ടുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ എല്ലാ ദിവസവും രാത്രിയിൽ അവരുടെ വീടിനടുത്തുകൂടിയൊഴുകുന്ന പെരിയാറിന്റെ കരയിലെ മണൽത്തിട്ടയിൽ അവർ സമ്മേളിക്കാറുണ്ട്. അവിടെ വച്ചാണ് തങ്ങളുടെ ഹൃദയരഹസ്യങ്ങൾ ആ കാമുകീകാമുകന്മാർ കൈമാറുന്നത്. ഗീതയ്ക്ക് എല്ലാ ദിവസവും ബാബുവിന്റെ വയലിൻ വാദനം കേൾക്കണം. അതിനവൾ നിർബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമൊന്നും ബാബു സമ്മതിക്കുകയില്ല. ഒടുവിൽ ഗീത പിണങ്ങി പിൻതിരിയുമ്പോൾ അവൻ സാവധാനത്തിൽ തന്റെ കാമിനിയ്ക്കേറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ആ ശോകഗാനം വയലിനിൽ വായിക്കും. അതിനു പകരമായി ഗീതയിൽ നിന്നവന് ഹൃദയം തുറന്ന ഒരു പുഞ്ചിരി സമ്മാനമായി ലഭിക്കും. അങ്ങനെ ആ ഗാനാവസാനത്തോടുകൂടി അവൾ അവന്റെ മടിയിൽ തലവച്ച് കിടന്നുറങ്ങും. എല്ലാ ദിവസവും ഒരു ശോകഗാനത്തിന്റെ ഈരടികൾ കേട്ടാണ് പ്രകൃതി നിദ്രയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ പ്രേമത്തിന് ദൃക്സാക്ഷികളായി ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും മാത്രമുണ്ടാകാറുണ്ട്.

ഒരു തുലാമാസത്തിലാണ് ആ അത്യാഹിതം സംഭവിച്ചത്. തുലാവർഷത്തിന്റെ അതിഭീകരമായ താണ്ഡവം മൂലം പെരിയാർ നദി ഇരുകരകളും കവിഞ്ഞൊഴുകിത്തുടങ്ങി.

എങ്കിലും പതിവുപോലെ ഗീതയും കൂട്ടുകാരികളും കൂടി ആററിൽ കുളിയ്ക്കാൻ പോയി. പെരിയാറിന്റെ ഭീകരത നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്ന ഗീത അറിയാതെ ആററുവക്കത്തേക്ക് നീങ്ങി നില്ക്കുകയും, വെള്ളത്തിന്റെ ശക്തിയായ ഒഴുക്കുമൂലം ഇളകിയിരുന്ന ആററുവക്കത്തെ മണൽത്തിട്ട വെള്ളത്തിലേയ്ക്കിടിഞ്ഞു വീഴുകയും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. വെള്ളത്തിൽ വീണ ഗീത നീന്തിക്കയറാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ശക്തിയായ അടിയൊഴുക്ക് അവളെ നദിയുടെ അടിഭാഗത്തേക്ക് വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അവളുടെ കൂട്ടുകാർ ഇതുകണ്ട് നിലവിളിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പലരും അവിടെ ഓടിയെത്തിയെങ്കിലും ആർക്കും തന്നെ അവളെ രക്ഷിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ, ശോകാകുലരായി വന്നവരെല്ലാം മടങ്ങിയെങ്കിലും പെരിയാർ അതിന്റെ ഭീകരതയെ വിളിച്ചറിയിച്ചുകൊണ്ട് പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. നീണ്ട മൂന്നു ദിവസത്തിനുശേഷമാണ് അവളുടെ ശവശരീരം അങ്ങകലെ വേമ്പനാട്ടുകായലിൽ പൊങ്ങിയതു്.

അന്നും പതിവുപോലെ ജോലി കഴിഞ്ഞു് വൈകുന്നേരം മടങ്ങിയെത്തിയ ബാബുവിനെ സ്വീകരിച്ചതു് ഗീതയുടെ മരണവാർത്തയായിരുന്നു. അതുകേട്ട് ഹൃദയം പിളർന്ന ബാബുവിനു് ആരോടും ഉരിയാടാൻ സാധിച്ചില്ല. അങ്ങനെ ദുഃഖാർത്തനായ ആ കാമുകൻ ബുദ്ധി നശിച്ച് ഒരു ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്നു. തന്റെ കാമുകിയുടെ വേർപാടാണവനെ ആ പതനത്തിലെത്തിച്ചതു്. ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്ന ആ കാമുകൻ ആരെയും ഉപദ്രവിക്കാറില്ല. ആരോടും യാതൊന്നും സംസാരിക്കുകയുമില്ല. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും കൊടുത്താൽ വാങ്ങിക്കഴിയ്ക്കും. സന്ധ്യയായാൽ തന്റെ ഉത്തമ സുഹൃത്തായ വയലിനുമായി ആററുവക്കത്തെത്തും. അവിടെയുള്ള വെൺമണൽത്തിട്ടയിൽ മലർന്നു കിടന്നുകൊണ്ട് അവൻ ആകാശത്തിലേക്ക് നോക്കും. അവിടെ ഉദിച്ചുയർന്നിരിയ്ക്കുന്ന അമ്പിളിയമ്മാവനേയും നക്ഷത്രക്കുഞ്ഞുങ്ങളേയും കാണുന്നതവനു് ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യമാണ്. അവന്റെ നയനങ്ങൾ ആകാശത്തു് ഏതെങ്കിലും പുതിയ നക്ഷത്രം ഉദിച്ചുയർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നാണന്വേഷിക്കുന്നതു്. നിഷ്കളങ്കയായ കാമുകി തന്നെയന്വേഷിച്ചു് നക്ഷത്രരൂപത്തിൽ വരുമെന്നവൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും നീലക്കുളത്തിൽ നിരന്നു നില്ക്കുന്ന നെയ്യാമ്പൽപ്പൂക്കൾപോലെ ഉദിച്ചുയരുമ്പോൾ ബാബു തന്റെ പ്രാണസഖിയ്ക്കേററവും ഇഷ്ടമായിരുന്ന ആ ശോകഗാനം വയലിനിൽ വായിയ്ക്കും. അതവസാനിയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി അവൻ അവിടെ കിടന്നുറങ്ങിപ്പോകും. ദിവസവുമുള്ള ആ കാമുകന്റെ ഹൃദയം തകർന്ന വായനയാണ് രജനി കേട്ടതെന്നവൾക്കു് മനസ്സിലായി.

ആ നാട്ടുകാർക്കെല്ലാവർക്കും ബാബുവിന്റെ വയലിൻ വായന ചിരപരിചിതമാണ്. എല്ലാവരും ദുഃഖാർത്തനായി കേഴുന്ന ആ കാമുകന്റെ ശോകഗാനം കേട്ട് ഹൃദയം പൊട്ടിക്കരയാറുണ്ട് എന്ന് രജനിയുടെ വേലക്കാരിയിൽനിന്നും അവൾക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അവൾക്ക് ആ കാമുകനോടു് വളരെയധികം അനുകമ്പ തോന്നി.

ബാബുവിന്റെ വയലിൻ വായന പതിവായി കേൾക്കാറുള്ള രജനിയ്ക്കു് ഇന്നു് അതു കേട്ടാലേ ഉറക്കം വരികയുള്ളു എന്നായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അന്നും അതുകേട്ട് അവളുടെ നയനങ്ങൾ ആർദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നു. ആ ഗാനഗന്ധർവ്വന്റെ സംഗീതം നിലച്ചതോടുകൂടി രജനി എഴുന്നേററു് വാതിലടച്ചു് തന്റെ കിടക്കയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. വിടരുന്നതിനു മുമ്പേ വാടിക്കരിഞ്ഞ ആ പ്രാണപ്രേയസിയുടെ വേർപാടു മൂലം ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്ന ബാബുവിനെക്കുറിച്ചും വിധിയുടെ ക്രൂരഹസ്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് കിടന്ന രജനിയെ നിദ്രാദേവി ആലിംഗനം ചെയ്തു.

സാഹിത്യം—ഇന്നും നാളെയും

(Andrews Kutty)

മലയാളസാഹിത്യം സാപേക്ഷികമായ പുരോഗതി സ്വായത്തമാക്കാതെ സ്തംഭിച്ചു നില്ക്കുകയാണ് എന്നു് ഈയിടെ പലരും പറയാറുണ്ട്. ഇതിലേക്ക് കാരണങ്ങൾ തന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. സാഹിത്യകാരൻ അനുഭൂതികളോട് സത്യസന്ധത കാണിയ്ക്കണം; അതിനും പുറമെ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളെപ്പററിയും സാഹിത്യകാരൻ കൃതികൾ സൃഷ്ടിയ്ക്കണം എന്നൊക്കെയുള്ള ആഹ്വാനങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പററി പരിചിന്തിയ്ക്കുന്നതു് സന്ദർഭോചിതം തന്നെ. എന്നാൽ പ്രാരംഭമായി സാഹിത്യം എന്തു്? എന്നും സാഹിത്യം 'എന്തിനു്' എന്നും പറഞ്ഞു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ കൃതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവരക്തമാണ് എന്ന അഭിപ്രായക്കാരനാണ് മിൽട്ടൻ. എന്നാൽ ഇതു മുഴുവൻ ശരിയാണോ? ഏതായാലും ഇതു ഭാഗികമായ ഒരു സത്യമാണെന്ന് സമ്മതിക്കാം. സാഹിത്യം എന്നതിന്റെ നിർവ്വചനം എന്താണ്? അതിന് ഒരു നിർവ്വചനം നല്കാനാവില്ല തന്നെ. പലരും നല്കിയിട്ടുള്ള നിർവ്വചനങ്ങൾ കേവലം ഭാഗികമായ നിർവ്വചനങ്ങൾ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ, സാഹിത്യം നാം അനുഭവിയ്ക്കുന്നു എന്നതു് സത്യമാണ്. അതു് ഒരു സത്യമായി നമ്മിലവശേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുരാതന ഗ്രീക്കുകാർ സാഹിത്യത്തെ ദിവ്യമായി കണക്കാക്കിയിരുന്നതായി അവരുടെ പുരാണങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. യവനന്മാരുടെ പ്രധാന ദൈവമായ സ്യൂസ് ഭഗവാന്റെ സന്തതിയായ നെമോസിന്റെ ഒൻപതു മക്കളെ സാഹിത്യദേവികളായി സങ്കല്പിച്ചു പോന്നതായി അവരുടെ പുരാണ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറയുന്നു. നെമോസിസ് 'ഓർമ്മശക്തി'യുടെ ദേവതയാണ്. യവനന്മാരുടെ ഭാവനയിൽ ഓർമ്മശക്തിയുടെ സന്തതിയാണ് സാഹിത്യം. എന്തുമാകട്ടെ സാഹിത്യം മനുഷ്യസൃഷ്ടിയാണല്ലോ. അതു മാത്രം പോരാ; സാഹിത്യം മനുഷ്യസൃഷ്ടികളിൽ ഏററവും മഹത്തായതാണ് എന്നുംകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ സാഹിത്യകാരൻ പുനസ്സൃഷ്ടി സാധിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ അനുകരണവും ഓർമ്മയും കൂടിച്ചേർന്ന ഒന്നാണ് സാഹിത്യം. എന്നാൽ ഇതൊന്നും സാഹിത്യം എന്നതിനു് ഒരു നിർവ്വചനമാകുന്നില്ല. സാഹിത്യത്തിനു് ഒരു നിർവ്വചനം ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യം എന്തിനു്? എന്ന ചോദ്യത്തിനുംകൂടി ഉത്തരം നല്കിയിട്ട് വിഷയത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതു് കാര്യങ്ങൾ ശരി

ണ്ണ് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടവാൻ സഹായകമാവുകയേയുള്ളൂ. ധനസമ്പാദനമാണ് സാഹിത്യസൃഷ്ടിയുടെ ലക്ഷ്യം എന്ന് പലരും ചാടിക്കയറിപ്പറഞ്ഞെന്നു വരും. എന്നാൽ ഇത് ഒട്ടൊക്കെ ശരിയുമല്ലേ? അതെ. സാഹിത്യകാരനും ഉപജീവനം എന്നത് ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ഇത് ധനപരമായ ഒരു അതിജീവനമായി കലാശിക്കരുതെന്നേയുള്ളൂ. കല കലയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ളതു മാത്രമാണോ അതോ അത് മനുഷ്യന്റെ ഗുണത്തിനുകൂടി ഉള്ളതാണോ എന്നതും പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ തന്നെ. 'ജീവിത വിമർശനമാണ് കവിത' എന്ന് ആരോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തികച്ചും ശരിയാണത്. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ആന്തരികമായ വേലിയേറ്റങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതിൽ സാഹിത്യകാരൻ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യം സഹൃദയ ഹൃദയഹാരിയാകണം എന്നത് ശരിയാണ്. എന്നാൽ അതു മനുഷ്യന് ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ജീവിത വീക്ഷണം നല്കി അവനെ വിവിധ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തനാക്കുക കൂടി വേണം. ഇതോടെ സാഹിത്യം എന്തിനാണ് എന്ന് ചുരുക്കത്തിൽ മനസ്സിലാകുമല്ലോ.

ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടു വേണം നമ്മുടെ ആധുനിക സാഹിത്യത്തെപ്പററി പറയേണ്ടത്. എഴുത്തച്ഛന്റെ വരവോടുകൂടിയാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ശുക്രദശയാരംഭിച്ചതെന്നു പറയാം. ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിലെ പ്രഭാത സൂര്യനാണ് എഴുത്തച്ഛൻ. തരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം സ്വന്തം മനോധർമ്മം കണക്കിനു കുത്തിത്തിരുകുന്ന ഒരു പുരാണ പരിഭാഷകനായി അദ്ദേഹം രംഗത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇതു മുതൽ മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണം ഉടലെടുക്കുകയും ചെയ്തു. എഴുത്തച്ഛനിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട ഈ പ്രയാണം കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പരിലാളനം അനുഭവിച്ചതോടെ കൂടുതൽ ദ്രുതഗതിയിലായി. അതോടെ നമ്മുടെ സാഹിത്യസരണിക്ക് അനേകം ശാഖകളും ഉണ്ടായി. ഗദ്യ സാഹിത്യവും പദ്യ സാഹിത്യത്തോടൊപ്പം ഓടിയെത്തി. എന്നാൽ വള്ളത്തോൾ, ആശാൻ, ഉള്ളൂർ, എന്നീ ത്രിമൂർത്തികളുടെ അന്തർദ്ധാനത്തോടെ മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒഴുക്കിന് ഒരു വിരാമം സംഭവിച്ചതുപോലെ അനുഭവപ്പെട്ടു. മാത്രമല്ല, പുതിയ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളുമായി പലരും മുമ്പോട്ടു വന്നതോടെ മുൻഗാമികളുടേതായിരുന്ന ഭാവവും വേഷവും മാറി സ്വീകരിക്കാൻ സാഹിത്യവും പ്രേരിതമായി. ഇതോടെ മുമ്പു പറഞ്ഞ സംശയങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും ഉയരാനും തുടങ്ങി.

നോവൽ പ്രസ്ഥാനം, ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം എന്നിവ കാലാന്തരത്തിൽ പുഷ്ടി പ്രാപിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ഉപന്യാസ പരമ്പരയുടെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ പുഷ്ടി പ്രാപിയ്ക്കൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. ഭാഷയ്ക്ക് ഭൂഷണങ്ങളും ദൂഷണങ്ങളും ആയ കൃതികൾ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകാനും തുടങ്ങി. ഭാഷ, വൃത്തം, വിഷയം, പ്രതിപാദനരീതി ഇവയുടെ പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങൾക്കു മാറി. കവി ഇന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യവാനെന്ന് സ്വയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. ഇതോടെ കൃതികൾക്ക് സ്വാഭാവികത പലയിടത്ത് പൊലിച്ചുവെന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ക്ലേശലേശമന്യേ സ്ഫുടമായി കാര്യങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചെങ്കിലേ സാധാരണക്കാരനും സാഹിത്യവുമായി പരിചയപ്പെടാൻ കഴിയൂ. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യ പരിചയവും ഇതിനു ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരനെ സഹായിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. ഒരു വിദേശ ഭരണത്തിന്റെ കീഴിൽ കിടന്നതുമൂലം ഉണ്ടായ ദൗർബല്യം ഇന്നും സാഹിത്യത്തിലുണ്ട്. എങ്കിൽ തന്നെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മധുരഫലങ്ങൾ ആസ്വദിച്ച് നല്ല കൃതികൾ പുറപ്പെട്ടുവിട്ടോ അതെന്തേ എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. ഇതിന് പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. പുതിയ ഇതിഹാസങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുവാനും മററുമുള്ള ആരംഭമായി വരുന്നു എന്ന് ആശ്വസിക്കുന്നതിൽ പാകപ്പിഴയില്ല.

നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഇതിഹാസങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടത് അവയുടെ പശ്ചാത്തലസംഭവങ്ങൾ നടന്ന വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു മാത്രമാണ്. യഥാർത്ഥ സാഹിത്യം ഭൂതകാലത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതും, വർത്തമാനകാലത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതും ഭാവിയെ ദർശിക്കുന്നതുമായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ചിത്രീകരണവും ഭാവിയുടെ ദർശനവും ആണ് ഇന്ന് കൂടുതലും. വർത്തമാനകാലത്തെ ഗതികളിൽനിന്നും അനുഭൂതികൾ ഊററിയെടുക്കുവാനായി സാഹിത്യകാരൻ കാലങ്ങളോളം തന്നെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയുണ്ടാകുവാൻ വിവിധ കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഇന്ന് എഴുത്തുകാരൻ പ്രചോദനരഹിതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് ആണ് ഒരു കാര്യം. പദ്ധതികളിലൂടെ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളെപ്പററിയും സാഹിത്യകൃതികൾ പുറപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് പരാതിയുണ്ട്. പദ്ധതികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർക്കും ഇതിൽ ഒരു പങ്കില്ലാതില്ല. എങ്കിലും സാമൂഹ്യബോധത്തിൽ എഴുത്തുകാരൻ പിന്നോക്കം പായുന്നത് പാടില്ലാത്തതാണ്. പിടിയില്ലാത്ത വ്യവസ്ഥിതികളെപ്പററിയും സമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പററിയും എഴുതുക എന്നത് ഒരെഴുത്തുകാരന് യോജിച്ച കാര്യവുമല്ല. ഇന്ത്യയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളെപ്പററി ഒരു കവി പാടാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാകാം? ഒരു വെറും സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയെ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു കൃതി രചിക്കപ്പെടുക വയ്യ. കാരണം അനുഭൂതികളുടെ അസാന്നിദ്ധ്യമാണ്. ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവത്തിനുത്തരവാദി എഴുത്തുകാരന്റെ ഊററമുള്ള തൂലികയായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു പിൻപിൽ അനുഭൂതികളുടെ അടങ്ങാത്ത ഒരാവേശം ഉണ്ടായിരുന്നു; പ്രവണതകളുടെ ഒരു പ്രവാഹം ഉണ്ടായിരുന്നു; എല്ലാററിനുമുപരി സത്യസന്ധമായ ഒരു മാനദണ്ഡവും ക്രാന്തദർശിത്വവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ഒരു സാഹിത്യകാരൻ പദ്ധതികളെപ്പററിയും പുരോഗതിയെപ്പററിയും എഴുതാൻ തയ്യാറായാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കള്ളത്തരങ്ങളും മററുമായിരിക്കും കൂടുതലായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുക.

സാഹിത്യരംഗത്തും 'ഇസ'ങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടും കാലമധികമായിട്ടില്ല. കുറേക്കാലമായി സാമൂഹ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ സാഹിത്യലോകത്ത് കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഏററവും പുതുതായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന വ്യതിയാനങ്ങൾ സാഹിത്യം ശാസ്ത്രരംഗത്ത് കടന്നു കയറി എന്നതിന്റെ സൂചനകളായി കണക്കാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുതിയ 'ഇസ'ങ്ങളുടെയും അതിലും നവീനതരം ഉളവാക്കുന്ന തത്വചിന്തകളുടെയും പിറകെ പാടിപ്പായുന്ന സാഹിത്യകാരൻ കൂടുതൽ അനുഭൂതികളുടെ ഉടമയാണെന്ന് തോന്നുകയെങ്കിലും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പുതിയ മാററങ്ങൾ പഴയവരിലും ദൃശ്യങ്ങളായ വ്യതിയാനങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കഷ്ടപ്പെടുന്നവന്റെ അന്തഃകരണത്തിന്റെ ആ മന്ത്രണം മുഴക്കിക്കേൾപ്പിക്കുന്ന എത്ര കൃതികൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലുണ്ട്? അത്ര അധികമൊന്നുമില്ല. കാലഘട്ടത്തിനനുസരിച്ച് മനുഷ്യ മനോഭാവത്തിന് വന്നിരിക്കുന്ന മാററം മാററാതെ വരച്ചു കാട്ടുന്നതിൽ ആധുനിക സാഹിത്യകാരൻ ശോഭിക്കാത്തതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നുകൂടി ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മനുഷ്യമനസ്സുകളുടെ സ്പന്ദനം അറിയുവാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വാസന സാഹിത്യകാരന് ഉണ്ടായിരിക്കണം. നൈസർഗ്ഗികമായ വാസനയും മനുഷ്യ മനസ്സുകളെപ്പററിയുള്ള പരിചയവുമാണ് ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ കൈമുതൽ. ശൂന്യമായ പ്രദേശങ്ങൾ സാഹിത്യകാരൻ അവന്റെ വികാരങ്ങൾകൊണ്ട് നിറയ്ക്കണം; ശുദ്ധവും ആകെത്തുകയുമായ വിപ്രചോദനങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾ കൊണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യ മനസ്സുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സങ്കീർണ്ണമായതുകൊണ്ട് സാഹിത്യകാരൻ എങ്ങനെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തും എന്നുള്ളതും ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ഇതുമൂലം പഴയ മാനദണ്ഡങ്ങൾ മനുഷ്യൻ സ്വീകരിക്കാതായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ പുതിയ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അവനു ലഭിക്കുന്നില്ല താനും. അക്കാലവും ഇക്കാലവും കഴിഞ്ഞ കൃതികൾ ഈ കാലത്തിൽ ആരെയും ഗുണപ്പെടുത്തുകയില്ല.

പണ്ടൊക്കെ വിമർശനത്തിനും നിരൂപണത്തിനും ഒരു തോതാണ് ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്ന് നിരൂപണവും വിമർശനവും രണ്ടു തോതുകളുപയോഗിച്ചാണ് ഒരു സാഹിത്യകൃതിയെ അളന്നു നോക്കുന്നത്. എന്നാൽ ആധുനികസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലേക്ക് വസ്തുനിഷ്ഠമായി എത്തിനോക്കുവാൻ പോലും നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാ

A10

ക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യ വിവേചന ശക്തിയാണ് ഒരു നിരൂപകനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏററം പ്രധാനം. 'സന്ദർഭമാണ് കവിതയെ ജനിപ്പിക്കുന്നത്' എന്ന് ബൈറൻ പറയുന്നു. സന്ദർഭോചിതമായി പറയുവാൻ സാഹിത്യകാരൻ പ്രചോദിതനാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യകാരൻ ശക്തിയും നിപുണതയും സൂക്ഷ്മജ്ഞാനവും സ്വായത്തമാക്കണം. എങ്കിലേ ആഴമുള്ള ആശയങ്ങളുടെ അടിത്തട്ടോളം ആണ്ടിറങ്ങിച്ചെന്ന് പുതിയ ആശയങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അവ പുതിയ തലമുറകൾക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യുവാനും സാഹിത്യകാരന് കഴിയുകയുള്ളു. ഈ പ്രമാണം ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കി വേണം നിരൂപകൻ തന്റെ വാദമുഖങ്ങളെ വാർത്തെടുക്കേണ്ടതും. കവി ക്രാന്തദർശിയാകണമെങ്കിലും ഇതൊക്കെ അത്യന്താപേക്ഷിതം തന്നെ. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ സാഹിത്യരംഗത്ത് പുതിയ പുതിയ സംരംഭങ്ങൾ ഇനിയും ഉൽഘാടനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലയാള സാഹിത്യം സ്തംഭിച്ചു നില്ക്കുകയല്ലെന്ന് തീർച്ചയായും പറയാൻ കഴിയും. മലയാള കവിതയുടെ കൂമ്പടഞ്ഞുപോയെന്ന് വാദിക്കുന്നവരില്ല. വിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന പൂവിനെമാത്രം നോക്കിയ കവികളുടെ കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞുപോയി. വീണ പൂവിനെനോക്കി പ്രപഞ്ചഭാവം കണ്ടെത്താൻ ഇന്നുള്ളവർക്ക് കഴിയുന്നു; കഴിഞ്ഞു. ഇത് പുരോഗതിയുടെ ലക്ഷണമല്ലേ. 'ചോര തുടിക്കും ചെറു കയ്യുകളേ പേറുക വന്നീ പന്തങ്ങൾ 'ഏന്തും' വേല നാളെ ജഗത്തിന്നുത്സവവേള-' എന്നും വിളംബരം ചെയ്യും. ആഹ്വാനം ചെയ്യും മുന്നോട്ട് നീങ്ങുവാൻ സാഹിത്യകാരൻ തയ്യാറാണ്. വാസ്തവത്തിൽ, ക്ഷീണിക്കാത്ത മനീഷയും മഷിയുണങ്ങിടാത്ത പൊൻപേനയും അവനെ കർത്തവ്യ നിരതനാക്കിത്തീർത്തുകൊള്ളും. ഇതെല്ലാം കാലത്തിന്റെ തിരിച്ചിലിൽ വന്നുകൂടിയ പുരോഗതികളല്ലേ? എന്നിട്ടും നാം പുരോഗതിയില്ലാ എന്ന് മുറവിളി കൂട്ടുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? മറെറാന്നുംകൊണ്ടുമല്ല നാം ഇന്നും പഴയ സങ്കേതങ്ങളുമായി പ്രേമബന്ധത്തിലാണ്. സഹൃദയനാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ പങ്കാളി. സഹൃദയത്വമാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ മാററുരച്ചു നോക്കുന്ന ഉരകല്ല്. വാസ്തവത്തിൽ ഇന്ന് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുരോഗതി നമുക്ക് പെട്ടെന്ന് ദർശിക്കാവുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ഭൗതിക പ്രഭാവപ്പൊലിമയിൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളുടെ പ്രഭാവം മങ്ങിപ്പോകുന്നതാണ് ഇതിനു കാരണം. എന്നാൽ കാലം മാറുന്നതോടെ ഭൂതകാല പ്രഭാവങ്ങൾ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്ഫുടമായി പ്രകാശിച്ചു തുടങ്ങും. കാലം കൃതികളുടെ സാക്ഷാൽ നിരൂപകനാണ്. അപ്പോൾ സാഹിത്യകാരൻ സാക്ഷാൽ ക്രാന്തദർശിയുമായിത്തീരും. അതിനായി കാത്തിരിക്കാനുള്ള അക്ഷമയാണ് ആവശ്യമല്ലെന്നു തോന്നാവുന്ന പ്രസ്താവനകളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടത്. നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് പുരോഗതി കൈവരാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. നമ്മുടെ ചുററുപാടുകളുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതു് ഒരു സാഹിത്യകാരന് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരു കാര്യമാണ്. പുതിയ വ്യത്യാസങ്ങളുടെ പ്രതികരണം ഏററു് പ്രദീപ്തനായിത്തീർന്ന സാഹിത്യകാരനിൽ നിന്നും ഇതു് നന്നായി പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതുമാണ്.

ഇങ്ങനെ അനുദിനം അഭ്യുദയമായി ഉയർന്ന് അഭിമാനാർഹമായ വിധത്തിൽ നമ്മുടെ ഭാഷ നന്നാകുന്ന ഒരു കാലം വിദൂരമൊന്നുമല്ല. സാഹിത്യത്തിലെ പുതിയ പ്രവണതകളെ സംശയഭാവേന വീക്ഷിക്കുന്നത് തികച്ചും തെററാണ്. ഭാവത്തിലും രൂപത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങളിനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ വളരുന്നതോടെ അവന്റെ സാഹിത്യാഭിരുചിയും വർദ്ധിച്ചു വരണം. ഇതിഹാസങ്ങൾക്ക് കാലമായിട്ടില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ ഇന്നത്തെ സംഭവപരമ്പരകൾ ഒരു ഇതിഹാസമായി രൂപം കൊള്ളുകയില്ലെന്ന് ആരു കണ്ടു? കാലമെന്ന നിരൂപകൻ ഏററവും ശ്രദ്ധാലുവാണ്. ഉൽകൃഷ്ടമായ സാഹിത്യമെന്നോ അപരിഷ്കൃതമായ സാഹിത്യമെന്നോ സൂചിപ്പിക്കുന്നതെല്ലാം തെററു തന്നെയാണ്. സാഹിത്യം എല്ലാവരുടേതുമാണ്; അല്ലാതെ അന്യരുടേയും കൈമുതലല്ല; ആകാനും പാടില്ല. ഭാവിയുടെ പടിവാതിലുകൾ പുരോഗമിക്കുന്ന ജനസമുദായങ്ങൾക്ക് കാട്ടിക്കൊ

ക്രിസ്തുമസ് സമ്മാനം

കെ. ജേക്കബ്ബ്. എം. എ.

മേരിക്കുട്ടിയും ഔസേപ്പച്ചനും കോളജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു തന്നെ പ്രേമബദ്ധരായിരുന്നു. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ ആഗ്രഹത്തിനു തടസ്സം നിന്നില്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടുപേരും തിരുവനന്തപുരത്ത് താമസമുറപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്. ഔസേപ്പച്ചന് അവിടെ അക്കൗണ്ടാഫീസിൽ ഒരു ഉദ്യോഗമായിരുന്നു.

മേരിക്കുട്ടിക്ക് വിവാഹം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പതിനേഴ് വയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇപ്പോൾ അവൾക്ക് 23 വയസ്സായി, കുഞ്ഞുങ്ങളില്ലാത്തതിന്റെ ഖേദം രണ്ടുപേർക്കും അനുഭവമായിത്തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം—അതൊരു നവംബർ മാസമായിരുന്നു—ഔസേപ്പച്ചൻ പറഞ്ഞു "മേരിക്കുട്ടീ! ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ആശുപത്രിയിൽ ഒരു സ്പെഷ്യലിസ്റ്റ് വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. നമുക്കൊന്നു പോയിക്കാണാം."

"എന്തിനാണിപ്പോൾ കാണുന്നത്?" മേരിക്കുട്ടി ആരാഞ്ഞു.

"നിനക്ക കുട്ടികളുണ്ടാകുമോ എന്നൊന്നറിയാൻ"

"ഓ! ഞാൻ വരാം. എപ്പോൾ വേണം?"

ടുക്കേണ്ട കർത്തവ്യം സാഹിത്യകാരൻ ഏറെറടുക്കേണ്ട കാലം കഴിഞ്ഞു. കാലാനുഗതമായ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ ഉണ്ടാകാത്തതിൽ സാഹിത്യകാരൻ ഉൽക്കണ്ഠാകുലനാകണം. അപ്പോഴേ സാഹിത്യരംഗത്ത് പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. ഏതായാലും കാത്തിരുന്നു കാണുക തന്നെ.

"ഇന്നു തന്നെയാകട്ടെ."

അവർ രണ്ടുപേരുമൊരുമിച്ച് രാവിലെ ഒൻപതു മണിക്ക് ആശുപത്രിയിലെത്തി. എന്നാൽ ഡോക്ടറെക്കാണുന്നതിനു പത്തു മണിവരെ നില്ക്കേണ്ടി വന്നു. ഔസേപ്പച്ചന് പതിനൊന്നു മണിക്ക് ആഫീസിൽ പോകേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ, പത്തരയായപ്പോൾ അയാൾ പോയി. മേരിക്കുട്ടി തന്നെയാണ് പിന്നീട് ഡോക്ടറോട് സംസാരിച്ചതു്. ഡോക്ടർ മിസ്സ് ജയിംസ്—ഒരു എം. ഡിക്കാരി—അവളെ പരിശോധിച്ചശേഷമാണ് അവൾ വീട്ടിലേക്ക് പോയതു്.

ഔസേപ്പച്ചൻ വൈകിട്ട് വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ മേരിക്കുട്ടി അസാരം വ്യസനഭാവത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ് കണ്ടതു്. "എന്താ, ഡോക്ടർ എന്തു പറഞ്ഞു?" അവൻ ചോദിച്ചു.

"ഓ! അവർ ആശയൊന്നും തന്നില്ല. ഇവിടെപ്പോന്നതിൽ പിന്നെ ഡോക്ടർ മിസ്സ് ജയിംസും എന്നെ പരിശോധിച്ചു. അവരും അങ്ങനെ തന്നെയാ പറഞ്ഞതു്."

അന്നു മുതൽ മേരിക്കുട്ടിയിൽ ഒരു ഖേദഭാവവും മൗനതയും ഔസേപ്പച്ചൻ കണ്ടു. അവനു് സ്നേഹശുശ്രൂഷകൾ പഴയതുപോലെ അവൾ ചെയ്യുവന്നെങ്കിലും മുമ്പുള്ള സന്തോഷം അവളിൽനിന്ന് മാഞ്ഞുപോയതുപോലെ അവനു തോന്നി. മൗനമായി പലപ്പോഴും ഒരിടത്തു അവൾ ഇരിക്കും. ചിലപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണു നിറയുന്നത് അവൻ കാണാറുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഔസേപ്പച്ചനു സഹിക്കാൻ പ്രയാസമായി തോന്നി. അവൻ പറഞ്ഞു "മേരിക്കുട്ടീ! നീയിങ്ങനെ എന്നും ദുഃഖിച്ചിരുന്നാലെങ്ങനാ. മക്കളില്ലാത്ത എത്ര പേരുണ്ട്? നമുക്ക വേണമെങ്കിൽ ഒരു കുട്ടിയെ എടുത്തു വളർത്താം."

"അയ്യോ അതു വേണ്ടാ! എനിക്ക..." ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഔസേപ്പച്ചൻ അവളെ അടുത്തു പിടിച്ച് തലമുടിയിൽ ചുംബിച്ചു. "ഓമനേ! നീ വ്യസനിക്കാതിരിക്ക്. എന്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി ചെയ്യുന്നതിനിഷ്ടമുണ്ടോ? വരുന്നയാണ്ടിൽ വേണമെങ്കിൽ ഒരു സ്കൂളിൽ കയറാം."

അതിയായ വ്യസനത്തോടെ അവൾ ഔസേപ്പച്ചന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. ആ സമയം അവളുടെ വെള്ളപ്പൂച്ച അതിലേ വന്ന് അവളുടെ കാലിൽ ഉരസ്സി. അവൾ അതിനെ എടുത്തു മടിയിൽ വെച്ച് തടവി. അവളുടെ കണ്ണുനീർ അതിന്റെ രോമങ്ങളിൽ വീണു.

ഔസേപ്പച്ചൻ ഒന്നും പറയാതെ അവിടെനിന്നും പോയി. സ്ത്രീകൾക്ക കുഞ്ഞുങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഇത്ര വലിയ വ്യസനമുണ്ടെന്ന് അവൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നു. അവനിത്രയും ഖേദമൊന്നും തോന്നിയില്ല.

* * *

ക്രിസ്തുമസ്സ് സമയം അടുത്തു വരികയാണ്. ഒരാഴ്ച അവധി കിട്ടും. അവർ തമ്മിൽ ഒരു ചെറിയ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായി. "ഇത്തവണ നമുക്ക പിറവത്തു എന്റെ വീട്ടിൽ പോകാം. അപ്പച്ചൻ തന്നെയുള്ളല്ലോ അവിടെ" എന്നു മേരിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു.

"എന്റപ്പനും അമ്മയും തന്നെയുള്ളല്ലോ. നമുക്ക കോട്ടയത്തിനു പോകാം" ഔസേപ്പച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"അപ്പച്ചൻ പ്രത്യേകം എഴുതിയിട്ടുണ്ട് നമ്മളു ചെല്ലണമെന്ന്."

"നമ്മളു ചെന്നില്ലെങ്കിൽ അമ്മ പിണങ്ങും."

"ഓ അതങ്ങു പോകും. ഇത്തവണ എന്റെ കൂടെയൊന്നു വരണം."

ഔസേപ്പച്ചന് ഭാര്യയുടെ നിർബ്ബന്ധം അസഹ്യമായിത്തോന്നി. ഭാര്യ ഭർത്താവിനെ അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് അവന്റെ മതം. "ഇല്ല. ഞാൻ വരികയില്ല. നീ വേണമെങ്കിൽ പൊയ്ക്കോ. അതിനെനിക്ക വിരോധമില്ല."

മേരി കരയാൻ തുടങ്ങി. "ഞാൻ തന്നെ പോകുന്നില്ല. ഇവിടുന്ന ക്രിസ്തുമസ്സിനു എന്റെ കൂടെ വേണം."

"അതെന്താ. അതൊരു നിർബന്ധമാണല്ലോ. ഞാനെന്റെ അപ്പനെ കാണണ്ടായെന്നാണോ?"

"നമുക്ക് ന്യൂയിയറിന് അവിടെച്ചെല്ലാം."

"ഞാൻ ക്രിസ്തുമസ്സിന് കോട്ടയത്തു തന്നെ താമസിക്കാൻ പോകയാണ്. ഈ നിർബന്ധം കൊള്ളുകയില്ല."

മേരിക്കുട്ടി കരയുകയാണ്—"ഇതെന്താ മേരിക്കുട്ടി! ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നതു" എന്ന് ഔസേപ്പച്ചൻ ചോദിച്ചു.

"ഇത്തവണ എന്നെയൊന്ന് സമ്മതിക്ക്"

"അതു ഞാൻ സമ്മതിച്ചല്ലോ. നീ പിറവത്തിനു തന്നെ പൊയ്ക്കോ"

"എന്റെ കൂടെ വരികയില്ലേ?"

"ഇല്ല."

മേരിക്കുട്ടി വ്യസനിച്ച് കരയുകയാണ്. ഒടുവിൽ ഔസേപ്പച്ചൻ പറഞ്ഞു "ശരിക്കെട്ടെ. ഒരു കാര്യം ചെയ്യാം. ഞാൻ ക്രിസ്തുമസ് ദിവസം നാലു മണിക്ക് വരാം. ചായ അവിടെ കുടിക്കാം. ക്രിസ്തുമസ് കേക്ക് മുറിക്കുന്നതു് ഞാൻ വന്നിട്ടു മതി."

ഒടുവിൽ അങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു. മേരിക്കുട്ടി പിറവത്തിനു തന്നെ പോയി. ഔസേപ്പച്ചൻ കോട്ടയത്തു് ഇറങ്ങി.

വീട്ടിലേക്ക് നടന്നപ്പോൾ അവൻ ഓർത്തു. "ഇതത്ര പന്തിയല്ല. മേരിക്കുട്ടി മുമ്പില്ലാത്ത ഒരു നിർബന്ധസ്വഭാവം തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അമ്മ വഴക്ക പറയും." അമ്മയെ അവന് വലിയ ഭയമാണ്.

അവൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു കയറിയപ്പോൾ അമ്മ ചോദിച്ചു. "എന്തിയേ മോനെ, മേരിക്കുട്ടി?"

"അവളിത്തവണ പിറവത്തിനു പോയി. ന്യൂയിയറിന് ഇങ്ങു വരും." അമ്മയ്ക്കിതത്ര പിടിച്ചില്ല. "അതു പററില്ല. അവളിങ്ങു വരണം. നീ അവളെ ഇങ്ങു കൊണ്ടുവരണം ക്രിസ്തുമസ്സിന്."

അപ്പോൾ അവന്റെ പിതാവു പറഞ്ഞു:

"അവനങ്ങോട്ടു പോയാൽ ക്രിസ്തുമസിന് അവനും വരാനില്ല."

"ഹൊയി! ഞാനിതു വരും എന്തായാലും." ഔസേപ്പച്ചന് അതിൽ സംശയമൊന്നുമില്ല.

അമ്മയുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം ഡിസംബർ 23-ാംനു കാലത്തെ അവൻ പിറവത്തിന് തീവണ്ടിയിൽ പോയി. 24-ാംനു മേരിക്കുട്ടിയെ കൊണ്ടുവരാമെന്ന് ഏററിരിക്കയാണ്.

അവൻ തീവണ്ടിയിൽ ഒരു ചെറിയ മുറിയിൽ ഇരിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അതിൽ വേറൊരാളും ചെന്നു കയറി. അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയശേഷം പറഞ്ഞു: "മുമ്പ് എവിടെ വെച്ചോ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ."

ഔസേപ്പച്ചന് ഓർമ്മ വന്നു. "എന്റെ ഭാര്യയെ പരിശോധിച്ച ഡോക്ടറല്ലേ?"

"അതെ! അവർക്കിപ്പോൾ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?"

"അവർക്ക പ്രത്യേകിച്ചു രോഗം ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നല്ലോ."

"അതൊരു കാൻസർ കേസല്ലേ?"

"ഹൊയി! ഞങ്ങൾക്ക കുട്ടികളില്ലാത്തതിനു പരിശോധിച്ചതാണ്."

"മിസ്സസ്സ് മേരി ജോസഫ് എന്നല്ലേ പേര് അവരുടെ"

"അതെ!"

"കാൻസറാണ്. ഓപ്പറേററ് ചെയ്യാൻ പാടില്ല. ബ്ലഡ് പ്രഷർ കൂടുതലാണ്. അവർ ഒരു നാലു മാസത്തിനകം മരിച്ചുപോകും."

ഔസേപ്പച്ചൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. മേരിക്കുട്ടി യാതൊന്നും അവനോടു പറഞ്ഞില്ല.

"കാൻസറാണെങ്കിൽ ഡോക്ടർ എന്നെയൊന്നു അറിയിക്കേണ്ടതല്ലേ?"

"എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. ഞാനബദ്ധമാണിപ്പോൾ പ്രവർത്തിച്ചത്. അവരെന്നോട് നിർബന്ധമായിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു നിങ്ങളെ അറിയിക്കരുതെന്ന്. ഞാനത് ഓർത്തില്ല."

"അതു ശരിയല്ലല്ലോ, ഡോക്ടർ"

"നിങ്ങൾ നന്നാ വ്യസനിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞാണ്. ഉപകാരവുമില്ല."

"അവൾക്ക വലിയ വേദനയൊന്നുമില്ലല്ലോ."

"വേദന അവർ കാണിക്കുന്നില്ല. കുറച്ചു നാൾക്കകം അതു വരാതെയിരിക്കയില്ല. അന്ന് എന്തായാലും നിങ്ങൾ അറിയും."

അതിയായ മനോവ്യഥ നിമിത്തം ഔസേപ്പച്ചന് ശ്വസിക്കുന്നതിനുപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. അവന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. ഡോക്ടർക്ക് അയാളോട് അലിവു തോന്നി. "നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെയങ്ങു വ്യസനിക്കാതെ. ഇതൊക്കെ ചിലപ്പോൾ ഉണ്ടാകും. ഞങ്ങൾ ധാരാളം കേസുകൾ കാണുന്നുണ്ട്."

ഔസേപ്പച്ചനു പിന്നെയും നാവു പൊന്തുന്നില്ല. കഠിനവ്യസനത്തോടെ അയാൾ ഡോക്ടറുടെ മുഖത്തു നോക്കി. ഒടുവിൽ അവൻ ചോദിച്ചു "യാതൊരാശയുമില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്?"

"ഇല്ലെന്നു തന്നെയാണ് തോന്നുന്നത്. ഡോക്ടർ മിസ്സ് ജയിംസും നോക്കി. കാൻസറിനു ചികിത്സയില്ലെന്നറിയാമല്ലോ. അവരുടെയും അഭിപ്രായം ഇതു തന്നെയാണ്. അവർ ഒരു മദ്രാസ് എം. ഡി. ആണല്ലോ."

ഡോക്ടർ പിന്നെയും പറഞ്ഞു: "ഏതായാലും ഞാനൊരു കാര്യം പറയാം. നിങ്ങൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ച് ദുഃഖഭാവം കാണിക്കരുത്. അതു കണ്ടാൽ അവരുടെ രോഗം കൂടും. അത്രയും എനിക്കവരെപ്പററിപ്പറയാം."

"ഇല്ല. ഞാനറിഞ്ഞതേ ഭാവിക്കയില്ല."

"അതു മതി. അവർക്ക് കഠിന വേദനയിൽ ആശ്വാസം തരുന്നതിന് ഈശ്വരപ്രാർത്ഥന ചെയ്യും. അതല്ലാതെ ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല."

പിറവമായപ്പോൾ ഔസേപ്പച്ചൻ ഡോക്ടറോട് യാത്ര പറഞ്ഞ്, തീവണ്ടിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. അയാൾ നടക്കുന്നതും അയാൾ അറിയുന്നില്ല. ആത്മഗതമായി വിചാരിക്കയാണ്: "എന്റെ മേരിക്കുട്ടി—എന്റെ ഓമന—എന്നെ വിട്ടു പിരിയുകയാണ്. അതാണ് അവൾ ദുഃഖിച്ചത്. ഇനിയുമൊരു ക്രിസ്തുമസ്സ്......അവളുടെ കൂടെ കഴിക്കാ

നോക്കുകയില്ലെന്നവൾക്കറിയാം. കഷ്ടം! ഈ മഹാപാപി അവളോടു കോപിച്ചല്ലോ. ആ പൂച്ചയെ മടിയിൽ വെച്ചു കരഞ്ഞതും അതിനോടൊരു യാത്ര പറച്ചിലായിരുന്നു... ഞാൻ ദുഃഖിക്കാതെയിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അവൾ സകലവും തന്നെത്താൻ സഹിക്കയാണ്. ഇല്ല! ഇനിയും അവളെ ഞാൻ ദുഃഖിപ്പിക്കയില്ല."

വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ മേരിക്കുട്ടിയുടെ പിതാവ് അവനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു് അകത്തു കൊണ്ടുപോയി. "മേരിക്കുട്ടി അല്പം എന്തോ ഒരു വേദനയായിട്ടു കിടക്കുകയാണ്. സാരമില്ല."

ഔസേപ്പച്ചൻ മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ മേരിക്കുട്ടി, "ഹാ! ഇതു വന്നല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു് എഴുന്നേറ്റു. "ഞാൻ ക്രിസ്തുമസ് നിന്റെ കൂടെത്തന്നെ കഴിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു" എന്നു് ഔസേപ്പച്ചൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മേരിക്കുട്ടിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. അവന്റെയും കണ്ണുകളിൽ ബാഷ്പകണങ്ങൾ വന്നു. അവൻ അതു മറച്ചു പറഞ്ഞു: "വെയിലത്തു നടന്നു് കണ്ണിനൊരു വേദന. നിനക്കെന്താ സുഖക്കേട്?"

"ഓ ഒന്നുമില്ല. ഞാനെഴുന്നേല്ക്കുകയാണ്." മേരിക്കുട്ടി എഴുന്നേറ്റു.

* * *

ക്രിസ്തുമസ്സിനു പിറ്റേ ദിവസം അവർ രണ്ടുപേരും കോട്ടയത്തെത്തി. അമ്മ കുറെ കഠിനമായി അവരെ ശാസിക്കാതെയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതൊന്നും ഔസേപ്പച്ചനു് വലിയ കാര്യമായി തോന്നിയില്ല. അവനു് ഒരു പുതിയ ആലോചന മനസ്സിൽ ഉദിച്ചിരിക്കയാണ്. വെല്ലൂർവരെയൊന്നു പോകണം. മേരിക്കുട്ടിയെ രക്ഷപെടുത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ലായിരിക്കും. എന്നാലും കുറെ നാൾ കൂടെ അവളെ കിട്ടിയാൽ വലിയ കാര്യമാണെന്നു് അവനു തോന്നി.

ന്യൂയിയർ അവർ കോട്ടയത്തു് കഴിച്ചു. പിറ്റേ ദിവസം അവൻ മേരിക്കുട്ടിയോടു് പറഞ്ഞു: "മേരിക്കുട്ടീ! നമുക്കു വെല്ലൂർവരെയൊന്നു പോകാം. കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടാകയില്ലെന്നു് തിരുവനന്തപുരത്തുകാർ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ നമുക്കു് വെല്ലൂർകാരുടെ അഭിപ്രായവും ഒന്നറിയാം."

"എന്തിനാ ഇനിയും ആ പണവും കൂടെ കളയുന്നതു്?"

"അല്ല! അങ്ങനെയല്ല. അത്ര വളരെ പണമൊന്നും ചെലവാകയില്ല"

* * *

അവർ വെല്ലൂരെത്തി. അവിടത്തെ സ്പെഷ്യലിസ്റ്റിനെ രഹസ്യമായി ഔസേപ്പച്ചൻ കണ്ടു് വിവരമെല്ലാം അറിയിച്ചു. "എന്തായാലും ഞങ്ങളൊന്നു നോക്കട്ടെ." എന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

അന്നുതന്നെ മേരിക്കുട്ടിയെ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ആദ്യത്തെ നിരീക്ഷണം കഴിഞ്ഞു. ഡോക്ടർ ഔസേപ്പച്ചനോടു പറഞ്ഞു: "ഒരു മാംസപിണ്ഡം വളരുന്നുണ്ടു്. അതു കണ്ടിട്ടു കാൻസർ തന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ലാബറട്ടറി പരീക്ഷണം കഴിഞ്ഞേ തീർച്ച പറയാവൂ. ചിലപ്പോൾ കാൻസറല്ലാത്തതു്, അതാണെന്നു തന്നെ തോന്നിട്ടുണ്ടു്."

പിറ്റേ ദിവസം വൈകിട്ടു അദ്ദേഹം പിന്നെയും ഔസേപ്പച്ചനെക്കണ്ടു. "ഞാൻ നിങ്ങളെ congratulate ചെയ്യുന്നു. തീർച്ചയായും മിസ്സിസ്സ് ജോസഫിനു കാൻസറില്ല. ഞങ്ങൾ ഓപ്പറേറ്റ് ചെയ്തു പൂർണ്ണസുഖമാക്കാം. ബ്ലഡ് പ്രെഷർ സാരമില്ല. നന്നാ ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന സമയത്തു് പ്രെഷർ കൂടി നോക്കിയതായിരിക്കണം. യാതൊന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല."

സന്തോഷംനിമിത്തം ഔസേപ്പച്ചന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഡോക്ടർ കാണാതെയിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവൻ മുഖം തിരിക്കേണ്ടി വന്നു.

* * *

പൂർണ്ണസുഖത്തോടെ മേരിക്കുട്ടി ഔസേപ്പച്ചനോടൊപ്പം വെല്ലൂർനിന്നും പോന്നു. വഴിക്കുവെച്ചു അവർ തനിച്ചു ഒരു ചെറിയ ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് മുറിയിൽ ഇരുന്നു സംസാരിക്കയാണ്.

"മേരിക്കുട്ടീ! ഞാനൊന്നു പറയട്ടെ—ദുഃഖവർത്തമാനം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് സ്വന്ത ഭർത്താവിൽനിന്നും മറയ്ക്കുന്നതു ശരിയല്ല."

"എന്താണിപ്പറയുന്ന സംഗതി?" മേരിക്കുട്ടി ആരാഞ്ഞു.

"എന്താണെന്നോ? തിരുവനന്തപുരത്തെ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതൊക്കെ ഞാനറിഞ്ഞു. നീ ആറു മാസത്തേക്ക കൂടെ മാത്രമേ ഇരിക്കയുള്ളൂ എന്നു പറഞ്ഞില്ലേ?"

മേരിക്കുട്ടി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. "ഇതെങ്ങനെയറിഞ്ഞു?"

"ഞാൻ ഡിസംബർ 23-ാംനു ആ ഡോക്ടറെക്കണ്ടു. അങ്ങേരു പറഞ്ഞതാണ്. നീ മരണം കാത്തിരിക്കയല്ലായിരുന്നോ? ഞാനറിഞ്ഞില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്നെനിക്കു് ഓർക്കാൻ പാടില്ല." ഇതു പറഞ്ഞിട്ടു് അവൻ അവളുടെ മുഖം പിടിച്ചു ചുംബിച്ചു.

"അവിടുന്നു് സഹിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചാണ് ഞാൻ പറയാഞ്ഞതു്."

* * *

പിന്നത്തെ ക്രിസ്തുമസിനു് വിശേഷമായ ഒരു സമ്മാനം അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മുമ്പിൽ കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്നതിനു് അവർക്കു സാധിച്ചു. അതികോമളനായ ഒരു ആൺകുട്ടിയായിരുന്നു അതു്. മേരിക്കുട്ടിയുടെ സൌന്ദര്യം അവനു കിട്ടിയിരുന്നു.

......സാദ്ധ്യമെന്തു് കണ്ണീരിനാൽ......?

By P. N. Chandran
Class III Phy.

കടലൊഴുക്കുകൾ ഒരു പഠനം

By P. BÁLAKRISHNAN

സമുദ്രം സാധാരണക്കാരിൽ ഭീതിയും ഭയവും ജനിപ്പിക്കുന്നു; കവികളിൽ അതു് അനുപമമായ ഭാവനയുദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നു; എന്നാൽ ശാസ്ത്രകാരനിലാകട്ടെ, സംശയവും അന്വേഷണതല്പരതയുമാണു് ഉളവാക്കുന്നതു്. ഈ സംശയത്തിന്റെയും അന്വേഷണതല്പരതയുടെയും പരിണതഫലമായി രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു നവീന ശാസ്ത്രശാഖയാണു് ഓഷ്യാനോഗ്രാഫി. (Oceanography). കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശാബ്ദത്തിനകത്തു് ഈ രംഗത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള അത്ഭുതപൂർവ്വമായ പുരോഗതി അന്ധകാരനിബിഡമായ ആഴിയുടെ അഗാധതലങ്ങളിൽ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന അനവധി അജ്ഞാതരഹസ്യങ്ങൾ മനുഷ്യനു വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുണ്ടു്. സമുദ്രജലപ്രവാഹങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സമഗ്രമായ പഠനമാണു് ഒരു പക്ഷേ ഇവയിലേററവും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതു്.

ബഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ എന്ന അമേരിക്കക്കാരനാണു് സമുദ്രജലപ്രവാഹങ്ങളെപ്പററി ആദ്യമായി പഠിക്കാനാരംഭിച്ചതു്. അററ്ലാൻറിക്കു് സമുദ്രം തരണം ചെയ്യുന്നതിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരേക്കാൾ രണ്ടാഴ്ചക്കാലം ലാഭിച്ചിരുന്ന അമേരിക്കൻ നാവികർ, മണിക്കൂറിൽ മൂന്നു മൈൽ വേഗതയിൽ ഈ സമുദ്രത്തിലൂടൊഴുകുന്ന ഒരു ജലപ്രവാഹത്തെ നേരാംവണ്ണം ഉപയോഗിച്ചാണു് ഇതു സാധിക്കുന്നതെന്നു് [illegible] അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ഇടന്നു് ആ പ്ര[illegible]വാഹത്തിന്റെ ഒരു ചാർട്ടു വരയ്ക്കുകയും അതിനു് [illegible] അദ്ദേഹം ഗൾഫ് സ്ട്രീം (Gulf stream) എന്ന പേരു നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇതോടെ [illegible] ജലപ്രവാഹങ്ങളെപ്പററിയുള്ള പഠനം ആരംഭിച്ചുവെന്നു പറയാം. പക്ഷേ അടുത്ത കാലം വരെ ഈ രംഗത്തു് കാര്യമായ പുരോഗതിയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. എന്നാൽ മ[illegible] മണ്ഡലങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിനന്ദനീയമായ വളർച്ച കടലൊഴുക്കുകളെപ്പററി ശാസ്ത്രീയമായ പഠനം നടത്താൻ ഗവേഷകരെ ഒട്ടേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കടലൊഴുക്കുകളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി പരിശോധിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് സമുദ്രം സദാ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അസ്വസ്ഥതയുടെ കാരണം ആരായേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സൂര്യനു ചുററും പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുന്ന ഭൂമി അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിൽ സ്വയം കറങ്ങുന്നതായി നമുക്കറിയാമല്ലോ? ഈ സ്വയംഭ്രമണം മൂലം ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് മദ്ധ്യരേഖാപ്രദേശങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ സൂര്യപ്രകാശവും തദ്വാരാ ചൂടും ലഭിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ഈ ഭാഗങ്ങളിലെ സമുദ്രജലം ചൂടുപിടിച്ചു് വികസിച്ചു് അല്പം പൊങ്ങുകയും അതു് താഴ്ന്ന ജലനിരപ്പുള്ള ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു് ഒഴുകിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം പ്രവാഹങ്ങളാണു് സാധാരണയായി ഉഷ്ണജലപ്രവാഹങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നതു്. ഉഷ്ണജലം മദ്ധ്യരേഖാപ്രദേശത്തിനടുത്തുള്ള കടലുകളിൽ നിന്നു് നിഷ്ക്രമിക്കുന്നതോടെ സാന്ദ്രത കൂടിയ ശീതജലം ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും അവിടേക്കു് കടലിന്നടിയിലൂടെ പ്രവഹിക്കുന്നു. ഇവയാണു് ശീതജലപ്രവാഹങ്ങൾ എന്ന പേരിനാൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്.

മണിക്കൂറിൽ 1000 മൈൽ വേഗതയിൽ പടിഞ്ഞാറു നിന്നും കിഴക്കോട്ടുള്ള ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണഫലമായി (coriolis effect) സമുദ്രജലം പടിഞ്ഞാറോട്ടു് ചലിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിനു പുറമേ ജലപ്രവാഹത്തിന്റെയും കാററിന്റെയും ഗതിയിൽ ഉത്തരാർദ്ധഗോളത്തിൽ വലത്തോട്ടും ദക്ഷിണാർദ്ധഗോളത്തിൽ ഇടത്തോട്ടും ഒരു വ്യതിയാനം കൂടി സംഭവിക്കുന്നുണ്ടു്.

CLASS III PHYSICS

Sitting (Left to Right): Benjamin John B Sc., C. V. Sherin, Madhavankutty M. Sc., Gopinathan Nair B. Sc., K. M. Mathew M. Sc., K. Sosakutty M. Sc., Rosy Thomas M. Sc., Dr. P. M. Mathai (Principal), Prof. T. B. Thomas, P. G. Kesavan Potti M. Sc., Rev. Dn. K. P. George M. Sc., K. P. Mathew, M. A., M. A., David Jayakar Daniel M. Sc.

1st row: P. J. Johny, Madhusudhanan Kartha, K. Chandrasekharan, T. N. Vijayan, P. G. Kocheeswaran Namboodiri, G. Sasidharan Pillai, Vasanthi Kunjamma, Susy Thomas, Rohini Meenakshi, Valsa Devasy, Vijayalakshmi Ammal, P. M. Achamma, M. Omana, Mary John, P. Mohanachandran Nair, S. Reveendranathan, K. T. Paul.

2nd row: A. G. Haridas, Ittoop Mathew, Rehiman (Attender), G. Raju, Thomas Philip, George Philip, P. Ramachandran, M. C. John, Mohammed Hanifa, V. K. Skariah, K. Vijayakrishna Pillai, M. P. Jacob, P. N. Chandran, B. Sukumaran Nair, C. Unnikrishnan Nair, George Thomas, Devasy (Attender).

MEMBERS OF THE HOBBY WORKSHOP—1964-'65.

Sitting Left to Right. Misses M. M. Jameela, Vimala Kumari, K. K. Sosakkutty M. Sc., Rosy Thomas M. Sc., K. O. Achamma M. Sc., Babykutty Verghese B. Sc., Mr. K. M. Mathew M. Sc., Dr P. M. Mathai (Principal), M/s. K. M. Koshy M Sc. (President), P. G. Kesavan Potti M. Sc., Dn. K. P. George M. Sc., Abraham Philip M. Sc., V. C. George, S. Perumal Pillai.

Standing 1st Row. Misses. Mary K. A., Santha P. Earaly, Mary Philip, Alice Varghis, Susan Mathew, Mony M. K., Annie M. Leela, Susan Chandy, Valsa Devassy, Saramma V. George, Lalithamma K Joseph, T. S. Elizabeth, Chinnamma K. C., Leelamma Chacko, Mary Sujatha Mathen, Savithrikutty, Mary P. Mammen, Suseela P. George, Saramma Oommen, Aleyamma Abraham, Susan George, Aleyamma Philip.

2nd Row. Balakrishnan, Paul K. J., Sreedharan Nair, Jayaram Bhaskar, Paulose P. M., Thomas Philip, Sasidharan M. M., Abraham Peter, R. Chellappan, Chacko M. J. (Boy), Balachandran M. S., Georgekutty, Johnny P. J., Ramachandran P., Thomas P. C., Haneefa, Vijayakrishna Pillai K., Hydrose C. A., Thomas Philip, C. M. Mathew, Ramachandran N., Damodara Menon K., Abraham Thomas.

CLASS III PHYSICS

MEMBERS OF THE HOBBY WORKSHOP—1964-'65

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS
C. I. Saramma (Badminton), Anne Bessy John (Volley-ball), Saramma Kurien (Basket-ball)
Remy Jacob (Tennikoit) and Sudha Mariam Verghis (Hockey).

COLLEGE CAPTAINS (MEN) 1964—'65
Sitting L. to R.) Jacob Alexander (Cricket), P. G. Mathew (Basket-ball), Oommen Kurien (Hockey), George Philip (Tennis), Chinnen John (Badminton).
Standing (L. to R.) C. V. Sherin (Athletics), Jose Eapen (Volley-ball) and K. J. Paul (Football)

സമുദ്ര ജലപ്രവാഹങ്ങളെ സാധാരണയായി മൂന്നായി തരം തിരിക്കാം. വേലിയേറ്റവും വേലിയിറക്കവും മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന പ്രവാഹങ്ങളാണ് ആദ്യത്തെ ഇനത്തിൽപെടുന്നത്. ഇത്തരം പ്രവാഹത്തിന്റെ ശക്തിയും വേഗതയും കരയുടെ സാമീപ്യം, ഏറ്റമിറക്കങ്ങളുടെ (tides) അവസ്ഥ എന്നിവയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽപെട്ട വേഗത കൂടിയ പ്രവാഹങ്ങൾ ഉൾക്കടലുകളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന കടലിടുക്കുകളിലാണ് മിക്കവാറും കാണപ്പെടുന്നത്.

കാറ്റുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രവാഹങ്ങളാണ് ഇവയിലേറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്. കാറ്റ് ജലോപരിതലത്തിൽ ഒരു തള്ളൽ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഈ തള്ളൽ (stress) ശക്തവും ദീർഘസമയം ഇടവിടാതെ അനുഭവപ്പെടുന്നതുമാണെങ്കിൽ ഉപരിതലത്തിലുള്ള ജലം സാവധാനത്തിൽ ചലിക്കാൻ തുടങ്ങും. ഈ ചലനം ക്രമേണ അടിത്തട്ടിലേക്കും വ്യാപിക്കുന്നു. പ്രവാഹത്തിന്റെ ആഴം കാറ്റിന്റെ ശക്തിയേയും ഒരേദിശയിൽ അതു വീശുന്ന സമയത്തെയും ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്.

പക്ഷേ സമുദ്രജലം ഏകാത്മകമല്ല. ഇതിനും പുറമേ ഭൂമി ഒരിക്കലും ചലനരഹിതവുമല്ല. അതിനാൽ ഉപരിതലത്തിൽനിന്നും പ്രവാഹഗതിക്ക് വ്യതിയാനം സംഭവിക്കുന്നു. ഈ വ്യതിയാനം ഉത്തര അക്ഷാംശത്തിൽ വലത്തോട്ടും ദക്ഷിണ അക്ഷാംശത്തിൽ ഇടത്തോട്ടുമാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഉപരിതലത്തിൽ ശരാശരി 45° വരെയും താഴോട്ടു പോകുന്തോറും കൂടുതലായും ഇതനുഭവപ്പെടുന്നു. അവസാനം ഇത് ഉപരിതല പ്രവാഹത്തിനെതിർഗതിയിലുള്ള പ്രവാഹമായും ചിലപ്പോൾ രൂപാന്തരപ്പെടാറുണ്ട്. പക്ഷേ അത്ര ശക്തിമത്തായിട്ടൊന്നുമല്ലെന്നുമാത്രം. ഈ വ്യതിയാനം ആദ്യമായി മനസ്സിലാക്കിയത് ഫ്രീഡ്'ട് ജോഫ് നാൻസെൻ എന്ന നോർവ്വേക്കാരനാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവാഹങ്ങളുടെ ഗതി ജലത്തിന്റെ ആഴം കരകളുടെ സാമീപ്യം എന്നിവയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്.

ദക്ഷിണ സമുദ്രങ്ങളിൽ കാറ്റ് മിക്കവാറും ഒരേ ദിശയിലാണ് വീശുന്നത്. ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ കാറ്റിന്റെ വേഗത ഓരോ കാലങ്ങളിലും മാറിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഈ മാറ്റത്തിനനുസരിച്ച് പ്രവാഹത്തിന്റെ വേഗത്തിലും വ്യത്യാസം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രവാഹഗതി മിക്കവാറും സ്ഥിരമാണ്. കാറ്റുകളുടെ ഫലമായി മധ്യരേഖക്ക് സമീപം പടിഞ്ഞാറോട്ടും മിതോഷ്ണമേഖലാപ്രദേശത്ത് കിഴക്കോട്ടും ഒരു പൊതു ചലനം ഉപരിതലത്തിലുണ്ടാകുന്നു. പക്ഷേ സൂര്യന്റെ തപിപ്പിക്കലും ഭൂമിയുടെ സ്വയം ഭ്രമണഫലവും (coriolis effect) ഇതിൽ യോജിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ ഈ പ്രവാഹങ്ങൾ വൃത്താകൃതിയിൽ ഉത്തര അക്ഷാംശത്തിൽ പ്രദക്ഷിണദിശയിലും (clockwise) ദക്ഷിണ അക്ഷാംശത്തിൽ അപ്രദക്ഷിണ ദിശയിലും (Anti-clock wise) അനുഭവപ്പെടുന്നു. ദക്ഷിണ പൂർവ്വേഷ്യയിൽ വീശുന്ന മൺസൂൺ കാറ്റുകൾ ഉഷ്ണകാലത്തും ശീതകാലത്തും വിപരീത ദിശയിലാണ്. വേനൽക്കാലത്ത് കരയിലേക്കും ശീതകാലത്ത് കടലിലേക്കുമാണ് സാധാരണ കാറ്റുകളുടെ തന്നെ ഗതി. ഇവയെല്ലാം ജലപ്രവാഹങ്ങൾക്ക് ഹേതുഭൂതമായിത്തീരുന്നു.

കാറ്റുമൂലമുണ്ടാകുന്ന മറ്റു പ്രവാഹങ്ങൾക്ക് അതാതു സ്ഥലത്തു തന്നെയുണ്ടാകുന്ന കാറ്റിന്റെ ഗതിവ്യത്യാസമാണ് കാരണം. പകൽ കടലിൽനിന്നും കരയിലേക്ക് കാറ്റടിക്കുന്നു. രാത്രിയിൽ കരയിൽനിന്നും കടലിലേക്കും. ഈ വ്യത്യാസം സമീപത്തുള്ള ജലപ്രവാഹങ്ങളെ കാര്യമായി ബാധിക്കും. സ്ഥിരപ്രവാഹങ്ങളും ജലത്തിനും അതാതു സമയത്തുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളും കടലിൽ പുതിയ തരം വേലിയേറ്റം (meteorological tides) സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

സമുദ്രജലത്തിന്റെ സാന്ദ്രതാവ്യത്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രവാഹങ്ങളാണ് മൂന്നാമത്തെ ഇനത്തിൽപെടുന്നവ. ഗൾഫ്സ്ട്രീം, കുറോസിവോ മുതലായ പ്രധാന പ്രവാഹങ്ങളെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽപെടുന്നു. ജലത്തിന്റെ സാന്ദ്രതാവ്യത്യാസം എങ്ങനെ ജലപ്രവാഹങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നുവെന്ന് ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ട് വ്യക്തമാ

ക്കാം. രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ടാങ്കിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് ഉഷ്ണജലവും മറ്റേതിൽ ശീതജലവും നിറയ്ക്കുക. നടുവിലുള്ള വിഭാജകം മാറ്റുമ്പോൾ ശീതജലം അടിയിലും ഉഷ്ണജലം മുകളിലുമായി ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ സാന്ദ്രത ക്രമീകരിച്ചുകൊണ്ട് ജലം നിശ്ചലാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു ടേബിൾ ഫാനിൽനിന്നു വരുന്ന കാറ്റ് ജലോപരിതലത്തിലടിപ്പിക്കുക. മറ്റൊരു സാന്ദ്രതാ ക്രമീകരണം സാധിച്ചുകൊണ്ട് സാന്ദ്രത കൂടിയ ജലം ടാങ്കിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക മാറുന്നതു കാണാം.

ബാഷ്പീകരണവും സമുദ്ര ജലപ്രവാഹങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തിൽ കാര്യമായ പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ട്. മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിലുണ്ടാകുന്ന ജലപ്രവാഹങ്ങൾ ഇത്തരത്തിൽപെടുന്നവയാണ്.

സമുദ്രജലത്തിന്റെ താപവും കടലുപ്പിന്റെ അളവുമാണ് ആഴമേറിയ കടലൊഴുക്കുകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്. ഉപ്പ് ജലത്തിന്റെ സാന്ദ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ജലത്തിൽ കടലുപ്പ് ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കും. വെള്ളം ഘനീഭവിക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ഉപ്പ് ശേഷിപ്പുള്ള ജലത്തിൽ ചേരുന്നു. സാന്ദ്രത കൂടിയ ശീതജലം ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടിലേക്ക് താഴുകയും മദ്ധ്യരേഖാപ്രദേശത്തേക്ക് ഒഴുകിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. സാന്ദ്രത കൂടിയ ഒരു തുള്ളി ജലം ധ്രുവപ്രദേശത്തുനിന്ന് മദ്ധ്യരേഖാപ്രദേശത്തെത്തുന്നതിനെടുക്കുന്ന സമയത്തെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണ്.

പക്ഷേ ഇക്കാര്യം തിരിച്ചറിയാൻ പുതിയൊരു മാർഗ്ഗം ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കടൽ വെള്ളത്തിൽ വായുവിൽ നിന്നലിഞ്ഞുചേർന്ന കാർബൺഡയോക്സൈഡ് അടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ കൂടെ ഒരു തരം റേഡിയോ ആക്റ്റീവ് കാർബണും (Radio active carbon 14) അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. മറ്റെല്ലാ റേഡിയോ ആക്റ്റീവ് മൂലകങ്ങളെയുംപോലെ കാർബൺ 14 ഉം ഒരു നിശ്ചിത തോതിൽ നിർജ്ജീവമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് മദ്ധ്യരേഖാപ്രദേശത്തുള്ള കടൽ വെള്ളത്തിൽ ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലുള്ളതിനേക്കാൾ കാർബൺ 14 കുറവായിരിക്കും. ഈ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കി അവ സഞ്ചരിച്ച സമയം നിർണ്ണയിക്കാം.

ഈ വിധത്തിലെല്ലാം കടലിലുണ്ടാകുന്ന പ്രവാഹങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സമുദ്രജലപ്രവാഹങ്ങളുടെ വേഗത നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് പ്രവാഹമാപിനി (current meter) ഉപയോഗിച്ചാണ്. Ekman പ്രവാഹമാപിനിയുപയോഗിച്ച് പ്രവാഹത്തിന്റെ വേഗതയും ഗതിയും മനസ്സിലാക്കാം. ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കപ്പലിൽ നിന്നും ഒരു തരം ഇലക്ട്രോഡുകൾ (towed electrodes) വിതറി അതിൽനിന്നും ജലപ്രവാഹങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കാം.

ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം തികച്ചും വിഭിന്നമായ മറ്റൊരു രീതിയും കടലൊഴുക്കുകളെപ്പറ്റി പഠിക്കാനുപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അടയാളപ്പെടുത്തിയ ഒരുതരം കുപ്പികൾ (drift bottle) പ്രവാഹ ഗതിയിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയാണ് ഇതിൽ ചെയ്യുന്നതു്. അവ മുക്കുവന്മാരുടെയും മറ്റും വലയിൽ കുടുങ്ങി എങ്ങനെയും കരയിലെത്തുന്നു. ആരെങ്കിലും അവ കണ്ടുകിട്ടാനിടയായാൽ അതു കിട്ടിയ സ്ഥലം, സമയം ഇവ കാണിച്ച് അവയ്ക്കുള്ളിലുള്ള കാർഡ് പോസ്റ്റു ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ ഇത്തരം പഠനം തികച്ചും കാര്യക്ഷമമല്ലെന്ന് പ്രഥമ വീക്ഷണത്തിൽനിന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം.

താപനിലയിലും സാന്ദ്രതാവ്യത്യാസത്തിലുമുള്ള വ്യതിയാനം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ജലചലനം സൈനികാവശ്യങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കാം. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ മുങ്ങിക്കപ്പലിന്റെ ശബ്ദം തിരിച്ചറിയാനുള്ള അമേരിക്കയുടെ ഉപകരണം പലപ്പോഴും പരാജയപ്പെടുകയുണ്ടായി. താപനിലയിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് ഇതുണ്ടാക്കിത്തീർത്തതു്. ഈ വ്യത്യാസം സോണിക് രശ്മികളെ (Sonic rays) ശരിയായ പഥത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നു. ശീതജലത്തിനു മുകളിൽ ഉഷ്ണജലം സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ ഇതു് ശക്തിയായനുഭവപ്പെടും. ഈ വൈഷമ്യം തരണം ചെയ്യാൻ ഒരു ഉപകരണം (bathy thermograph) കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഉപ്പിന്റെ കൂടുതൽ കുറവ് സമുദ്രജലത്തെ ചലിപ്പിക്കുമെന്ന അറിവും സൈനികാവശ്യങ്ങൾക്ക ഉപകരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിൽ ശരാശരിയിൽ വളരെ കൂടുതലാണ് ഉപ്പിന്റെ അംശം. ബാഷ്പീകരണംമൂലം 100,000 ടൺ വെള്ളം സെക്കന്റിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ലവണാംശം വർദ്ധിക്കുകയും ജലത്തിന്റെ സാന്ദ്രത ഉയരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സാന്ദ്രത കൂടിയ ജലം (ശീതകാലങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും) അറ്റ്ലാന്റിക്ക് സമുദ്രത്തിലേക്കൊഴുകുന്നു. ഇങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെടുന്ന ജലത്തിന്റെ കുറവ് പരിഹരിക്കാൻ ശീതജലം അറ്റ്ലാന്റിക്ക് സമുദ്രത്തിൽനിന്നും, പുറത്തേക്കൊഴുകുന്ന പ്രവാഹത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിലൂടെ മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിലേക്കൊഴുകുന്നു. ജർമ്മൻകാരും ഇറ്റലിക്കാരും രണ്ടാം ലോക മഹായുദ്ധത്തിൽ ഈ രഹസ്യം അപൂർവ്വമായിട്ടാണെങ്കിലും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

വലിയ ജലപ്രവാഹങ്ങൾ നാവിക ഗതാഗതത്തെ വളരെയധികം ബാധിക്കുന്നു. അതിനും പുറമേ സമുദ്രത്തിനകത്തുള്ള ഈ നദികൾ തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ കാലാവസ്ഥയിൽ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നുണ്ട്.

'കരികത്തിയൊതുക്കെടി പെണ്ണേ
കൂട്ടത്തിലിറങ്ങെടി പെണ്ണേ
നാണിച്ചുനില്ലാതെന്ന് നൃത്തംചെയ്യ് പെണ്ണേ
നാലുപേർ കാൺകെ വന്ന് നൃത്തംചെയ്യ്.'

By K. P. CHANDRASEKHARAN NAIR
Class III Chemistry

ലോട്ടസ് ഭക്ഷകർ

എം. കെ. തരവത്ത്, എം. എസ്സ്സി., ഫൈനൽ ഇയർ

('Lord Tennyson' എഴുതിയ "The Lotos Eaters" എന്ന കവിതയുടെ ആദ്യഭാഗത്തിൻെറ സ്വതന്ത്ര പരിഭാഷയാണിതു്. യുളിസസ്സും അനുചരന്മാരും ലോട്ടസ് ഭക്ഷകരുടെ നാട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ട വിശേഷമാണു് പ്രതിപാദ്യം.)

വൻകരചൂണ്ടിക്കാട്ടി "ധൈര്യമായിരിക്കുകെ"—
നന്വോടെ സ്മിതാസ്യനായ് കഥിച്ചാനവൻ വീണ്ടും
"ഈ മലപോലെത്തുന്ന തരംഗം നമ്മെ ജവം
ശ്രീമിന്നും തീരത്തിലേക്കുായിച്ചിട്ടും ദൃഢം"
പ്രത്യഷാഹ്നത്തിൽ പാരമെന്നന്നും സായാഹ്നമാം
പ്രത്യയിപ്പിക്കം ഭുവിലെത്തിനാർ വിശങ്കിതർ
മന്ദമായവിടെയും മാരുതൻ വീശി സ്വപ്ന-
മന്ദൻെറയലസമാം നിശ്വാസവാതം പോലെ
താഴ്‌വരവിട്ടിട്ടില്ലയുയന്നുകാണാറായി
രാകേന്ദുബിംബം തെളിഞ്ഞേററവും പ്രസന്നമായ്.
തടിനിനിചയത്തിൻ ഉമി! ധൂമികപോലെ
ഝടിതിയൊഴുകുന്നു വെൺപട്ടു വിരിച്ച പോൽ
സ്നിഗ്ദ്ധമാം ച്ഛായാസ്പർശമേററു പാരാത്താഴുകുന്ന
മുഗ്ദ്ധമാം ഫേനം തിങ്ങ വെള്ളിമാലത്തിൻ കീഴിൽ
സാഗരോന്മുഖികളായ് പ്പായുന്ന കാട്ടാറുകൾ
രാഗരേഖകൾപോലെയുള്ളിൽ നിന്നെ
ഉയർന്നുകാണാറായി പശ്ചിമാംബരത്തിലെ സ്വച്ഛം
ച്ചുവപ്പുതട്ടും മൂന്നു മഞ്ഞുമാമലദ്ദൂരെ.

തലകാണിക്കുന്നുണ്ടു നൃത്യനപ്പോഴും വൃക്ഷ-
ത്തലപ്പിൽക്കൂടിയ്ക്കുന്ന പശ്ചിമാംബരാന്തത്തിൽ.

സാലങ്ങളുതിരിട്ട പീതകേദാരം, ചുററും
ചേലുലാവിടുന്നോരു താഴ്‌വര പ്രദേശങ്ങൾ
ചന്ദനമരം തിങ്ങും മേടുകൾ—എല്ലാടുമൊഴ്-
മൊന്നുപോൽ പ്രോൽഭാസിക്കുമൊരു സുന്ദരദേശം

മാസ്മരപ്രഭാവമാളീടുമാമരത്തിൻെറ
മാൺപെഴും ഫലം ഇതും ശാഖയുമേന്തിക്കൊണ്ടു

കപ്പലിനടുത്തെങ്ങു വിളറും മുഖവുമാ-
യൊപ്പമായിരം ലോട്ടസ് ഭക്ഷകരെത്തിച്ചേർന്നു.

ശ്യാമാസ്യർ ശോണാന്തനകാന്തി തിങ്ങവേമാന്ദ്യം
താവിടും വിലോചനമാളുവോരന്ന്യർ
ദാനമായ് നൽകി പകമധുരഫലങ്ങള-
ദ്ദീനരായ് മരുവുന്ന യോദ്ധാക്കൾക്കെല്ലാവർക്കും.
അവയാസ്വദിച്ചവർക്കരികിൽ ഘോഷിക്കുന്ന
തിരതൻരവം ദൂരെനിന്നു കേൾപ്പതായ് തോന്നി.
സ്വരവും താണു വീണ്ടും വീണ്ടുമാടേയാക്കി
ഝടിതി ശ്മശാനത്തിലുള്ള മൂകതപോലെ
ബോധമുള്ളപ്പോൾപോലും നിദ്ര കൺകളിലേറി
ഗീതിപോൽത്തോന്നി ഹന്ത! ഹൃദയസ്പന്ദംപോലും
രാജസൂര്യന്മാർക്കിടയ്ക്കായിട്ട നിലകൊണ്ടാർ
രാജിക്കും പിതപ്പായ കലമവനിയിൽ

നന്മതാൻ പിതൃഭൂമി സ്വപ്നം കാണുകിൽ; തൻെറ
മിന്നകെട്ടിയ പെണ്ണും പൈതലും ഭൃത്യന്മാരും
എന്നാമോർമ്മയിൽത്തങ്ങി നിൽപ്പതു കൊള്ളാം പക്ഷേ
ചെന്നുപററുവാനെത്രയോററാണ്ടു കഴിയണം!
പരമായം ഉഴയുവാൻ പണിയാണലച്ചലാ-
ണെങ്ങുമീ നിശ ശൂന്യമാം ഫേനഭൂമിയും വജ്ജ്യം.

അവരിലൊരാൾ ചൊല്ലി: "ഞാനില്ല തിരിച്ചിനി
വെറുതേ കടൽ താണ്ടി മണ്ടുവാൻ ത്രാണിയില്ലല്ലോ.

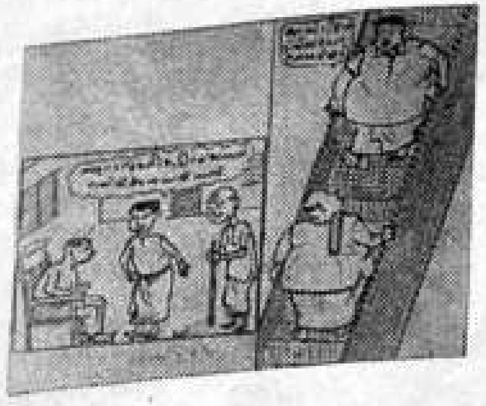

By K. T. PAUL,
Cl. III, Phy.

ചെറുകഥ

ബലിമൃഗങ്ങൾ

(അഖിലേന്ത്യാ റേഡിയോ തിരുവനന്തപുരം നിലയത്തിൽനിന്നും പ്രക്ഷേപണം ചെയ്തത്.)

കെ. എസ്. വിശ്വംഭരദാസ്, ദേശം. [OLD STUDENT]

പ്രിയമുള്ള നന്ദിനി,

ആറേഴു വർഷത്തെ അതിദീർഘമായ മൗനത്തിനുശേഷം സ്നേഹിച്ചു വളർന്ന ചുറ്റുപാടുകളിൽനിന്നും വിദൂരമായ ഒരു മറുനാട്ടിലെ മലനിരകൾക്കിടയിൽ കിടക്കുന്ന ഭീതിദമായ ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്നുകൊണ്ടാണ് എന്റെ ആത്മാവിന്റെ അന്തരംഗങ്ങൾ ഞാനിങ്ങനെ പകർത്തുന്നത്. ചുറ്റുപാടും മൂടി നില്ക്കുന്ന ഈ ഏകാന്തതയ്ക്ക് കത്തിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു ചിതയുടെയോ, കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉമിത്തീയുടെയോ തീക്ഷ്ണമായ പ്രശാന്തതയാണുള്ളത്.

മരണത്തിന്റെ കാലടിശബ്ദം ഓരോ നിമിഷവും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, ഈ കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രിയിലെ ശ്മശാനത്തിലുള്ള മിനുത്ത പുൽത്തകിടിയിൽ കുനിഞ്ഞിരുന്ന് എന്റെ ആത്മാവിന്റെ പങ്കാളിയായിരുന്ന നന്ദിനിക്കുട്ടിക്ക് ഒരു കത്തെഴുതുന്ന നിന്റെ ഭദ്രൻചേട്ടന്റെ രൂപം നീ കാണുന്നുണ്ടോ ? പ്രപഞ്ചഗതിയുടെ സംഹാരതാണ്ഡവത്തിന് സ്വയം അടിയറ പറയേണ്ടിവന്ന സ്വർഗ്ഗീയ നിമിഷങ്ങൾ നിത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്ന ശവക്കല്ലറകളുടെ കല്പടവുകളിലിരുന്ന്, വിങ്ങിപ്പൊട്ടുക മാത്രമാണ് ഇനി എനിക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത്.

സന്ധ്യ കളിച്ചൊരുങ്ങി നൃത്തം ചവിട്ടി അരങ്ങേറുന്ന ഈ സായംവേളയിൽ എനിക്ക് മുമ്പിലുള്ള മലഞ്ചെരിവുകളിലേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിക്ക് ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു വശ്യത കൈവന്നതായി തോന്നുന്നു. മുടിക്കുത്തു നിറയെ മലർ ചൂടി നില്ക്കുന്ന വാകമരങ്ങൾ, കാറ്റിൽ ആടിക്കുഴയുന്ന പച്ചപ്പടപ്പുകൾ, അവയ്ക്കപ്പുറം തെക്കിലെവട്ടി രൂപത്തിൽ നിരന്നിരിക്കുന്ന തേയിലത്തോട്ടങ്ങൾ, ഊട്ടുപാതകളിലൂടെ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം അരിച്ചൊഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ, പുറകിൽ കൂടയും തൂക്കിയിട്ട് തളിരിറുക്കുന്ന മലവേടത്തരുണികൾ !......

എന്റെ ഹൃദയം ഇപ്പോൾ ശാന്തവും സ്വച്ഛവുമാണ്. കണ്ണാടിച്ചില്ലുകൾ പോലുമില്ലാത്ത കന്നിയാറുപോലെ അതൊഴുകുന്നു. ഇവിടെയിരുന്നുകൊണ്ട് ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നൈമിഷികബോധത്തോടുകൂടി അനന്തമായ ആകാശത്തേക്ക് ശ്രദ്ധ പതിക്കുമ്പോൾ അവാച്യമായ ഒരു ശാന്തി മനസ്സിന് ലഭിക്കുന്നു. അനുഭവിച്ച നിരാശതാബോധം ചീന്തിയെറിഞ്ഞ ഒരു ശാന്തിയാണിതെന്ന് എനിക്കുമറിയാം.

ആശുപത്രിയുടെ കണ്ണാടിജ്ജാലകങ്ങളിൽ ചെന്നടിച്ച് ചിന്നിച്ചിതറിപ്പോകുന്ന സൂര്യരശ്മികളും, പടിഞ്ഞാറൻ മേലാപ്പിന്റെ നേരെ ഒരാക്രമണോദ്യമത്തോടെയെന്നു തോന്നിക്കുമാറ് സംഘമായിപ്പറന്ന്, ഒടുവിൽ ഒറ്റയൊറ്റയായി അകന്നകന്ന് വെറും ബിന്ദുക്കളായി രൂപപ്പെട്ട് അവസാനം അനാദിയായ ആകാശഗഹനതയിൽ അപ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പറവക്കൂട്ടങ്ങളും എന്നെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നു. കാരണം അവയെല്ലാം നൈമിഷികമായ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രതീകങ്ങളും ഇരകളും മാത്രമാണല്ലോ.

മായാത്ത ഒരു പുഞ്ചിരി എപ്പോഴും തയ്യാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള മുഖവും, ചാട്ടുളി എറിഞ്ഞതുപോലെ കുസൃതി ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന കണ്ണുകളുമുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ നിന്റെ ഭദ്രൻചേട്ടനല്ല ഇതെഴുതുന്നത്. ആ മനുഷ്യനെ നീ ഇനി കാണുകയില്ല......

നിനക്കു കാണാം : വേനൽമഞ്ഞുപോലെ ചുളുങ്ങിപ്പഴുത്ത മുഖം തൊലി ചുളുങ്ങിയ കാട്ടുചേനപോലുള്ള മുഖവും മുള്ളു മുറിയ വെണ്ണസ്സായുടെ അഗ്രം വെട്ടിക്കളഞ്ഞതുപോലെ അഴുകിപ്പോയ വിരലുകളുള്ള ഒരു ബീഭത്സരൂപത്തിനെ ! ശരീരത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ ഈന്തപ്പഴമോ വാളൻപുളിയോ വച്ചു തേച്ചതുപോലുണ്ട്. എന്റെ മുഖത്ത് കുഷ്ഠരോഗം മുദ്രകൾ കുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിവിധ തിരികളിലുള്ള മാംസദളങ്ങളോടുകൂടി കാതും മുഖം ചുണ്ടും തടിച്ചുവീർത്ത് ഒരു യവന കാട്ടാളപ്രതിമപോലെ വികൃതമായിട്ടുണ്ട്. കാട്ടുചേനയുടെ പട്ടുപോലുള്ള മാംസമൊട്ടുകൾ, മരച്ചട്ടുകങ്ങൾപോലുള്ള കൈകാലുകളിൽ, കർക്കടകമാസത്തിൽ മരക്കൊമ്പുകളിൽ കൂൺ പൊടിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ പൊന്തി വന്നിരിക്കുന്നു......

ഇത്തുവാരാത്ത കശാപ്പുശാലയിലേതുപോലെ അളിഞ്ഞഴുകിയ നരമാംസത്തിന്റെ അസഹ്യവും അരോചകവുമായ നാറ്റം ഈ മതിലുള്ളിൽ കെട്ടിക്കിടക്കുകയാണ്. പൊള്ളും പോടും പിടിച്ച ഉണക്ക പ്ലാവുപോലെ കുഷ്ഠരോഗം കാർന്നു തിന്ന ഈ മനുഷ്യക്കോലങ്ങൾ മനുഷ്യരൂപത്തിനുതന്നെ അപവാദമാണ്. ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ മനുഷ്യമാംസത്തിന്റെ ദുർഗ്ഗന്ധവും അശുദ്ധരക്തത്തിന്റെയും മരണികഷണങ്ങൾപോലുള്ള കഫക്കട്ടകളുടെയും അസഹ്യമായ നാറ്റവും നാസാരന്ധ്രങ്ങളിലേക്ക് തിക്കിത്തിരക്കി തള്ളിക്കയറുകയാണ്. മരോട്ടി എണ്ണയുടെയും ലോഷന്റെയും മനംപുരട്ടുന്ന രൂക്ഷമായ ഗന്ധമാണ് ഇവിടത്തെ കുളിർകാറ്റിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. മുരടിച്ചുപോയ ജീവിതങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായ മോഹഭംഗങ്ങളുടെ നെടുവീർപ്പുകളും വിങ്ങിപ്പൊട്ടലുകളുമാണ് ഈ കുളിർകാറ്റ് പേറിയിരിക്കുന്ന പ്രേമകാവ്യങ്ങൾ. ഇവിടെയുള്ള മനുഷ്യശരീരങ്ങൾ ഒരു മഹാവ്യാധിയുടെ ആസുരതാണ്ഡവത്തിനുള്ള അരങ്ങുകളായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ദുഃഖത്തിന്റെയും വേദനകളുടെയും കട്ടകൾ തണച്ചിറക്കിക്കൊണ്ട് ഞാനിതു കുത്തിക്കുറിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹസാന്ദ്രമായൊരു മനുഷ്യശബ്ദം കാതുകളിൽ വന്നലയ്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടവ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭിത്തികളെ തട്ടിത്തകർക്കുകയാണ്. ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറയിൽനിന്നും അപ്പൂപ്പൻതാടിപോലെ ഒരു ശബ്ദം ഉയർന്നുവരുന്നു......

" വരുമോ ? "

" വരാതിരിക്കില്ല; തീർച്ച. ! "

" ഞാൻ കാത്തിരിക്കും. "

" കാത്തിരുന്നേ മതിയാകൂ — ... "

എനിക്കു ചുറ്റും ഇരുട്ടാണ്. സാന്ദ്രഭീകരമായ ഇരുട്ട് ! അതിനപ്പുറം ശൂന്യതയാണ്. അസ്വസ്ഥമായ ശൂന്യത ! ഈ വേളയിൽ മധുരമായ ആ ഭൂതകാലമാകെ അശ്രുധാരയുടെ നേരിയ മൂടൽമഞ്ഞിലൂടെ ഞാൻ ഒന്നുകൂടി കണ്ടുകൊള്ളട്ടെ.

8 * *

നാലു വർഷം ഞാൻ നാട്ടിൽ ഉദ്യോഗം തെണ്ടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ, എന്നിൽ രൂപംകൊണ്ട കടുത്ത നിരാശാബോധവും പ്രപഞ്ചവിദ്വേഷവും എന്നെ ഒരു സാഹസികനാക്കി.

ഒടുവിൽ യാത്ര പറയേണ്ടിവന്ന ആ നിലാവുള്ള രാത്രിയെ ഞാൻ പല തവണ അയവിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. പൂമാലയും ചന്ദനവും കള്ളച്ചിരിയും അണിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന കുസൃതിക്കൃഷ്ണന്റെ നീലവിഗ്രഹം ഭദ്രദീപ

ങ്ങളുടെ നടുവിൽ അഭൗമമായ ഒരു ചൈതന്യത്തോടെ തെളിഞ്ഞുനിന്നു. താളാനുസൃതമായ ഒരു മണിനാദം ആ ആദ്ധ്യാത്മിക മണ്ഡലത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മയങ്ങിനിന്ന നമ്മുടെ ആത്മാക്കൾ ഒന്നുചേർന്നു.

ആകെപ്പൂത്ത ഒരു കൊന്നമരംപോലെയായിരുന്നു അന്നു നീ. എണ്ണ മിനുപ്പെഴുന്ന ആ കവിളുകളിലുണ്ടായ യൗവ്വനത്തിന്റെ തരംഗമാലകൾ മഴവില്ലുകൾ വിരിയിക്കുകയും മായിക്കുകയും ചെയ്തു. നീണ്ട് നീലിമയോലുന്ന കണ്ണുകളിൽ ക്രമഭംഗിയുള്ള സ്വരമേളങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്ന ഒരു സംഗീതം കിടന്നലയടിക്കുന്നതുണ്ടെന്നു തോന്നി. മഞ്ഞക്കുറി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന കുമ്പാളക്കീറുപോലുള്ള നെറ്റിത്തടം. തലയിൽ പനങ്കുലകൾ ഒന്നുചേർന്ന് ഒരു കർക്കടകരാവ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു......

'ഞാനൊന്നു വിശ്രമിച്ചോട്ടെ' എന്ന മട്ടിൽ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളേയും തഴുകിത്തളർന്ന പ്രപഞ്ചം അവയെയെല്ലാം അടക്കിപ്പിടിച്ച് ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. സ്വപ്നം നെയ്യുന്ന വയൽപ്പരപ്പും അവയ്ക്കരികിൽ അപ്പക്കഷണങ്ങൾപോലുള്ള മൊട്ടക്കുന്നുകളും, പുഞ്ചപ്പാടത്തിന്റെ വടക്കേ മൂലയിലുള്ള ചിറയുടെ ഓരത്ത് രണ്ടു ഉലാവുകൾ ഒപ്പം പൊങ്ങുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു പുതുദമ്പതികൾ പുഞ്ചെള്ള് തേവുകയാണ്. തേക്കുപാട്ടിന്റെ ഹൃദ്യമായ ഈണത്തിനും താളത്തിനുമനുസൃതമായി പുതുജീവൻ വീണ നെൽച്ചെടികൾ ഒരു പുത്തൻ ശ്രുതിയിണക്കത്തോടെ നൃത്തം ചവിട്ടാൻ തുടങ്ങി.

അപ്പോൾ വിദൂരത്തുനിന്നും നേർത്ത ചന്ദനച്ചാറുപോലുള്ള തിരണ്ടുപാട്ടിന്റെ രണ്ടീരടികൾ കുളിർകാററിന്റെ ഓളപ്പാത്തികളിൽ പെട്ട് അടിച്ചടിച്ച് മുന്നേറുകയായിരുന്നു :

"നീരാടാൻ പോയ കന്യാ—
എന്തുമൂലം വൈകിയത്രേ ?..."
"നീരാടാൻ പോയ കന്യാ
ഞരവു കളി കണ്ടു വൈകി .."

യൗവ്വനം ഏതോ ബാലികയിൽ കടന്നുകൂടിയതിന്റെ കാഹളമാണത്. വേലനും വേലത്തിയുംകൂടി ഇടിയറകളിൽ യുവത്വത്തിന്റെ മേളതാളങ്ങൾ പകരുന്നു. പാതിരാക്കാററ് ഈ സന്ദേശവും വഹിച്ചുകൊണ്ട് പുഞ്ചപ്പാടത്തിൽ കൂട്ടിത്തിരിയുകയാണ്......

രണ്ടുപേർക്കും വേദനകൾ ശബ്ദരൂപത്തിൽ പകർത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആരാണ് തുടങ്ങേണ്ടത് ? ഒടുവിൽ ഞാൻതന്നെ കഥ മുമ്പിലേക്ക് തള്ളിനീക്കി.

"നന്ദിനീ, ഞാൻ നാടു വിടണമെന്നാലോചിക്കുന്നു. മിക്കവാറും തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു."

"ഹോ ! !" വിടർന്ന നിലാവിൽ എന്റെ മാറിൽ പാറിച്ചേർന്നു നിന്നപ്പോൾ നിന്റെ കൺപീലികളിൽ തുളുമ്പിക്കൂടിനിന്ന കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ നിലാവേററു മിന്നിയതു ഞാൻ കണ്ടു. "അതെ, ഞാനതിനുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇവിടെ ജീവിതം ശൂന്യമാണ്; അനാഥമാണ്. എന്തെങ്കിലും തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കാതെ ഇനി ജീവിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ആത്മഹത്യക്ക് ധൈര്യവുമില്ല !"

"പക്ഷെ— !"

"വിഷമമുണ്ട്. എങ്കിലും പോകാതെ തരമില്ല. പക്ഷെ എന്നെന്നേക്കുമായിട്ടുള്ള ഒരു പോക്കായിരിക്കില്ല; ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നെന്നു മാത്രം കരുതിയാൽ മതി."

"എവിടേക്കാ ?"

"എന്നൊന്നും ചിന്തിക്കാൻ മിനക്കെട്ടില്ല. നാടു വിടണമെന്നേ കരുതിയിട്ടുള്ളു. എവിടെയെങ്കിലും, എന്തെങ്കിലും കിട്ടാതിരിക്കില്ല. പ്രപഞ്ചം വിശാലമല്ലേ ?"

"......എന്നേം കൂടി— ?"

"ഇല്ല. നിവൃത്തിയില്ല. അതിനു മാത്രം കാരുണ്യം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിനില്ല. സമയവുമായില്ല."

"സമയം വരുമോ ?"

"വരാതിരിക്കില്ല. തീർച്ച ! എന്താണിത്ര സംശയം ?"

"ഞാൻ കാത്തിരിക്കും !"

"കാത്തിരുന്നേ മതിയാകൂ. ഞാൻ വരും; ഒരു കാലത്ത് ഞാൻ തീർച്ചയായും വരും, നിന്നെ കെട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ !"

"ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഞാനില്ല !!" ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഗൗരവവും ആ വാക്കുകളിൽ ഏററിവെച്ചിരുന്നു.

ഏകാന്തമായ നിശയുടെ നിഗൂഢ നിശ്ശബ്ദതയിൽ നിന്റെ വിങ്ങിക്കരച്ചിൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടാക്കിയ ചലനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും എനിക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. നിറനിലാവത്ത് നെട്ടോട്ടം പറന്നുകൊണ്ട് മാക്കളികൾ നമ്മെ പരിഹസിച്ചു ആ വേളയിൽ ഉറക്കമില്ലാത്ത പാതിരാക്കാററ് മാദകമായ പാലപ്പൂമണത്തോടുകൂടി നിന്റെ ചുരുൾമുടികളെ തലോടിക്കടന്നുപോയതു ഞാൻ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

* * *

വണ്ടി ഒരാരാച്ചാരുടെ ക്രൗര്യത്തോടെ നീങ്ങി നീങ്ങി. വാതില്ക്കൽ കമ്പി ചാരിനിന്നിരുന്ന എന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്റെ രൂപം അവ്യക്തമായിത്തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ നിമിഷങ്ങൾക്കിടയിൽ രണ്ടു മേഖലകളിലാകാൻ പോകുന്നു......

വണ്ടി അകന്നകന്ന് ദൂരം കഴിഞ്ഞ് ആശ്വാസത്തോടെയൊന്നു തുപ്പി. അതോടെ, ആ പുകച്ചുരുളും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഖത്ത് ഒരു കറുത്ത മൂടുപടം നിവർത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു......

ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചു. ആ സഞ്ചാരത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ മാത്രമാണിന്നെനിക്ക് കാണാവുന്ന പ്രകാശധാരകൾ. പല വേഷങ്ങളിലും ഞാൻ ചുററിക്കറങ്ങി. ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളെക്കുറിച്ച് വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിച്ചു. കാണുക, അനുഭവിക്കുക, അറിയുക എന്നിവകളായിരുന്നു അന്നത്തെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ. പല മതക്കാരുമായി, പല ദേശക്കാരുമായി, പല വിശ്വാസക്കാരുമായി ഞാൻ ഇടപഴകി.

കൊച്ചു കൊച്ചു ഗ്രാമങ്ങളും വൻനഗരങ്ങളും ഞാൻ കണ്ടറിഞ്ഞു. കടത്തുവഞ്ചികളുടെയും വൻനദികളുടെയും മണൽത്തിട്ടകളിൽ ഞാൻ ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. മൊട്ടക്കുന്നുകളും മണലാരണ്യങ്ങളും കൊയ്ത്തു കാത്തുനിന്ന ചോളവയലുകളും എല്ലാം ഞാൻ അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു പിന്നിട്ടു.

ദുർഗ്ഗന്ധവും രോഗബീജങ്ങളും ലയിച്ചുനിന്ന അഴുക്കുചാലുകൾക്കരികിലും കടത്തിണ്ണകളിലും ഞാനെത്രയോ രാവുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ജീവിതമാർഗ്ഗം തേടി വിശാലവിസ്തൃതമായ ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തിലേക്ക് കടന്ന എനിക്ക് ലഭിച്ചത് കുഷ്ഠരോഗമാണ്! ഭിക്ഷക്കാരും യാചകരും അവരുടെ അഴുക്കു കുമിഞ്ഞുകൂടിയ ചാളകളുമാണ് പലപ്പോഴും എനിക്കഭയവും ആശ്വാസവും നല്കിയിട്ടുള്ളത്. കയ്യിലുള്ളതെല്ലാം അവരെനിക്ക് വീതിച്ചുതന്നു. അതിന്റെകൂടെ അവരുടെ പ്രധാന ഇനമായ കുഷ്ഠരോഗവും !!......

പ്രിയമുള്ള കുട്ടീ !, ഞാൻ നിറുത്തുകയാണ്. അനുഭവസങ്കീർണ്ണമായ ആ ഭൂതകാലമാകെ മനസ്സിന്റെ യവനികയിൽ കൂടുതൽ വർണ്ണപ്പൊലിമയോടെ തെളിഞ്ഞു കാണാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇത് കുറച്ചു ദീർഘമായിപ്പോയെന്നു തോന്നുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ വിസ്തൃതമായ ചക്രവാളം ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി ഒരു ബിന്ദുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനിയുള്ളത് ശൂന്യതയാണ്! ശബ്ദവുമില്ല; പ്രകാശവുമില്ല. അപഗ്രഥിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ശൂന്യതയുടെ സംഹാരാത്മകമായ അലകൾ ചുററും അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മണൽദ്വീപു മാത്രമാണ് ജീവിതമെന്നു കാണാം. ഓരോ അലയും ഒരു നുറുക്കു ജീവിതത്തിനെയും നക്കിയെടുത്ത് രുചിച്ചുനോക്കിയിട്ട് അടുത്തതിനു സ്ഥലമൊഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. അലകൾ ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി അടിച്ചേറി ക്രമത്തിൽ അണിനിരന്നു നില്ക്കുയാണ്. അങ്ങനെ ആ മണൽദ്വീപ് അനുനിമിഷം അനന്തവിശാലമായ ശൂന്യതയിലേക്ക് താനറിയാതെ തന്നെ ഒരു തീർത്ഥയാത്ര നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുയാണ്. ചളിക്കുഴിയിലെ പുഴുക്കൾ അരിച്ചരിച്ചു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, കടൽ മത്സ്യങ്ങൾ ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി ഊളിയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, മൂവന്തിയിൽ കുമ്പിനില്ക്കുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ ആകാശനീലിമയിലേക്ക് ആയിരക്കണക്കിനു കടൽക്കാക്കകൾ അണിയണിയായി നീങ്ങുന്നതുമെല്ലാം ശൂന്യതയിലേക്കുള്ള ഈ അനിയന്ത്രിതമായ പ്രവാഹത്തിൽപെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

ചെറുകഥ

വഴിത്തിരിവ്

ഇട്ടി ഫിലിപ്പ് ക്ലാസ്സ് II കെമിസ്ട്രി

യാത്ര ആരംഭിച്ചിട്ട് രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒന്നും വായിക്കുവാനില്ല. സഹയാത്രക്കാരോട്ടുപോലും അധികം സംസാരിക്കാറില്ല. മിനിറ്റുകൾ മണിക്കൂറുകളായും മണിക്കൂറുകൾ ദിവസങ്ങളായും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സൂര്യൻ തലയ്ക്കുമുകളിൽനിന്നും അല്പം പടിഞ്ഞാറോട്ട് മാറിയതുകൊണ്ടാവാം പ്രകാശകിരണങ്ങൾ ട്രെയിനിന്റെ ജനലിൽക്കൂടെ മുഖത്തു തന്നെ അടിച്ചിരുന്നത്. ചൂടുള്ള കാററ് മുഖത്തേക്കു തന്നെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഫാനിന്റെ തണുത്ത കാററിന്, ചുട്ടുപിടിച്ചിരുന്ന ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും തണുപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തീവണ്ടി ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് അതിവേഗം പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ചിന്തയുടെ വിശാലവിഹായസ്സിലേക്ക് എന്റെ മനസ്സും പറന്നുയരുകയായിരുന്നു, പ്രകൃതിദേവി നയനങ്ങൾക്ക് പുതിയ പുതിയ കാഴ്ചകൾ കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നോക്കെത്താത്ത വയലുകൾ കിന്നാരം പറയുന്ന പൂന്തോപ്പുകൾ, കുണുങ്ങിക്കുണുങ്ങി നൃത്തം ചവിട്ടുന്ന കാട്ടരുവികൾ അങ്ങനെ ഓരോന്നും കൺമുമ്പിൽകൂടി ഓടി മറഞ്ഞു. അവയിലൊന്നും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ജീവിതത്തിലാദ്യമായി പ്രതീക്ഷകളുടെ ഒരു സ്വപ്നലോകത്തിലേക്ക് ഞാൻ പറന്നുയരുകയായിരുന്നു. [illegible]വും ഭാവിയുമെല്ലാം ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ [illegible].

തികഞ്ഞ സംതൃപ്തിയോടെയായിരുന്നു എന്റെ ഇരിപ്പ്. എത്ര വാതിലിൽ മുട്ടിയതിനുശേഷമാണ് തനിക്കുവേണ്ടി ഇതു തുറക്കപ്പെട്ടത്. ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി അന്വേഷിക്കാത്ത സ്ഥലമില്ല. പക്ഷേ ഞാൻ മാത്രം നിരാകരിക്കപ്പെട്ടു. [illegible] ചിന്തിച്ചിരുന്നു പരാജയപ്പെടുവാനായി മാത്രം ഞാൻ എന്തിനു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന്. എന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ എനിക്കു ശക്തിയായ അമർഷമുണ്ടായിരുന്നു, ആരോടെന്നില്ലാതെ വേദനിക്കുവാനായി മാത്രം പിറന്ന ഒരാത്മാവ്! എന്റെ കിനാക്കൾക്കു മാത്രം ചിറകുകളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ മാത്രം ഭാവിയുടെ പുഷ്പക വിമാനത്തിൽ പറന്നുയർന്നി

ഇറ്റുവീഴാൻ കാത്തുനിന്ന രണ്ടു തുള്ളികൾ മഷിയുണങ്ങാത്ത ഈ അവസാനാക്ഷരങ്ങൾക്കു മീതെ ഞാൻ കടഞ്ഞിടുന്നു. അതു് നിനക്കുള്ള എന്റെ അന്ത്യമായ സ്നേഹോപഹാരമാണ്.

എന്റെ ഹൃദയം പൂർണ്ണമായും ഒരു വെറും കോവിലായിക്കഴിഞ്ഞു. വിഗ്രഹമോ ദീപങ്ങളോ ഇല്ല; പുഷ്പാഞ്ജലിയും ശംഖനാദവുമില്ല. എല്ലാം നിലച്ചുപോയി കഴിഞ്ഞ ഒരു നൃത്തക്കളരിപോലെ......

കുഷ്ഠരോഗത്തിനു് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്, അതു ശരീരത്തിനെ മാത്രമല്ല വികൃതമാക്കുന്നതു്; ആത്മാവിനെക്കൂടി ബാധിക്കുന്നു.

ഈ കുഷ്ഠരോഗശാലയിലെ ഒരു ബലിമൃഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു ഞാൻ. ഏതു നിമിഷവും അടർന്നുവീഴാൻ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ചോറുകത്തി എന്റെ മുകളിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.

കൊഴിഞ്ഞ ഇലകളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച് വിഷാദിക്കുന്നതു് മൗഢ്യമാണ്; അകർമ്മണ്യതയിലേക്കുള്ള പ്രയാണമാണ്. കൊമ്പുകൾ തളിർക്കാൻ വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യുക, കുറേക്കൂടി കർമ്മനിരതമായി. കാലികമായ എത്ര വരൾച്ച ബാധിച്ചാലും പ്രപഞ്ചം പിന്നെയും തളിർത്തേ മതിയാകൂ.

അതുകൊണ്ട്, നീ എന്നെ മറന്നേക്കൂ.

ന്നില്ല. എന്നിട്ടും ജീവിച്ചു! വീണ്ടും വാതിലുകളിൽ മുട്ടി മുരടിച്ചു കുറെ പ്രതീക്ഷകളുമായി അവസാനം ഇന്ന എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ അന്വേഷിച്ചതു കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഇതുകൂടി ലഭിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ ഹോ! ഓർക്കുവാൻ കൂടി വയ്യാ! ഞാൻ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുമായിരുന്നോ? വിധി എന്തായാലും അതു പരീക്ഷിച്ചില്ല. പരാജയത്തിൽ ഞാൻ എത്രമാത്രം നിരാശപ്പെട്ടു! ജീവിതത്തിൽ പരാജയം എനിക്കു മാത്രമുള്ളതാണോ? ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ പരാജയപ്പെട്ടു. ക്രമേണ പരാജയങ്ങളുടേതു മാത്രമായി ജീവിതം. ആദ്യമാദ്യം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീട് കരയുവാനുള്ള ശക്തിയും നശിച്ചു. എന്നിട്ടും ജീവിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ കറുത്ത വശങ്ങൾ മാത്രം കണ്ടുകൊണ്ടാണെങ്കിലും അന്നൊക്കെ വിജയത്തിന്റെ ചരിത്രം ഓർമ്മയുടെ ഏടുകളിൽനിന്നുപോലും നീക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പ്രതീക്ഷകളുടെ ചിറകുകൾ അററിരുന്നുവെങ്കിലും അവളുടെ നിർബന്ധംമൂലം ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി വീണ്ടും ഞാൻ പരിശ്രമിച്ചു. അവൾക്കുവേണ്ടി വിജയം വരിക്കുകയും ചെയ്തു. ലീനയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ഞാനിന്നൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. പ്രതീക്ഷകൾക്കു വിപരീതമായി ആഗ്രഹങ്ങൾ ചിറകുവിരിച്ചു പറന്നുയർന്ന ആദ്യത്തെ രംഗം! [illegible] യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വിജയത്തിന്റെ സുന്ദരസങ്കല്പങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അദൃശ്യമായി വഴിമാറി കൊടുക്കുന്നു! എന്റെ ഈ വിജയത്തിനു കാരണം അവളാണ്. ബി. എസ്സ്സി പാസ്സായിട്ടു തുടർന്നു പഠിക്കാതെ ഒരു ഉദ്യോഗത്തിനുവേണ്ടി ഇത്രയധികം വാതിലുകളിൽ മുട്ടിയതു് ലീനയുടെ നിർബന്ധംകൊണ്ടു മാത്രമായിരുന്നു. പരാജയത്തിൽ ജീവിതം അവസാനിക്കുന്നില്ല എന്ന് എന്നെ പഠിപ്പിച്ച പെൺകുട്ടി! നിന്നെ കണ്ടുമുട്ടിയ നിമിഷം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അന്നു മുതലുള്ള സംഭവങ്ങൾ ഓരോന്നായി ഹൃദയത്തിൽ ഓളംതല്ലുകയാണ്. അവൾ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഓരോ കുഞ്ഞലകളെയും മായിക്കുവാൻ ഒരലമാലയ്ക്കും സാധിച്ചില്ല. എത്ര വലിയ സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ മറന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അവൾ പറഞ്ഞ ഓരോ വാക്കും അവളുടെ ഓരോ പുഞ്ചിരിയും ഓരോ നോട്ടവും എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ മായാത്ത ചിത്രങ്ങളാണ്. പ്രിയപ്പെട്ട ലീനേ, നീ ഭാഗ്യവതിയാണ്. നിന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ഞാനിന്നൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. എനിക്കുവേണ്ടി നീ ഇനിയും അധികനാൾ കാത്തിരിക്കേണ്ട. പരാജയത്തിന്റെ പഴയ പല്ലവി എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇനി ആവർത്തിക്കയില്ല. നമ്മുടെ ജീവിതം ഇനിയും വിജയത്തിന്റേതു മാത്രമാണ്. ആനന്ദത്തിന്റെ ആ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള പാത ഇടുക്കമുള്ളതായിരുന്നു. ആ യാത്രയിൽ നീ എനിക്കു പ്രചോദനം നല്കി.

എന്തൊക്കെയാണ് ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നത്! ചിന്തയുടെ നിശ്ചലജലവിതാനത്തിലേക്കെറിഞ്ഞ കല്ലെന്നവണ്ണം സ്റ്റേഷനിലെ ശബ്ദകോലാഹലങ്ങൾ ഓർമ്മയുടെ ജലപ്പരപ്പിൽ ഓളങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. നിർബാധം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചിന്താസരണി മുറിക്കപ്പെട്ടു. സ്റ്റേഷനിൽനിന്നും ഒരു പേപ്പർ വാങ്ങി. അല്പസമയത്തിനുശേഷം ഒരു ചൂളം വിളിയോടെ ട്രെയിൻ സ്റ്റേഷൻ വിട്ടു. എന്റെ കണ്ണുകൾ നിവർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്ന പേപ്പറിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. മുഖത്തേക്കടിച്ചിരുന്ന സൂര്യരശ്മികൾ പേപ്പറിൽ തട്ടിയതിനാൽ ഇരിപ്പ് സുഖകരമായി. ഹൃദയം എന്റെ പൂർവ്വകാലകഥകൾ വായിക്കുകയായിരുന്നു. അവ്യക്തങ്ങളെങ്കിലും വികാരങ്ങളെ ഇക്കിളിയിടുന്ന മധുരിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ!

പെൺകുട്ടികളെ ഞാൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു, ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏററവും വലിയ തെററുകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അതു്. എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നവർക്കുപോലും എന്റെ ഈ ബലഹീനതയിൽ അവജ്ഞയായിരുന്നു. സ്നേഹിക്കുവാൻ മാത്രം കഴിവുള്ള ഒരു ഹൃദയം ഉള്ളതല്ലേ എന്നിലെ കുറവ്, ഞാൻ സമാധാനിക്കുമായിരുന്നു. പലയിടത്തും ചുററിക്കറങ്ങിയ ഓർമ്മകൾ അവളിൽ തന്നെ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടതു് മനഃപൂർവ്വമായിരുന്നോ എന്തോ? ഞാൻ ഇന്നു ഈ യാത്ര ചെയ്യുന്നതിനിടയാക്കിയ പെൺകുട്ടി ജീവിതത്തിൽ ഈ വിജയകിരീടം എന്നെ നിർബന്ധമായി ചൂടിച്ച ഭൂമിയിലെ മാലാഖ, അവളാണ്. മനഃപൂർവ്വമല്ലെ

ങ്കിലും അവളെക്കുറിച്ച് ഓർക്കാതിരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഓരോ പ്രാവശ്യം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോഴും അവളുടെ മധുരിക്കുന്ന വാസനകളായിരുന്നു വീണ്ടും പ്രയത്നിക്കുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അവളുടെ ആഗ്രഹം മൂലം പ്രയത്നിച്ചു. അവളുടെ ആഗ്രഹം നിറവേറുകയും ചെയ്തു.

'അന്നു ഞാൻ ഫൈനൽഇയർ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. അവൾ ഫസ്റ്റ് ഇയറിലും. ഞങ്ങളുടെ സബ്ജക്റ്റ് ഒന്നായിരുന്നു. ഫിസിക്സ്. ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് ഫ്രഷേഴ്സ് സോഷ്യലിനായിരുന്നു ആദ്യമായി ലിനയെ കണ്ടത്. എല്ലാ പെൺകുട്ടികളെയും സ്നേഹിച്ചിരുന്ന, ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന ഞാൻ ലിനയേയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. മററാരോടും ഇല്ലാത്ത ഒരടുപ്പം ലിനയോടു മാത്രം ഉണ്ടാകുവാൻ എന്തേ കാരണം? നല്ല ചോദ്യം! എന്നോടു തന്നെ ഞാൻ ചോദിച്ചിട്ടുള്ള ചോദ്യമാണിത്. അവളുടെ സൗന്ദര്യമായിരുന്നോ എന്നെ അവളോടടുപ്പിച്ചത്? അവളുടെ എന്തെങ്കിലും മഹത്വമായിരുന്നോ എന്നെ പിടിച്ചു നിർത്തിയത്? സ്നേഹം ആദ്യമായി തിരിച്ചു നല്കപ്പെട്ടത് ലിനയിൽ നിന്നായിരുന്നില്ലേ? അവൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആധിപത്യം കരസ്ഥമാക്കുവാനുള്ള കാരണവും അതായിരിക്കണം. പെൺകുട്ടികളിൽ നിന്നുള്ള സ്നേഹം അപ്രാപ്യമാണെന്നു കരുതിയിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയം ആനന്ദനിർവൃതിയിൽ ലയിക്കുവാൻ മാസങ്ങൾ കഴിയേണ്ടി വന്നു. ഇതിനിടയ്ക്ക് പലപ്പോഴും അവളെ ഞാൻ പള്ളിയിൽ വെച്ചു കണ്ടിരുന്നു; അവൾ എന്നെയും. ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. എഴുത്തുകൾ കൈമാറിയിരുന്നില്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷയുടെ വിനിമയ മാദ്ധ്യമം കണ്ണുകൾ മാത്രമായിരുന്നു. ശാലീനതയുടെ ഉറവിടമായിരുന്ന ആ നയനങ്ങൾ വാചാലങ്ങളായിരുന്നു. ഞാനറിയാതെ എന്റെ കണ്ണുകളും പലതും പറഞ്ഞിരിക്കണം. അവൾ പലതും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം.

പലപ്പോഴും ഞങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടി. ഒരിക്കലും സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. പറഞ്ഞാലും പറഞ്ഞാലും മതിവരാത്ത കഥകൾ പറയുവാൻ എന്റെ ഹൃദയം വിതുമ്പി. അവൾക്കു കേൾക്കുവാൻ ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിലോ? പെൺകുട്ടികളോടുള്ള ബഹുമാനമായിരിക്കാം ഈ ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചത്. സെക്കണ്ട് ടേമും അവസാനിക്കാറായി. ഹൃദയത്തിന്റെ മൂകമായ ഭാഷയിൽ മാത്രം ഞങ്ങളുടെ പറഞ്ഞാൽ തീരാത്ത കഥകൾ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞിരുന്നു. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ വരാന്തയിലേക്കിറങ്ങുകയായിരുന്നു. വിമൻസ് വെയിററിംഗ് റൂമിനു മുമ്പിൽ ലിനയും നില്പുണ്ട്. ഏകാകിയാണ്. കൂട്ടുകാരെ പ്രതീക്ഷിച്ച് നില്ക്കുകയാവാം. ആദ്യമായി ലിനയോടു സംസാരിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. മനസ്സിൽ ഒരു ശക്തി സംഭരിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. റിവ്യൂവിന് അദ്ധ്യാപകരെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാവുന്നതുപോലെ. ലിനയും എന്തോ സംസാരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ മനഃപൂർവ്വം തോന്നിപ്പിച്ചു.

'പരീക്ഷയൊക്കെയെങ്ങനെയെഴുതി?' ലിനയോടുള്ള എന്റെ ആദ്യത്തെ ചോദ്യം.

'തരക്കേടില്ല' അവളുടെ മറുപടി.

എന്റെ ചോദ്യം ലിനയും അവളുടെ ഉത്തരം ഞാനും ആവർത്തിച്ചു.

എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ കലാകോവിലിൽ അവളുടെ കാൽച്ചിലമ്പൊലി മാത്രമേ കേൾക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അന്നും, ഇന്നും. അതിൽ അസൂയാലുക്കളായിട്ടാണോ എന്തോ എന്റെ കൂട്ടുകാർ ഞങ്ങളുടെ പേരിന്റെ ആദ്യത്തെ അക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ഇക്വേഷൻസ് നിർമ്മിച്ചു തുടങ്ങിയത്. കെമിസ്ട്രി പിരിയഡിലെ ഒരു സ്ഥിരം ബിസിനസ്സ് ആയിത്തീർന്നിരുന്നു, ഇത്. താമസിച്ച് ക്ലാസ്സിലേക്കു വരുന്ന ലിനയെ സംബോധന ചെയ്തിരുന്നത് എന്റെ പേരു കൊണ്ടായിരുന്നുപോലും. അസോസിയേഷൻ മീററിംഗിലായിരുന്നു ആദ്യമായി ഞാൻ ഈ സംഭവത്തിന് ദൃക്സാക്ഷിയായത്. അന്ന് അവൾക്ക് സബ്കെമിസ്ട്രി പ്രാക്ടിക്കലായിരുന്നു. സ്വാഗതപ്രസംഗം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണ് ലിനാ ഹാളിലേക്കു പ്രവേശിച്ചത്. ഉച്ചത്തിൽ ഒരു 'ബാബു' വിളിയും കൂട്ടച്ചിരിയും നടന്നത് ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. അവൾ കരഞ്ഞില്ലാ എങ്കിലും നയനങ്ങൾ നിമീലിതങ്ങളായിരുന്നു. ഫ്രണ്ട് ബെഞ്ചിൽ ഇരുന്നിരുന്ന എന്നിലേക്ക് ആ ദൃഷ്ടികൾ പതിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടു വരെയും ആ നോട്ടം ചെന്നെത്തി. ആത്മാർത്ഥമായി എന്റെ ഹൃദയം കേണിരിക്കണം. 'ഞാൻ മൂലം വേദനിക്കുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട ലിനേ, നിന്നിലെ നല്ല മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയം മാത്രമേ അർപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കുള്ളൂ. വേദനിക്കുന്ന നിന്റെ ഹൃദയത്തോടൊപ്പം വേദനിക്കുകയല്ലാതെ ആശ്വാസം പകരുവാൻ ഞാൻ അശക്തനാണ്.' പ്രാതികൂല്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ എനിക്കുള്ളതിലേറെ ശക്തി അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

സഹപാഠികളെ ഭയന്നാവണം ഹോസ്റ്റലിലെ ക്രിസ്മസ്സ് പാർട്ടിക്ക് എന്നെ വിളിക്കുവാൻ അവൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലെ മോളിയുടെ സഹായം തേടേണ്ടിവന്നത്. ഡിന്നറിന് എന്നെ സ്വീകരിച്ചതും മോളി തന്നെയായിരുന്നു. ഡിന്നർ കഴിഞ്ഞ് മോളി പോയി ലിനയെയും വിളിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു.

'ക്ഷമിക്കണം. വേണ്ടവിധം സ്വീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.' ആ ശാലീനതയിൽ ഞാൻ ഇന്നും അഭിമാനം കൊള്ളുകയാണ്.

'ഇത്ര നാണമായിരുന്നെങ്കിൽ ക്ഷണിക്കേണ്ടായിരുന്നല്ലോ' ഞാൻ പരിഭവം നടിച്ചു.

'നാണമായിട്ടല്ലാ. ജോലിത്തിരക്കുണ്ടായിരുന്നു.'

'നിങ്ങൾക്കു പറയുവാൻ ധാരാളം കാണുമല്ലോ. പറഞ്ഞു തീരുമ്പോൾ വിളിച്ചേക്കണേ' മോളി ഇടയ്ക്കു കയറി പറഞ്ഞിട്ട് അവിടെ നിന്നു പോയി. ഞങ്ങളുടേതുമാത്രമായ ആ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്രനേരം സംസാരിച്ചിരുന്നെന്ന് രണ്ടുപേരും അറിഞ്ഞില്ല. മോളി തിരിച്ചു വന്നു. വീണ്ടും കളിയാക്കാനാണ് അവളുടെ ഭാവം.

'ഇതുവരെയായിട്ടും പറഞ്ഞു തീർന്നില്ലേ? കൂട്ടുകാരൊക്കെ പോയല്ലോ' ഞാനും യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

ജീവിതം തളയും വളയും കിലുക്കി ഞങ്ങൾക്കു ചുററും നൃത്തം വെക്കുകയായിരുന്നു. അന്നും ജീവിതത്തിന്റെ പരുപരുത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ കാണുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. ശോകമൂകമായ തന്റെ പ്രകൃതം കണ്ടിട്ടാവാം അവൾ പറയുമായിരുന്നു. 'ചിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു മറക്കാതിരിക്കുവാനെങ്കിലും വല്ലപ്പോഴും ചിരിക്കണേ.' അപ്പോഴും ചിരിച്ചു; കൃത്രിമത്വം കലർന്ന ശോകാത്മകമായി. ആത്മാർത്ഥമായി ചിരിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഇന്നും ആത്മാർത്ഥമായി ആനന്ദിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നുണ്ടോ? ജീവിതം പരാജയപ്പെടുന്നതെവിടെയെന്നല്ലേ ഞാൻനോക്കുന്നത്? കാലുകൾ നിന്നു നിന്നു പൊള്ളിക്കൊണ്ടിരുന്നു

ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞിരുന്നു. സൂര്യന്റെ ചൂട് നന്നേ കുറഞ്ഞിരുന്നു. തണുത്ത കാററ് വീശിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. എഴുന്നേററ് ഫാൻ ഓഫ് ചെയ്തു. വീണ്ടും പഴയ സ്ഥാനത്തിരുന്നു. മനഃപൂർവ്വം ചിന്തയെ പഴയ വഴിയിലേക്കു തിരിച്ചു വിട്ടു. പലതും മധുരിക്കുന്ന വേദനകളായിരുന്നതിനാൽ.

ലിനയെ വേദനിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അതിൽപിന്നെ അവളെ കോളജിൽവെച്ചു ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. അവളുടെ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾക്കു സ്റ്റഡിലീവും കിട്ടി. കോളജടച്ചു. ലിനയോട് യാത്ര ചോദിക്കുവാൻ പോലും സാധിക്കാത്തതിൽ വേദനിക്കുന്ന ഹൃദയവുമായിട്ടാണ് ബസ്സ് സ്റ്റാൻഡിലേക്ക് ഞാൻ യാത്ര തിരിച്ചത്. ആകസ്മികമായി ലിനയേയും കൂട്ടുകാരികളെയും സ്റ്റാൻഡിൽവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടി. അവർ ബസ്സ് കാത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്കധികമൊന്നും സംസാരിക്കുവാനില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ എത്ര വാചാലതയോടാണ് അവൾ സംസാരിച്ചത്. എന്റെ നേർക്ക് നീട്ടിയ അവളുടെ ഓട്ടോഗ്രാഫിൽ പേരും സ്ഥലവും ഒന്നും വെക്കാതെ ഇത്രയും മാത്രം എഴുതി.

'Let this departure serve to idealise our love.'

അവൾ പറഞ്ഞു. 'ആ ഹൃദയത്തിൽ ഞാനും ഈ വാക്കുകൾ കുറിക്കുന്നു.' ബസ്സ് വന്നു. വേർപിരിയുവാൻ വേദനിക്കുന്ന

ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ തേങ്ങലുകൾ കേൾക്കുവാൻ ആ വാഹനം കൂട്ടാക്കിയില്ല. അവളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ബസ്സ് ഓടിമറഞ്ഞു. ഞാനന്ന് ചിന്തിച്ചിരിക്കണം. ഞാൻ സ്നേഹിച്ചു; സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടു. ബഹുമാനിച്ചു; ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ജീവിതം അർത്ഥമുള്ളതാണെന്ന് അന്നെനിക്ക് തോന്നിയിരുന്നില്ലേ?

അതിനുശേഷവും ലീനയെ കോളജിൽ ചെന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ട്, വളരെ വിരളമായി മാത്രം. അവളുടെ ആഗ്രഹമായിരുന്നു അവളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിയുമ്പോഴേക്ക് ഞാനൊരുദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കണമെന്ന്. പാവപ്പെട്ട എന്നിൽ പരിപൂർണ്ണത കണ്ടപ്പോഴും മററു പെൺകുട്ടികളെപ്പോലെ ജീവിതം ആസ്വദിക്കുവാൻ അവളും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ലേ? അതുകൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കാം എന്നെ ജോലി അന്വേഷിക്കുവാൻ അവൾ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇന്നു ഞാൻ ഉയർന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. ലീന ആഗ്രഹിച്ചതിലും ഉന്നതനായ ഒരു ഭർത്താവ്. പ്രതീക്ഷകൾ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക പൂമാല ചാർത്തുകയാണ്. ഞാൻ വാങ്ങിയ താജ്മഹാളിന്റെ മാർബിളിലെ പ്രതിമ അവൾക്കയച്ചു കൊടുക്കണം. അതു ലഭിക്കുമ്പോൾ അവൾക്കെന്തു സന്തോഷമായിരിക്കും.

തീവണ്ടിയുടെ ചൂളംവിളി കേട്ടാണ് ചിന്തയിൽനിന്നുണർന്നത്. സമയം നോക്കി. അര മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ആഗ്രയിലെത്തും. യാത്ര അവിടെ അവസാനിക്കുമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ ഒരു വിഷമം തോന്നി. യുഗാന്ത്യത്തോളം ഈ ഓർമ്മകളുടെ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചു. ലഗേജ് എല്ലാം ശരിയാക്കിവെച്ചു. മുടി ശരിയായി ചീകിവെച്ചു. കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നപ്പോഴാണ് വേഷം കണ്ടത്. ആകെ കരിപിടിച്ചു കറുത്തിരിക്കുകയാണ്. ഈ വേഷത്തിൽ തന്നെ ലീനയൊന്നു കാണണം. അവളുടെ ശകാരം പിന്നെ അവസാനിക്കയില്ല. കേൾക്കാൻ ഇമ്പമുള്ള ശകാരം! ആ ശകാരത്തിന്റെ ഓർമ്മയുടെ ആനന്ദമാധുരിയിൽ ഞാൻ അലിഞ്ഞു ചേരുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു വീടിനെപ്പററി ഓർത്തുപോയി. പാവം അപ്പച്ചനും അമ്മച്ചിയും ഊണുപോലുമുപേക്ഷിച്ച് എന്നെ കാത്തിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് എത്ര നാളായിക്കാണും. ജോലികിട്ടി എന്നുള്ള വിവരം കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ അമ്മച്ചിക്കെന്തു സന്തോഷമായിരിക്കും! തോരാത്ത കണ്ണീരോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ മാത്രം പഠിച്ച അമ്മച്ചി! അമ്മച്ചിയുടെ പ്രാർത്ഥന ഇന്നു സാർത്ഥകമായിരിക്കുകയാണ്.

നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ട്രെയിൻ ആഗ്രയിലെത്തി. ട്രെയിനിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. തിരക്കൊന്നു കുറയുവാനായി ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക മാറിനിന്നു. പരിചയമുള്ള ഒരു മുഖം കണ്ടിട്ടാണോ കണ്ണുകൾ ആ ഭാഗത്തേക്ക് സഞ്ചരിച്ചത്? വിശദീകരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ലീന ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സ് വെയിററിംഗ്റൂമിനു മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു. ഒന്നും പിന്നെ ചിന്തിക്കുവാൻ നിന്നില്ല. എന്റെ സന്തോഷത്തിൽ അവളെയും പങ്ക് ചേർക്കുവാൻ അവളുടെ അടുത്തേക്ക ചെന്നു. 'ലീ...' കൂടെ ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടിട്ടാവാം ആ വാക്ക് പൂർത്തിയാക്കപ്പെടാഞ്ഞത്. 'ഹലോ' അദ്ദേഹം എന്റെ നേർക്ക കൈ നീട്ടി. ഞാനും കൈ നീട്ടിക്കാണണം.

എന്റെ സീനിയറായിരുന്നു, ജോൺ തോമസ്. ഇന്ന് ഒരു ഡോക്ടറാണ്. ബോംബെയാണ് ജോലിസ്ഥലം. ലീനയുമായുള്ള ബന്ധം? ഞാൻ ചോദിച്ചില്ല. അന്തഃകരണം തന്നെ ഉത്തരം നല്കി. അവർ വിവാഹിതരായിരിക്കണം. തന്നെ ഒന്നറിയിക്കാതെ പോലും ലീന വിവാഹിതയാവുകയോ? അധികം ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ അദ്ദേഹം പരിചയപ്പെടുത്തി. 'ലീനാ തോമസ്' ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം രണ്ടു മാസം മുമ്പ് കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ബാംഗ്ളൂരിനു പോവുകയാണ്.' തല കറങ്ങുന്നുവോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. ഏതാണ്ടിങ്ങനെയൊക്കെ താൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതായിരുന്നില്ലേ? നേരത്തെ സംഭവിച്ചുവെന്നു മാത്രം.

'പരിചയമുണ്ട്'. കോളജിൽ വെച്ച്" അവളായിരുന്നു സംസാരിച്ചത്.

ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരപരാധബോധം തളം കെട്ടിയിരുന്നില്ലേ. ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

'നിങ്ങൾ സംസാരിക്കൂ. ഞാൻപോയി ഒരു നോവൽ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരട്ടെ.' എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ വികാരങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടായിട്ടാണോ ഞങ്ങൾക്ക സംസാരിക്കുവാൻ അവസരം നല്കിയിട്ട് അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്നും പോയത്. 'അല്ലയോ വിശാല ഹൃദയാ! എന്റെ ഹൃദയവും ഇത്രയും വിശാലമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാനിന്ന് നീറിപ്പുകയുമായിരുന്നോ?' നീറുന്ന ഓർമ്മകൾക്ക് അവളുടെ കിളിനാദം വിരാമമിട്ടു.

'ഞാൻ കാത്തിരുന്നു. വളരെക്കാലം വിവരങ്ങൾ ഒന്നും അറിയാതായപ്പോൾ മാതാപിതാക്കളുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങേണ്ടിവന്നു.'

ഒരു ക്ഷമായാചനമായിരുന്നു, അത്.

'ജീവിക്കുവാൻ എനിക്കു പ്രചോദനം നല്കിയ പെൺകുട്ടി. എനിക്കു വേണ്ടി വളരെയധികം ത്യാഗങ്ങൾ സഹിച്ച എന്റെ ലീനേ, നിന്നിൽ നിന്നും കടം വാങ്ങിയ പൊൻകിനാക്കൾക്ക പകരമായി നല്കുവാൻ എന്റെ പക്കൽ ആത്മാർത്ഥമായ കുറെ ആശംസകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ.' പറഞ്ഞില്ല. പറയുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

'എനിക്ക പരിഭവമില്ല.' എന്റെ വാക്കുകൾ ചുരുക്കമായിരുന്നു.

ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന താജ്മഹാൾ വിവാഹ സമ്മാനമായി അവൾക്ക സമർപ്പിച്ചു. ആ നയനങ്ങൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി ജലാർദ്രങ്ങളായി. ഞാൻ സമ്മാനിച്ച പ്രേമത്തിന്റെ ആ അനശ്വര കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിലേക്ക് യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ രണ്ടു നീർത്തുള്ളികൾ കൂടെ അടർന്നു വീണു. സായാഹ്ന സൂര്യന്റെ ചെഞ്ചായം തേച്ച കിരണങ്ങൾ ആ സ്ഖലിത ജലകണങ്ങളിൽ പതിച്ച് മാരിവിൽവർണ്ണങ്ങൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കയായിരുന്നു. ആ മനോഹാരിത കാണുവാൻ എന്റെ കണ്ണുകൾ മിനക്കെട്ടില്ല. ആ വെണ്ണക്കൽക്കവിതയിലേക്ക കണ്ണും നട്ട് നിന്നിരുന്ന അവളുടെ ആത്മാവിന്റെ ക്ഷമായാചനം തന്റെ ആത്മാവിനു ശ്രവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലേ?

'ലീനേ' ഞാൻ വിളിച്ചു.

'ബാബൂ' അവ്യക്തമായി അവളും. ആദ്യവും അവസാനവും ആയി അവൾ എന്റെ പേർ വിളിച്ചു. അവളുടെ ശാലീനതയിൽ ഒരിക്കൽകൂടി ഞാൻ നിർവൃതിയടഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ജോൺ തോമസ് പുസ്തകവുമായി എത്തിയിരുന്നു. അധികനേരം ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചു നിന്നില്ല. ട്രെയിൻ വന്നെത്തി. യാന്ത്രികമായി അവരെ യാത്രയയച്ചു. യാന്ത്രികമായിത്തന്നെ ബസ്സിലും വന്നുകയറി.

ഓർമ്മയുടെ ശവകുടീരത്തിൽ കുറെ കരിഞ്ഞുണങ്ങിയ പൂക്കൾകൂടി അർപ്പിച്ചു; മറക്കാനാവാത്ത വേദനിപ്പിക്കുന്ന ചില ഓർമ്മകൾ കൂടി! ലീന! അവൾ എനിക്കായി പിറന്ന മാലാഖയായിരുന്നു. പക്ഷേ അവൾ എന്റേതാകുമോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചിരുന്നു. അവൾ എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക കടന്നു വന്നപ്പോഴും ലഭിക്കാത്ത ഇണക്കിളിയാണവളെന്നു ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു. അവൾ എന്റേതാകണമെന്നാഗ്രഹിച്ചപ്പോഴും അർഹിക്കാത്ത ആഗ്രഹമാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

ബസ്സ് ഓടിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. സകലവും തകർന്നതായി എനിക്ക തോന്നി. പക്ഷേ ഈ തകർച്ചയിലും ഞാൻ തളർന്നിരുന്നില്ല. ഒരദൃശ്യശക്തി എന്നെ നയിക്കുന്നതായി തോന്നി! അവൾ എനിക്ക നല്കിയ പ്രചോദനങ്ങളായിരിക്കാം, അത്. ആ പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ കൂട് പണിയുകയായിരുന്നു. കൂട് തീർന്നപ്പോഴേക്കും കിളി പറന്നുപോയിരുന്നു; മരിക്കാത്ത ചില ഓർമ്മകൾ അവശേഷിപ്പിച്ചിട്ട്. ഒരിക്കൽക്കൂടി പൊട്ടിക്കരയണമെന്നു തോന്നി. പക്ഷേ കരഞ്ഞില്ല. ഒന്നും ഓർക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ! പക്ഷേ ഓർമ്മകളോടുകൂടിത്തന്നെ ഞാൻ ജീവിക്കണം! വിധിയാണത്. എന്നെപ്പോലുള്ള ഭാഗ്യഹീനർ ജനിക്കരുതായിരുന്നു. പക്ഷേ ജനിച്ചുപോയി. ഇനി ജീവിച്ചേ തീരൂ. പ്രിയപ്പെട്ട ലീനേ! നീ പഠിപ്പിച്ച പരാജയത്തിൽക്കൂടെയുള്ള വിജയത്തിന്റെ പാതയിൽക്കൂടെ ഞാൻ മുമ്പോട്ട് പോകട്ടെ! ഞാൻ തളരുമ്പോൾ മുമ്പോട്ട് പോകുവാനുള്ള ആഹ്വാനം നീയായിരുന്നു! ഇനിയും

യാത്രാവിവരണം.

ഊട്ടിയിലേയ്ക്കു്

Paulose P. M., II Chem.

മുററത്തെ വാകമരത്തിൽ പൂക്കലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കന്നി നിലാവിന്റെ നിലാവെളിച്ചത്തിൽ അതു കൂടുതൽ മനോഹരമായിരുന്നു. ഹൃദയത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന ആ സുന്ദരസ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടുവാൻ പോവുകയാണു്— ഊട്ടിയിലേയ്ക്കുള്ള വിനോദയാത്ര.

മുപ്പതു പേരടങ്ങുന്ന ഒരു സംഘമായിരുന്നു അതു്. രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിക്കുള്ള ബസ്സിൽത്തന്നെ യാത്ര തിരിച്ചു. അത്ര തിരക്കില്ലാതിരുന്നതു മൂലം ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാതെ എല്ലാവരും കയറിപ്പററി. കൂട്ടത്തിലൊരു രസികന്റെ പുല്ലാങ്കുഴൽവിളി രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ വഴിവിളക്കുകളെ പുളകംകൊള്ളിച്ചിരിക്കാം. പക്ഷെ സഹയാത്രികരിൽ ഒരാളുടെ നോട്ടത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലായി അദ്ദേഹമതിൽ പുളകം കൊണ്ടില്ലെന്നു്. മാത്രമല്ല, തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന നിദ്രാദേവിയെ ശല്യപ്പെടുത്തരുതേയെന്നൊരപേക്ഷകൂടി ആ നോട്ടത്തിൽ അന്തർലീനമായിരുന്നില്ലേ ? ഏതായാലും പുല്ലാങ്കുഴൽകാരൻ വിട്ടില്ല. റയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം തന്റെ കലാപ്രകടനം തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

കയ്യിലിരുന്ന ഒരു കുല ചെത്തിപ്പൂക്കൾ (വഴിയിൽവച്ചു് എവിടെനിന്നോ അടർത്തിയതാണു്) ആരോ വലിച്ചെടുക്കുന്നതായി കണ്ടപ്പോഴാണു് റയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെ ത

നിന്റെ ആത്മാവെനിക്ക കൂട്ടായിരിക്കട്ടെ

മെയിൻ റോഡിൽ നിന്നും ബസ്സ് ഒരു കൈവഴിയിലേക്ക പ്രവേശിച്ചു. ആ വഴി ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിലേക്ക മാത്രമുള്ളതായിരുന്നു. സുഗമമല്ലെങ്കിലും ലക്ഷ്യമൊന്നേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു, ആ യാത്രയ്ക്കു്. എന്റെ ജീവിതവും ഒരു വഴിത്തിരിവിലേക്ക പ്രവേശിക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതയാത്രയുടെയും ലക്ഷ്യമൊന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണു്. എന്നെ പട്ടിണി കിടന്നു് പഠിപ്പിച്ചു്, അഭ്യസ്തവിദ്യനാക്കിയ മാതാപിതാക്കളോടുള്ള കടമ നിർവ്വഹിക്കുക—ലീന നല്കിയ പ്രചോദനം അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് പര്യാപ്തമായിരുന്നു.

ബസ്സ് നിന്നു. ഞാൻ ഇറങ്ങി വീട്ടിലേക്ക നടന്നു; വികാരരഹിതനായി. ചേക്കേറുവാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടിരുന്ന പക്ഷികൾ പാട്ടുനിറുത്തിയിരുന്നോ; അസ്തമന സൂര്യൻ ചുവന്ന മേഘങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ എന്നെ എത്തി നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നോ; ഒന്നുമൊന്നും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഞാൻ നടന്നു, എന്റെ ഏക ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക്.

COLLEGE BASKET-BALL TEAM 1964—'65

Runners-up in the Trichur Zone Intercollegiate Tournaments.

On the floor (L. to R.) Mammen Cheriyan, C. V. Sherin.

Sitting (L. to. R.) Sri. C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education), Dr. P. M. Mathai (Principal), P. G. Mathew (Captain), Sri. T. B. Thomas (President).

Standing (L. to R.) Thomas John, John Ninan Varghis, James V. Cheeran, Itty Philip, P. Mathews and Alex M. Chacko.

COLLEGE TENNIS TEAM 1964—'65.

Runners-up in the Trichur Zone Intercollegiate Tournaments.

Sitting (L. to R.) Mr. Thomas Varghese, Dr. P. M. Mathai (Principal) Mr. George Philip (Captain).

Standing (L. to R.) Dr. A. K. Baby (President), Mr. C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education).

COLLEGE BASKET-BALL TEAM 1964—'65

Runners-up in the Trichur Zone Intercollegiate Tournaments

COLLEGE TENNIS TEAM 1964—'65

Runners-up in the Trichur Zone Intercollegiate Tournaments

WOMEN'S HOCKEY TEAM 1964—'65
Who won the University Championship

WOMEN'S VOLLEY BALL TEAM 1964—'65.
Runners-up in the Intercollegiate tournaments

WOMEN'S HOCKEY TEAM 1964—'65

Who won the University Championship

Sitting Left to Right: Mr. C. P. Andrews, Miss Sophiamma Thomas, Dr. P. M. Mathai (Principal), Miss Sudha Mariam Varghese (Captain), Miss Mary Thomas.

Standing 1st row: Miss Elizabeth Isaac, Molly Babu, Mary George, Mini Andrews, Valsa John.

2nd Row: Miss M. M. Jameela, Sally Kuruvilla, Sumathy Abraham, K. Sathi Devi.

WOMEN'S VOLLEY BALL TEAM 1964—65

Runners-up in the Intercollegiate tournaments

Sitting Left to Right: Mr. C. P. Andrews, Dr. P. M. Mathai (Principal), Miss Annie Bessy John (Captain), Mary Thomas.

Standing 1st row: Susamma Thomas, Saramma C. I., Mary N. V., Ramani P. Joseph.

2nd row: Ranjini C. John, Marykutty K. K., Sisy P. Mani and Mariamma Mathai.

ഞങ്ങളു മരവിച്ചു ബഞ്ചിലാണിരിക്കുന്നതെന്ന ഓർമ്മ വന്നതു്. കടവയറും പൂണൂലുമുള്ള ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കൻ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു. "ക്ഷമിക്കണം, ഇതെവിടെ നിന്നാണു്?" തമിഴ് ചുവ കലർന്ന ചോദ്യത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലായി ആളു മലയാളിയല്ലെന്നു്. "കോളജിലെ പൂന്തോട്ടത്തിൽനിന്നാണു്." ഒരു ചെറിയ കള്ളം പറയേണ്ടതാവശ്യമായി വന്നു. "പ്രിൻസിപ്പാളിനെ സമീപിച്ചാൽ ഇതു കുട്ടലായി കിട്ടാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടോ? തീവണ്ടിമാർഗ്ഗം അയച്ചുതന്നാൽ മതി. ഞങ്ങളുടെ പൂജയ്ക്കു് ഇതൊഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒന്നാണു്." മധുരയിലെ ഏതോ ക്ഷേത്രത്തിൽ പൂജാരിയായ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. തീവണ്ടിയുടെ ചൂളംവിളി അങ്ങകലെ കേട്ടു ഇതുകൊണ്ടു് അതിനുത്തരം കൊടുക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ഇല്ലാത്ത പൂന്തോപ്പിലെ ചെത്തിപ്പൂക്കളെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം പിന്നീടു കൂടുതൽ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല.

തിക്കിത്തിരക്കി കോയമ്പത്തൂർ കമ്പാർട്ടുമെൻറിൽ കയറിക്കൂടിയപ്പോൾ സമയം പതിനൊന്നര കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉറക്കം തൂങ്ങിനിന്നിരുന്ന കണ്ണുകളിൽ സന്തോഷത്തിമർപ്പു് പ്രത്യക്ഷമായി. ഓടക്കുഴൽ ഉണർന്നതോടെ മുറി സജീവമായി. മുഴുവൻ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പാട്ടുകളുടെ പകുതിയും മുറിയുമെല്ലാം ഓരോരുത്തരുടെ കഴിവുപോലെ സംഘത്തിനു് സമർപ്പിച്ചു. തൃശ്ശൂരിൽനിന്നും കട്ടൻകാപ്പി കുടിക്കുമ്പോൾ പലരുടെയും ചുണ്ടുകൾ കപ്പുകളിൽ നിന്നും വേർപെടാൻ പ്രയാസപ്പെടുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഊട്ടിയിലെ കാണാത്ത കാഴ്ചകൾ നിദ്രാദേവി അവരെ കാണിക്കുകയായിരിക്കാം.

"മാതൃഭൂമി, ഇൻഡ്യൻ എക്സ്പ്രസ്സ്," തണുത്ത കാററിനോടൊപ്പം ഈ വാക്കുകളും കാതുകളിൽ തുളച്ചു കയറിയപ്പോഴാണു് ഞങ്ങൾ തീവണ്ടിയിലാണെന്ന കാര്യം ഓർമ്മ വന്നതു്. ജനലിലൂടെ തല വെളിയിൽ നീട്ടി നോക്കിയപ്പോൾ 'പോത്തനൂർ' എന്നെഴുതിയ ഒരു വലിയ ബോർഡു കണ്ടു. അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ കേരളത്തിൻെറ അതിർത്തി വിട്ടിട്ടു കുറെ സമയം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അകലെ മൂടൽമഞ്ഞണിഞ്ഞ മൊട്ടക്കുന്നിനു മുകളിൽ സൂര്യൻ ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആവി പാറുന്ന കാപ്പി ഊതിക്കുടിക്കുമ്പോഴും ഓടക്കുഴൽ ചുണ്ടിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്ന രസികൻ ഉണർന്നിരുന്നില്ല. ഉറക്കച്ചുവ മാറാത്ത കണ്ണുകളോടെ എല്ലാവരും പ്രഭാതകൃത്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായി. കൃത്യം ഏഴരയ്ക്കു് തീവണ്ടി കോയമ്പത്തൂരെത്തിച്ചേർന്നു.

സാമാന്യം വൃത്തിയുള്ള ഒരിടത്തരം നഗരമാണു് കോയമ്പത്തൂർ. ജനസംഖ്യ ഏതാണ്ടു് നാലരലക്ഷം. ഏററവും അധികം ഓട്ടോറിക്ഷാകളുള്ള ഇന്ത്യൻ പട്ടണങ്ങളിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനമാണു് കോയമ്പത്തൂരിനുള്ളതു്. തികച്ചും ആധുനികമെന്നവകാശപ്പെടാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും വെടിപ്പും വൃത്തിയുമുള്ള കുറെ തെരുവുകൾ മററേതൊരിന്ത്യൻ നഗരങ്ങളേയുമപേക്ഷിച്ചു കോയമ്പത്തൂരിനഭിമാനിക്കാവുന്ന സമ്പത്താണു്. ഇന്ത്യൻ വ്യോമസേനാ പരിശീലനകേന്ദ്രവും കേന്ദ്രകരിമ്പുഗവേഷണ സ്ഥാപനവും നഗരത്തിൻെറ പ്രാധാന്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഗവേഷണസ്ഥാപനം നമ്മുടെ കരിമ്പു കൃഷിക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണു്. നഗരത്തിലെ തൊഴിലാളികളിൽ ഒരു നല്ല പങ്കു് അവിടത്തെ തുണിമില്ലുകളിൽ ജോലിചെയ്യുന്നവരാണു്.

നേരത്തെ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നതനുസരിച്ചു സ്ഥലത്തെ പ്രമുഖ വ്യവസായികളിലൊരാളായ ശ്രീ ജി. ഡി. നായിഡുവിൻെറ ഹോസ്റ്റലിലാണു് ഞങ്ങൾ ഒരു ദിവസം കഴിച്ചു കൂട്ടിയതു്. ഗേററിലെത്തിയപ്പോൾ തന്നെ അകത്തുണ്ടാകാവുന്ന ഗതികേടുകളെക്കുറിച്ചൊരേകദേശരൂപം കിട്ടിയിരുന്നു. 'ബഡാസാബി'നെ കണ്ടാലേ അകത്തുകടക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നു ഗേററുകീപ്പറിൽനിന്നും മനസ്സിലായി. നടന്നു ക്ഷീണിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കിതു കേട്ടപ്പോൾ കടുത്ത നിരാശയാണുണ്ടായതു്. ഏതായാലും കാര്യം നടക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടേ മതിയാവൂ. ഒന്നു രണ്ടു പേർ ഇതിനകം ആവനാശിറോഡിലൂടെ 'ബഡാസാബി'ൻെറ വസതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അനുവാദം കിട്ടി അകത്തുകടന്നപ്പോഴേക്കും സമയം രാവിലെ ഒൻപതര കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മുറികൾക്കുള്ളിലെ സിമൻറു ബഞ്ചുകൾ കണ്ടപ്പോൾ ആശ്വാസത്തിനു

പകരം കൂടുതൽ ക്ഷീണമാണ് തോന്നിയത്. ഭിത്തിയിലെ ചില കറുത്ത വരകൾ സൂക്ഷിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി അതു കുറെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നതാണെന്ന്. ഹോസ്റ്റൽ പരിസരങ്ങൾ വൃത്തികേടാക്കുന്നവർ ദിവസം മുഴുവൻ അവിടമെല്ലാം വൃത്തിയാക്കേണ്ടിവരുമെന്നാണ സാരം. ചിലതിവ ലകൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു, സിഗററ്റുകുററികളും. ഭിത്തികളിലെ അവ്യക്ത ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഏതോ ആധുനിക കലാകാരന്മാരുടെ (കാരികളുടെ) വാസത്താൽ അനുഗൃഹീതമായവയാണ് ആ മുറികളെന്നു നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു.

തണുത്ത വെള്ളത്തിലൊരു കുളി കഴിഞ്ഞതോടെ തെല്ലൊരാശ്വാസം തോന്നി. സാമാന്യം തൃപ്തികരമായ ഊണ് അകത്താക്കിയപ്പോൾ പുറത്തെല്ലൊന്നിറങ്ങാമെന്നായി. അരമണിക്കൂർ നീണ്ടുനിന്ന ഡ്രസ്സിംഗിനു ശേഷം പുറത്തുവന്നപ്പോൾ എല്ലാവരും നാടൻ ധ്വരകളായി മാറിയിരുന്നു. ഉച്ചവെയിലിലുള്ള ആ പട്ടണംകാണൽ അത്ര സുഖമുള്ളതായിരുന്നില്ല... 'നാസ്' ' തീയേററിലെ കുഷ്യൻ കസേരകളിലും മൂട്ടകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. 'സംഗം' ത്തിലെ കേൾക്കാൻ സുഖമുള്ള പാട്ടുകൾ കാതുകളിൽ അല തല്ലുമ്പോഴും ഉറക്കം തൂങ്ങുന്നവർ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതവർക്ക് കലാബോധം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണോ ? ഉച്ചവെയിലിൽ വാടിത്തളർന്ന അവർക്ക് മൂട്ടകടി അസഹ്യമായി തോന്നിയിരിക്കില്ല. ഹോസ്റ്റലിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ രാത്രി പത്തുമണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തണുത്ത മരവിച്ച സിമൻറു ബെഞ്ചുകളെ അഭയം പ്രാപിച്ചപ്പോഴും നഗരം ശാന്തമായിരുന്നില്ല.

കതകിൽ ആരോ ശക്തിയായി തട്ടുന്നതു കേട്ടാണ് ഞെട്ടിയുണർന്നത്. സമയം രാവിലെ നാലര. പ്രഭാതകൃത്യങ്ങളെല്ലാം വളരെ വേഗം കഴിച്ച് ഡ്രസ്സു ചെയ്തു. തണുത്ത കാററ് വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറെ ആകാശത്തിൽ ചന്ദ്രൻ അസ്തമിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. ഹൃദയത്തിൽ തളംകെട്ടി നിന്നിരുന്ന സന്തോഷം പാട്ടുകളിലൂടെയും പൊട്ടിച്ചിരികളിലൂടെയും അന്തരീക്ഷത്തെ സജീവമാക്കി. അഞ്ചരയ്ക്കുള്ള

മേട്ടുപ്പാളയം എക്സ്പ്രസ്സിൽ കൂടുതൽ തിരക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു മണിക്കൂർ മാത്രം നീണ്ടുനിന്ന ആ യാത്ര തികച്ചും സന്തോഷജനകമായിരുന്നു. മേട്ടുപ്പാളയത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ മറൊരു വിനോദയാത്രാസംഘത്തെയിനിൽനിന്നും ഇറങ്ങുന്നതു കണ്ടു. രണ്ടു ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവരായതുകൊണ്ടാവാം 'മറുഭാഷ' യായ ആംഗ്യഭാഷയിലൂടെ ഞങ്ങൾ ആ സംഘങ്ങളെ പരസ്പരം സ്വാഗതം ചെയ്തത്. ഏഴരയ്ക്കുള്ള നീലഗിരി എക്സ്പ്രസ്സിൽ വളരെപ്പെട്ടെന്നു സ്ഥലം പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ടിക്കറ്റെടുത്തില്ലെന്ന വിവരം ആരോ വെളിപ്പെടുത്തിയത്. ബഹളത്തിനിടയ്ക്ക് വലിഞ്ഞു താഴെയിറങ്ങിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ടെക്കഴ്ചലിൻെറ പകുതി നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സികൻവിരോദ്ധകനായിരുന്നു. ഏതായാലും കുറെ സമയത്തിനുശേഷം ടിക്കററു കിട്ടി. ഇരുന്നിരുന്ന സീററുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും പല കമ്പാർട്ടുമെൻറുകളിലായി എല്ലാവരും സ്ഥലം പിടിച്ചു. ഒരു നീണ്ട ചൂളംവിളിയോടെ തീവണ്ടി സ്റ്റേഷൻ വിട്ടു. വേഗത വളരെ കുറവായിരുന്നതിനാൽ പുറമെയുള്ള കാഴ്ചകൾ വ്യക്തമായിക്കാണാമായിരുന്നു. പല മണിക്കൂറിൽ ഒൻപതു മൈൽ വേഗത്തിൽ മാത്രമേ പോകൂ എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ വിഷമം തോന്നാതിരുന്നില്ല. മുപ്പത്തൊരു മൈൽ പോകാൻ നാലു മണിക്കൂറോ ! ഭഗവാനേ എന്തൊരു കഷ്ടം ! അപ്പോഴാണ് റെയിൽവേയുടെ പ്രത്യേകതയും ചുററുപാടുകളുടെ വ്യത്യാസവും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഒരു വശത്ത് അഗമ്യങ്ങളായ പർവ്വതശിഖരങ്ങൾ, മറുവശത്ത് കിഴക്കാംതൂക്കായ താഴ്വരകൾ, പാറക്കെട്ടുകൾ. ചുററുപാടും കണ്ടാൽ മതിവരാത്ത പ്രകൃതി രമണീയത. സുന്ദരമെങ്കിലും അപകടം പിടിച്ച ഈ പ്രദേശത്തുകൂടെ മുഖ്യമായും ടൂറിസ്ററുകളെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഒരു റെയിൽവേ നിർമ്മിക്കുവാൻ തയ്യാറായവർ അഭിനന്ദനാർഹർ തന്നെ. മുപ്പത്തൊരു മൈലിനുള്ളിൽ പതിനാറു തുരങ്കങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിനു പിന്നിലുള്ള മഹായത്നം ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു.

സൗന്ദര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ക

ലാപരിപാടികളിൽനിന്നെല്ലാം എല്ലാവരും വിരമിച്ചിരുന്നു. ആനന്ദം നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന മിഴികളോടെ പ്രകൃതിയുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ച് വിശ്വപ്രേമികളായി മാറിയിരുന്നു എല്ലാവരും. മൈലുകൾ കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും കടുത്ത വെയിലില്ല. തണുത്ത കാററ് വിയർപ്പുതുള്ളികളെ തുടച്ചു മാററാൻ ഓടിയെത്തി. ഇരുവശവും കരിങ്കല്ലുകൊണ്ട് കെട്ടിയ മലയിടുക്കുകളിലൂടെയായി യാത്ര. സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നും അയ്യായിരത്തിൽപരം അടി ഉയരത്തിലായിരുന്ന ഞങ്ങളപ്പോൾ. കരിങ്കൽ ഭിത്തികളിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ചില വാചകങ്ങൾ യാത്രക്കാരൻെറ മനസ്സിൽ എന്നെന്നും മായാതെ നില്ക്കും. " Now you are on the clouds, but not on the moon. " ഇത്തരം വാചകങ്ങൾ മിക്ക ഭിത്തികളിലും കാണാം. അങ്ങകലെ ആകാശത്തിലേക്കുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പുകക്കുഴലുകൾ ഏതോ വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സാമീപ്യത്തെ വിളിച്ചറിയിച്ചു. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ തീവണ്ടി കന്നൂർ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു. അവിടത്തെ അമ്യൂണിഷൻ ഫാക്ടറിയിൽനിന്നുയരുന്ന പുകക്കുഴലുകളാണ് കണ്ടതെന്നു പിന്നീട് ഞങ്ങൾ കണ്ടു. പ്രസിദ്ധമായ പാസ്റ്റർ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ടിൻെറ മഞ്ഞച്ചായമടിച്ച കെട്ടിടങ്ങൾ അങ്ങകലെ അവ്യക്തതയിൽ കാണാമായിരുന്നു.

ഒക്ടോബർ എന്ന്. സമയം പകൽ പതിനൊന്നര. ഓടിക്കിതച്ച തീവണ്ടി കളിർകാററ് കൊണ്ടാശ്വസിക്കാനെന്നവണ്ണം ഊട്ടി റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു. ദാസ് പ്രകാശ് ഹോട്ടലിൻെറ വലിയ ബോർഡ് പ്ലാററ്ഫോമിൽ നിന്നു തന്നെ കാണുവാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദാസ് പ്രകാശിൽ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ ഹൃദ്യമായ പെരുമാററം യാത്രാക്ഷീണത്തെ അകററുവാൻ തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരുന്നു. കുളിയും ഊണും കഴിഞ്ഞ് അല്പം വിശ്രമിച്ചശേഷമാണ് ഊട്ടിയിലെ ഞങ്ങളുടെ പരിപാടികൾ ആരംഭിച്ചത്. ആദ്യമായി ഊട്ടിത്തടാകം കാണുവാനാണ് ഞങ്ങൾ പോയത്. താമരപ്പൂക്കളുടെ സ്ഥാനത്ത് കുളവാഴകൾ ധാരാളമായുള്ള പ്രകൃതിനിർമ്മിതമായ ഒരു ജലാശയമാ

ണ് ഊട്ടിത്തടാകം. ബോട്ടിംഗിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ ചെലുത്താത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, തടാകം ആകർഷണീയമായി തോന്നുകയില്ല. പ്രകൃതിദേവി കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഊട്ടിയിൽ അതിനനുസരിച്ച് മനോഹരമായ ഒരു തടാകമായിരിക്കും ഒരു സന്ദർശകൻ പ്രതീക്ഷിക്കുക. ആകാംക്ഷയോടെ ബോട്ടിംഗിനു വരുന്ന ടൂറിസ്ററുകൾ നിരാശരാകുമെങ്കിൽ അതിൽ തെല്ലും അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല.

പതിന്നാലാം നൂററാണ്ടിൻെറ ആരംഭത്തിൽ നിർമ്മിച്ചതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന കല്ലമ്പലം (Rock Temple) ദൂരെ നിന്നു നോക്കിയാൽ ഒരു വലിയ താഴികക്കുടമാണെന്നു തോന്നും. ഒററക്കല്ലിൽ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ കവാടത്തിന് ഒരാൾക്ക് കഷ്ടിച്ച് കടന്നു പോകത്തക്ക വിസ്താരം മാത്രമേയുള്ളു. കവിത തുളുമ്പുന്ന കലാശില്പങ്ങൾ എങ്ങുംതന്നെ അജന്തയിലുള്ള ത്രൂ ചാരികയില്ലെങ്കിലും സൗന്ദര്യത്തിൽ അവ തെല്ലും പിന്നിലല്ലെന്നും കിട പിടിക്കത്തക്കതു തന്നെ. ശ്രീകോവിലിലെ ഒരിക്കലുമണയാത്ത ഭദ്രദീപം നൂററാണ്ടുകളുടെ കഥ പറയുകയാണെന്നു തോന്നും. ക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന കല്ല് ചായമടിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അതൊരു ക്ഷേത്രമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക വിഷമമാണ്. ഏതായാലും അരികിലൂടെയുള്ള തെരുവിന് Rock Temple Lane എന്ന് പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് ഇതിൻെറ പ്രാധാന്യത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സന്ദർശകനെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

ഊട്ടിയിൽ വരുന്ന ഒരു സന്ദർശകൻെറ മുഖ്യലക്ഷ്യം അവിടത്തെ ബൊട്ടാണിക്കൽ ഗാർഡൻസ് കാണുകയെന്നതായിരിക്കും. റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നും ഏതാണ്ട് രണ്ടുമൈൽ അകലെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഗാർഡൻസിലേക്ക് ഒരു ബസ്സ് സർവ്വീസുപോലുമില്ലാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണോ ? ആവശ്യാനുസരണം ടാക്സി കിട്ടാനുള്ള സൗകര്യംപോലും ഇവിടെ കണ്ടില്ല. റോഡിലൂടെയുള്ള നടത്തം ഒരു പട്ടണംകാണൽ കൂടിയാകട്ടെയെന്നു കരുതിയാവാം ഗവണ്മെൻറ് ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്താത്തത്.

സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നും ഏഴായിരത്തഞ്ഞൂറടി ഉയരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ ഉദ്യാനം ഒരു നൂററാണ്ടു മുമ്പാണ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. പല തട്ടുകളിലായി പരന്നു കിടക്കുന്ന ഇതിന്റെ വിസ്തീർണ്ണം അമ്പതേക്കറാണ്. പ്രധാന കവാടത്തിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്ന ഇഷ്ടിക നിരത്തിയ മൂന്നടിപ്പാതകൾ സന്ദർശകനെ ഉദ്യാനത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും എത്തിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന അനേകതരം സസ്യങ്ങൾ ഇവിടെ വളർത്തപ്പെടുന്നു. പുതിയ തരം സസ്യങ്ങൾ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിലും അധികൃതർ അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കു വഹിക്കുന്നു. രണ്ടിഞ്ചോളം മാത്രം ഉയരത്തിൽ വളരുന്ന പല ഇനങ്ങളിൽപെട്ട സസ്യങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായ ഇന്ത്യയുടെ മനോഹരമായ ഒരു ഭൂപടമാണ് ആദ്യമായി ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതു്. അധികം ദൂരത്തിലല്ലാതെ ഇററാലിയൻ മാതൃകയിൽ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മണ്ഡപം കാണാം. തൊട്ടു താഴെയുള്ള ചെറുതടാകത്തിൽ വിവിധ വർണ്ണങ്ങളുള്ള മത്സ്യങ്ങൾ താമരയിലകൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചുകളി നടത്തുന്നു. പുറമേ നിന്നു നോക്കിയാൽ പൂക്കൾകൊണ്ടുമാത്രം നിർമ്മിച്ച ഒരു കൊട്ടാരമെന്നേ തോന്നൂ, മുകളിൽകാണുന്ന 'ഫ്ളവർ ഹൗസ്' കണ്ടാൽ. കേരളത്തിന്റെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ആരുടേയും ശ്രദ്ധയിൽപെടാതെ നില്ക്കുന്ന കാട്ടുചെടികൾ ഇതിനുള്ളിൽ എത്ര മനോഹരമായി വളർത്തിയിരിക്കുന്നു!

കാഴ്ചകൾ വളരെയുണ്ടായിരുന്നു. കുളിരുന്ന തണുപ്പും ക്ഷീണവും ഞങ്ങളെ ബൊട്ടാണിക്കൽ ഗാർഡൻസിനോടു് വിടവാങ്ങുവാൻ പ്രേരിതരാക്കി. രണ്ടു മണിക്കൂർ ചുററി നടന്നു് കണ്ടശേഷം ദാസ് പ്രകാശിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ഏതാനും ജനൽപ്പാളികളിൽ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ കനംതൂങ്ങി നിന്നിരുന്നു. തണുത്ത കാററടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മെയ്മാസ പ്രഭാതത്തിൽ റോക്ക് ടെമ്പിൾ ലെയിനിലൂടെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഊട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള മറക്കാനാവാത്ത മധുരസ്മരണകൾ ഹൃദയത്തിൽതങ്ങി നിന്നിരുന്നു.

By K. T. PAUL,
Cl. III, Phy.

വിനോദകഥ.

കള്ളൻ! കള്ളൻ!

കെ. രാമചന്ദ്രൻ, ക്ലാസ്സ് I ബോട്ടണി

'അവൻ തന്ന്യാണ്' ഗൗരിയമ്മ ശക്തിയോടെ പറഞ്ഞു. 'ആ കാലുകണ്ടാലറിഞ്ഞൂടെ' ഗോപുമേനോൻ അതിനെ പിൻതാങ്ങി. 'എന്നാലും അവൻ എന്നോടിങ്ങനെ ചെയ്യല്ലോ. എടാ നിന്നെ എന്റെ കയ്യിൽകിട്ടും' സങ്കടപ്പെടലും സമാശ്വസിക്കലും രാമൻപിള്ള ഒരുമിച്ചു കഴിച്ചു. ആ! സംഭവമെന്തെന്നല്ലേ? പറയാം.

രാമൻ പിള്ളയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് രണ്ടു കല അടയ്ക്കാ മോഷണം പോയെന്ന്. അപ്പോൾ നിങ്ങള് ചോദിക്കും, ഏതാ രാമൻപിള്ളേടെ വീട്ടിന്ന് പൊക്കുടേന്ന്,പോകും. പക്ഷെ രാമൻപിള്ളയെ ശരിക്കറിയാവുന്ന അതായതു് നല്ലപോലെ അറിയാവുന്ന ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം അതൊരത്ഭുതമായിരുന്നു. കാരണം പണ്ട് പട്ടാളത്തിന്ന് ഒളിച്ചോടി വന്നപ്പോൾ കൊണ്ടുവന്ന കാരിരി ഒക്കെ ഇരുന്നൂറിയമ്പതു് റാത്തൽ തൂക്കവും, കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ 6 അടി ഒന്നര ഇഞ്ച് പൊക്കവുമുള്ള രാമൻപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നാണ് മോഷണം. ഇപ്പോഴോ? എന്തു പറയുന്നു.

കൂട്ടിലിട്ട മൃഗത്തെപ്പോലെ ഓടി നടക്കയാണ് മിസ്റ്റർ രാമൻപിള്ള. 'എടാ ഈ കിലിക്കാലാ, നിന്നെ എന്റെ കയ്യിൽകിട്ടും.' കിട്ടിയാൽ 'ധിടിം' എന്ന് രണ്ടായി ഒടിച്ചുമെന്ന മട്ടിൽ അടുത്തു കിടന്നിരുന്ന ഒരു ചുള്ളിക്കോലെടുത്തു് ഒടിക്കയും ചെയ്തു.

'ആ കഞ്ചുതന്ന്യാ' ഗൗരിയമ്മ വീണ്ടും കഞ്ചുവിനെതിരെകുററപത്രം അവതരിപ്പിച്ചു. ഇത്തവണ രാമൻപിള്ളയുടെ മകൻ ഗോപുവാണതിനെ പിൻതാങ്ങിയതു്. അവന്റെ പിൻതാങ്ങൽ കാര്യമാക്കണ്ട. കാരണം 'പിന്താങ്ങി ഗോപു'വെന്നത്രേ അവന്റെ അപരനാമധേയം! 'എടാ ഗോപൂ നീ ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം ആശുപത്രിക്കെടന്ന് ചത്തെന്ന കേട്ടല്ലോടാ' എന്നു പറഞ്ഞാലും അവൻ പറയും 'ശരിയാ'

'അവനല്ലാണ്ടു വേറെ ആരും ഈ കടുംകൈ ചെയ്യില്ല' ഗൗരിയമ്മ വീണ്ടും കഞ്ചുവിനെതിരാകുന്നു. ഗൗരിയമ്മയുടെ പറച്ചിൽ കേട്ടാൽ തോന്നും, കഞ്ചു അവൾക്ക് കടം മേടിച്ച വകയിൽ പത്തായിരം രൂപാ കൊടുക്കാനുണ്ടെന്ന്. അതിന്റെ ദേഷ്യമാണെന്നാണ് കേൾക്കുന്നവർക്ക് തോന്നുക. 'അവനിപ്പോ ഒരു തൊഴിലും കിട്ടാതെ കറങ്ങാണ്' കഞ്ചുവിനെതിരെ തെളിവുകൾ കുമിഞ്ഞു കൂടുന്നു. പക്ഷെ എനിക്കൊരു സംശയം. (സംഭവ സ്ഥലത്തു് ഞാനുമുണ്ട്) ഇതു് കഞ്ചുവാണോ? ഹോ! കഞ്ചുവിനെ നിങ്ങൾക്കൊന്നു പരിചയപ്പെടുത്താം.

കക്കുകയില്ല എന്നും മററും വിചാരിക്കത്തക്കതല്ല കഞ്ചുവിൻെറ പൂർവ്വകാലചരിത്രം. 'ആനക്കട്ടേയും കൂടി മടിയിലിരുത്തി കൊണ്ടാവും' എന്നത്രേ വിവരമുള്ളവർ കഞ്ചുവിനെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മോഷണമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്ഥിരം തൊഴിൽ. പിന്നെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ 'സൈഡ്' ബിസിനസ്സായി' അടിപിടിയും പോകും. കഞ്ചുവിൻെറ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, കഞ്ചു പല പ്രാവശ്യവും 'സക്കാര് കെട്ടിടത്തില്' ഉണ്ട് താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്.' സാധാരണയായി എല്ലാ വീട്ടുകളും സന്ദർശിക്കും, ശ്രീമാൻ കഞ്ചു. പക്ഷേ സന്ദർശനം രാത്രിയിലാണെന്നുമാത്രം. വിശേഷിച്ചും പറമ്പിലായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോ ചോദിക്കും, എന്നാ നേരെ വീട്ടിലേക്ക് കയറിക്കൂടെയെന്ന്. ഛേ! അങ്ങനെ വളഞ്ഞ ചോദ്യമൊന്നും ചോദിക്കല്ലേ? മഹാനായ കഞ്ചുവിൻെറ വിലയേറിയ സമയത്തെപ്പററി നിങ്ങൾക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ!! കഞ്ചുവിന് അകത്തേയ്ക്കു വരാനൊന്നും ടൈമില്ല. ങാ!! അത്രയും നേരം പറമ്പിൽ ചുററിയടിച്ചതിന് ടി. എ. ആയി പോകുമ്പോൾ രണ്ടു കുല നാളികേരമോ അടയ്ക്കയോ എടുക്കും. അത്രമാത്രം.

പക്ഷേ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും കഞ്ചുവിനെ തലേ ദിവസം തൃശ്ശൂർ വെച്ച് കണ്ടപ്പോൾ, കഞ്ചു എന്നോടു പറഞ്ഞതാണ് 'ഞാൻ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിക്ക് ജോലി അന്വേഷിച്ച് പോവ്വാ' എന്ന്. പിന്നെ എങ്ങനെ കഞ്ചു ഇവിടെ വന്നു 'മോട്ടിച്ചു' മാത്രമല്ല 'പിന്താങ്ങി ഗോപുവിൻെറ പിന്താങ്ങലും നോട്ടവും എന്നിലെ ഡിററക്ടീവിനെ തൊണ്ടിയുണർത്തുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടോ ഞാൻ കഞ്ചുവിൻെറ പേരിൽ ആത്മാർത്ഥമായി വേദനിച്ചു. 'പ്രിയപ്പെട്ട കഞ്ചൂ, നീ അനാവശ്യമായി ക്രൂശിക്കപ്പെടുന്നതു കണ്ട് ഈയുള്ളവൻെറ ഹൃദയമലിയുന്നു എന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞോ എന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഇല്ല എന്നാണ് മറുപടി. എന്നാലും 'കഞ്ചുവല്ല ഓമനപ്പുത്രനായ ഗോപുവാണേ, രാംപിള്ളച്ചേട്ടാ മോഷ്ടാവ്'' എന്ന് ഞാനെങ്ങനെ പറയും? 'സീമന്തപുത്രൻെറ' കയ്യിൽ ഈയിടെ ഒററ നോട്ടം രണ്ടിൻെറ നോട്ടം കാണാറുണ്ടെന്നും, മുറി ബീഡി, 'സികരട്ട്'' ആയിട്ടുണ്ടെന്നും ഞാൻ എങ്ങനെ രാമൻപിള്ളയോട് പറയും? എന്തേ പറഞ്ഞാല്? ഛേ! അതു നല്ല ചോദ്യം. രാമൻപിള്ളയുടെ പുന്നാര മകനാണ് ഗോപു. അവനെപ്പററി പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ദേഷ്യം വരും; സംഗതി എനിക്കും ദേഷ്യം വരും. പക്ഷേ രാംപിള്ളച്ചേട്ടന് ദേഷ്യം വരുന്നതും എനിക്ക് ദേഷ്യം വരുന്നതും രണ്ടും രണ്ടാണ്. അങ്ങേരാരിക്കുന്ന ഒരു കൈ വീശിയാൽ, അയ്യോ! ഓർക്കാനും കൂടി വയ്യ—ഞാൻ രണ്ടു ദിവസം കോളജിൽ പോവില്ല. രാക്കോഴിപൂരത്തില്ല..... എന്തൊക്കെയാണ് ഭഗവാനെ. ഞങ്ങനെ കഞ്ചുവിൻെറ പേരിൽ തന്നെ 'ചാർജ്ജ്' ഏല്പിച്ച് ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു...

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അറുപതിരണ്ടാമാണ്ട് ജനുവരി 10-ാം തീയതി. അതായത് മുമ്പ് നടന്ന മോഷണത്തിൻെറ രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് രാംപിള്ളച്ചേട്ടൻെറ തെങ്ങുകൾ രണ്ടാമതും വലിച്ചു. ഛേ! എന്തോന്ന്? 'കളിയ്ക്കണക്കെല്ലാ'? ഞങ്ങടെ നാട്ടിൻപുറം മുഴുവനും ഒരു ഭീകരമായ അന്തരീക്ഷത്തിലായി. 'സ്ഥലത്തെ പ്രധാനി രാമൻപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് മോഷണം' എന്നൊന്നും പത്രത്തിൽ വന്നില്ല. എന്നാലും ഞങ്ങളുടെ—പേടിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയാണ്. രാമൻപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു പോയശേഷം, ഗൗരിയമ്മയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന്.!! വാസ്തവം പറയാമല്ലോ എനിക്കത് വളരെ പിടിച്ചു. ഒരു പത്തൽ, വേലിയിൽ നിന്നൊടിച്ചതിന്നവരെന്നെ പറഞ്ഞ ചീത്ത മുഴുവനും എഴുതണമെങ്കിൽ ആറു പേജുള്ള 4 പുസ്തകമെങ്കിലും വേണം! തീർച്ച. ഹാ! അതു പോട്ടെ. ഇടയ്ക്കിടക്കെ കളവ്. അതും അയൽപക്ക വീടുകളിൽനിന്ന്. ഭയം, പരിഭ്രമം. എല്ലാ വീട്ടുകാരും ജാഗരൂകരായി. 6 മണിയ്ക്കുശേഷം എല്ലാ ജനലും വാതിലും കൊട്ടിയടച്ചു കിടപ്പായി. മുററത്തിറങ്ങണമെന്നു പറഞ്ഞ് നിലവിളിക്കുന്ന പിള്ളേരെ 'രാംപിള്ള'ച്ചേട്ടൻെറ പേര് പറഞ്ഞ് എല്ലാവരും തല്ലി ഉറക്കുകയാണ്. കാരണം നാണിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ മകളുടെ മകൻ, ആ ചീവീട് പോലെ നിലവിളിക്കുന്ന ചെക്കൻ പോലും. 'രാംപിള്ളച്ചേട്ടൻ വരണെന്ന്' പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഉണ്ടണമെങ്കിൽ വല്ല ബോംബോ ചേമ്പോ പൊട്ടിക്കണം.

എന്തൊക്കെ ദോഷങ്ങളുണ്ടോ പറഞ്ഞാലും ശരി 'പോലീസ്' സഹായം' ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഇല്ല എന്ന് പറഞ്ഞാൽ മാത്രം ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കില്ല. കാരണം 'ഇൻചാർജ്ജ്' ഗോവിന്ദമ്മാൻ' രാത്രിതോറും അവിടെയും വഴികളിൽ ചുററി നടക്കും. ഗോവിന്ദമ്മാൻ കളവ് കണ്ടുപിടിച്ചു പിടിച്ച് ഒരു ഭാരത രത്നമോ പത്മവിഭൂഷണമോ കിട്ടുന്ന മട്ടാണ് എന്നത്രേ അദ്ദേഹത്തിൻെറ തന്നെ അഭിപ്രായം. 'ആഹാ' കുറച്ചു കൂട്ടലാണെങ്കിലും എല്ലാവർക്കും അദ്ദേഹത്തെ കാര്യമാണ്. 'ഒരു കള്ളന് ഇവിടെ വരണെ' എന്ന് എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തോടു പറയും' 'ഗോവിന്ദനുള്ളപ്പോൾ പേടിക്കേണ്ട പിള്ളാരെ' എന്നദ്ദേഹം മറുപടിയും പറയും..... ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ എല്ലാവരും കിടപ്പായി—' പുരോഗമന വാദിയും നിർഭയനുമായ' ചേട്ടന്മാർപ്പോലും. പക്ഷേ സത്യം പറയാമല്ലോ, ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങുന്ന തന്നെ ഒരു നോവൽ വായിച്ചു തീർത്തു. ഞാൻ ചെന്ന് കട്ടിലിൽ വീണപ്പോഴേയ്ക്കും, എല്ലാവരും ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ ഇരുട്ടിലേക്ക് ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടു മലർന്നു കിടക്കുകയാണ്. കുറച്ചു മുമ്പു വായിച്ച നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച് തസ്കരനായ വിരവൻ കത്തിയുമായി ഇരുട്ടിലൂടെ എൻെറ മുമ്പിൽ ഓടിനടക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടോ കുറച്ചു ഭയം എന്നിലേയ്ക്ക് അരിച്ചു കയറി. ഞാൻ കണ്ണിറുക്കി ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു. ടപ്!!! ഒരു ശബ്ദം. എനിക്കുള്ളും ശ്രുതശബ്ദം!! ടപ് ടപ്......ശബ്ദം അടുത്തു വരുന്നു. കഞ്ചൂ!! ഞാൻ ഓർത്തു. 'എൻെറ കഞ്ചൂ, കള്ളും പിടിയുമുള്ള പകല് എന്തു വേണമെങ്കിലും നീയെടുത്തോ, പക്ഷേ ഈ രാത്രി ഇങ്ങനെ പേടിപ്പിക്കല്ലേ' എന്ന് പറയാൻ എനിക്ക് തോന്നിപ്പോയി. 'ഹും' നീട്ടിത്തുപ്പുന്ന ശബ്ദം 'ഹും' എന്തൊരു നിർഭയത! കഞ്ചുവിനെ ഞാൻ സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തു. 'ഠപ്'! ഠപ്'' വാതില്ക്കൽ രണ്ടു തട്ട്. ഭഗവാനെ!! ഞാൻ നിന്നു വിറയ്ക്കുകയാണ്. പിള്ളേരും അമ്മയും അമ്മൂമ്മയും കൈക്കയെണീററു. കൈക്കൂട്ടി നിലവിളിയായി. അമ്മൂമ്മ വാതില്ക്കൽ ഉറക്കാതെ കഞ്ചുവിനെ തെരുതെരെ ചീത്ത പറയുകയാണ്. "ചററിഠ" എന്ന്. നിറുത്താതെ തന്നെ.

'അയ്യോ! ഇതു് ഞാനാണേ, കഞ്ചുവല്ല. ഇതു വല്ല്യ തൊല്ലയായല്ലോ' പുറത്തു നിന്ന് ഒരു ശബ്ദം, ഗോവിന്ദമ്മാൻെറ. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ എനിക്ക് എവിടെ നിന്നോ ധൈര്യം കിട്ടി. ഓടിച്ചെന്ന് ഞാൻ വാതിലും തുറന്നു. ഞാൻ എന്നിട്ടും നിന്ന് വിറക്കുകയാണ്. അയൽപക്കത്തുള്ള എല്ലാവരും ചൂട്ടും പന്തവും ലൈററുമൊക്കെയായി ഓടിക്കൂടി ഗോവിന്ദമ്മാനെക്കണ്ട് എല്ലാവരും അന്തംവിട്ടു നിന്നു. അണ്ടികളഞ്ഞ അണ്ണാൻെറ മാതിരി നില്ക്കുകയാണ് ഗോവിന്ദമ്മാൻ. ഇന്നു രാത്രി കുറേനേരം നടന്നു ക്ഷീണിച്ച്, ഒന്നു മുറുക്കിയിട്ട് പോവാം എന്നു കരുതി വീട്ടിൽ കയറിയതാണ്. കെട്ടുപോയ വിളക്കൊന്നു കത്തിക്കലുമായി എന്ന് കരുതിക്കയറിയതാണ്. അപ്പോഴാണ് ഈ പാറു പാഠിയതു്. ഒരു നല്ല തമാശക്ക് വകനല്കിയ ഗോവിന്ദമ്മാന് 'ഗുഡ്' നൈററ് പറഞ്ഞ് എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞു.

* * *

രണ്ടു മൂന്നു ദിവസത്തിനുശേഷം ഒരു വെളുപ്പാൻ കാലത്ത് രാമൻപിള്ളയുടെ വീട്ടിലെ പറമ്പിൽനിന്ന് ഒരു നിലവിളി. ആളുകൾ ഓടിക്കൂടി. നോക്കിയപ്പോൾ 'രാംപിള്ളച്ചേട്ടൻെറ പുന്നാര മോൻ' ഗോപു ഒരു അടയ്ക്കാക്കുലയുമായി ഒരു അടയ്ക്കാമരത്തിൻ ചോട്ടിൽ കിടക്കയാണ്. പാവം! കഞ്ചുവിൻെറ കേരോഫിൽ നടത്തിയ പതിനാലാമത്തെ മോഷണം!! ഹൃദയംഗമമായ അനുശോചനങ്ങൾ അറിയിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പോയി വീട്ടിൽച്ചെന്ന് ഒരു കാപ്പി കുടിച്ച് വീണ്ടും കട്ടിലിലേക്ക് മലർന്നു.

ചെറുകഥ.

പ്രകാശമുള്ള രാത്രി

By Valsa Devassy, Class III Physics

മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സാജുമോന്റെ നിഷ്ക്കളങ്കമായ മുഖത്തു നോക്കിക്കൊണ്ട് സൂസി ഇരുന്നു. രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ സാജുമോനല്ലാതെ ആരാണവൾക്കൊരാശ്രയം എന്തിനേക്കാളുമുപരിയായി സ്നേഹിച്ചാരാധിച്ചിരുന്ന തന്റെ ബാബുവാണെങ്കിൽ... ബാബുവിനെപ്പറ്റി ഇന്ന് ഒന്നും അറിവില്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്.

സൂസിയുടെ ചിന്തകൾ ഭൂതകാലത്തിലേക്ക് അവൾ അറിയാതെ തന്നെ പാറിനടന്നു. സാജുമോന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയങ്ങിരിക്കുവാൻ അവൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ബാബുവിന്റെ അതേ ഛായ. ആ കള്ളപ്പുഞ്ചിരി തന്നെ മുഖത്തു കളിയാടുന്നു. ബാബുവിന്റെ കുറുമ്പുകളുംകൂടി സാജുമോന് കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്തിനു ഏറെപ്പറയുന്നു, സാജുമോൻ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ബാബുതന്നെയാണ്. "ഹാ! ദൈവമേ!!! സൂസി ദീർഘമായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു.

ഇരുളടഞ്ഞ ഭാവിജീവിതം! അതിൽ എത്രനാൾ സാജുമോനെയും കൊണ്ട് പദയാത്ര നടത്തണം. എത്രനാൾ നീറുന്ന വേദന തിന്നണം. ആ യാത്രയുടെ അവസാനം എത്ര വിദൂരതയിലാണ്. അവിടെ തനിക്കും സാജുമോനും തനിയെ ചെന്നെത്തുവാൻ കഴിയുമോ? പ്രിയപ്പെട്ട ബാബു കൂടിയില്ലാതെ. ഇല്ല, ഒരിക്കലുമില്ല. മാതൃഭൂമിക്കുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കുവാൻ വെമ്പൽ കൊണ്ടിരുന്ന ആ വിരുതേറിയ കൈകൾ തന്നെവേണം തന്നെയും സാജുമോനെയും നയിക്കുവാൻ. ബാബുവില്ലാതെ ഒരിക്കലും വിജയം സാദ്ധ്യമല്ല.

താൻ മാത്രമേയുള്ളോ, ഇതുപോലെ ദുഃഖിക്കുന്നവൾ? സൂസി ചിന്തിച്ചു. സാജുമോൻ കൂടി ആ ദുരിതത്തിൽ എന്തിനു പങ്കുകൂടി? നിഷ്കളങ്കനായ ആ പിഞ്ചുപൈതൽ എന്തു ചെയ്തു. സ്വപിതാവിന്റെ ലാളനയും വാത്സല്യ സുഖവും ഏൽക്കാതിരിക്കുവാൻ മാത്രം നിർഭാഗ്യവാനാണോ തന്റെ മോൻ സാജു? ബാബുവിന്റെ ഭാര്യ സൂസിയും സാജുമോനും ഇത്ര നിർഭാഗ്യരാണോ?

"സൂസി, ധൈര്യമായിരിക്കൂ. സ്വന്തം ഭാരതത്തിനുവേണ്ടി എന്തും സഹിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും കർത്തവ്യം." മധുവിധുവിന്റെ ലഹരിയിൽ നിന്നെല്ലാം മൊഴിഞ്ഞുമാറി യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ! അവ അന്ത്യവത്തായെന്നോ? തന്റെ ബാബു ഭാരതത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ചെന്നോ? എങ്കിൽ ബാബു, അന്നു ഞാൻ ബാബുവിനോടൊപ്പം ഹിമാലയത്തിന്റെ കോച്ചുന്ന തണുപ്പിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ പുറപ്പെട്ടമായിരുന്നു. ഭാരതത്തിനുവേണ്ടി ബാബുവിനോടൊപ്പം തനിക്കും മരിക്കാമായിരുന്നു. 'സ്വരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ച നവദമ്പതികൾ' എന്ന് ലോകം നമ്മെ പുകഴ്ത്തുമായിരുന്നു! മധുവിധുവിന്റെ ലഹരി മുഴുവനും ആസ്വദിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ യാത്രയായതു് ഇതിനായിരുന്നോ ബാബു. ഇനിയും ഈ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ മാത്രമേയുള്ളോ?

അന്ന് കമ്പി കിട്ടിയപ്പോൾ എത്ര ആഹ്ളാദത്തോടുകൂടിയാണ് ആ വാർത്ത എന്നെ അറിയിച്ചതു്. അപ്പോൾ മുഖം വിളറിയ എന്നെ പെട്ടെന്ന് ചിരിപ്പിച്ചതു്!! യാത്രയായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാടിക്കരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന എന്നെ മാറോടു ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾ! ഹാ, അവ അവസാനത്തേതായിരുന്നോ? എങ്കിൽ ബാബു.........വയ്യ. ഒന്നും ഓർക്കാൻ വയ്യ.

ഇതിനെല്ലാം വേണ്ടിയായിരുന്നോ അന്ന് എനിക്ക് ബാബുവിനോട് ഒരു പ്രത്യേക ആദരവും സ്നേഹവും തോന്നിയതു്? വീട്ടിൽ ആ കല്യാണക്കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോഴേ എനിക്ക് വെറുപ്പായിരുന്നു. ഒരു പട്ടാളക്കാരന്റെ ഭാര്യയായി, ഏകാന്തതയിലുള്ള ജീവിതം! അതു താനൊരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കണ്ടിട്ടു പൊയ്ക്കളട്ടെ എന്നു കരുതി ഞാൻ ധൈര്യമായിത്തന്നെ ബാബുവിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ "പേര്" എന്നൊരു ചോദ്യം. "സൂസി" എന്ന് ദേഷ്യത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞപ്പോൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചില്ലേ. ഈ ചിരിക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരനെ എന്തായാലും ഒന്നു കണ്ടു കളയാമെന്നു കരുതി ഒളികണ്ണിട്ടൊന്നു നോക്കിയപ്പോഴതാ ബാബുവിന്റെ ഒരു നോട്ടം. അതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥം എന്തായിരുന്നിരിക്കണം. ഹൃദയത്തിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന ആകർഷകമായ ആ നോട്ടം. പുഞ്ചിരി ഇളുന്ന വിടർന്ന കണ്ണുകൾകൊണ്ടുള്ള ആ നോട്ടം! ഞാൻ ഇന്നും മറന്നിട്ടില്ല. ഒരിക്കലും! ആ നോട്ടത്തിനു മുമ്പിൽ ഞാൻ എല്ലാം മറന്നുപോയി. ഈ പട്ടാളക്കാരൻ ഇത്ര സുന്ദരനാണോ എന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു. വരയൻ മീശയുള്ള ആ ചുണ്ടുകളുടെ ഇളം പുഞ്ചിരിയും, എന്തൊക്കെയോ അർത്ഥങ്ങളുള്ള ആ നോട്ടവും......!!! ഹാ—

ദൈവമേ ഇന്നദ്ദേഹം എനിക്കില്ലല്ലോ. ഇനിയും ആ നോട്ടം ആ പുഞ്ചിരി എനിക്ക് കാണുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നോ? എങ്കിൽ ഞാനെത്ര ഭാഗ്യഹീനയാണ്. പ്രിയപ്പെട്ട ബാബു, ബാബുവില്ലാതെ, ബാബുവിനെപ്പറ്റി യാതൊന്നുമറിയാതെ നീണ്ട പതിനാലു മാസങ്ങൾ ബാബുവിന്റെ സൂസി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇന്ന് ബാബുവിന്റെ സാജുമോന് ഒരു വയസ്സു തികയുകയാണ്. യാതൊരു ആഡംബരവുമില്ലാതെ സാജുമോന്റെ പിറന്നാൾ കഴിയുവാൻ പോകുകയാണ്. രാത്രി 11. 45—സാജു ജനിച്ച സമയം—ഇനിയും ചില നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവ കഴിഞ്ഞുപോകും—ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ ബാബുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലോ?........ ഒരു മോനെ കാണുവാൻ അങ്ങ് എത്ര ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു? തന്റെ മോനെ ഒരു നോക്കു പോലും കാണാൻ ബാബുവിനു് കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. അന്നു ഞാൻ ആ വാർത്ത അറിയിച്ചപ്പോൾ ബാബു എല്ലാം മറന്ന് എന്നെ വാരിക്കോരിയെടുത്തതു്!!! അതെല്ലാം ഇന്ന് ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമായി അവശേഷിച്ചോ? ബാബുവിന്റെയും ആഗ്രഹം ആൺകുഞ്ഞായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നില്ലേ? ഇതാ ആ ആഗ്രഹം സഫലീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവനു് സാജു എന്ന് പേരിടണമെന്നും എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ബാബുവല്ലേ പറഞ്ഞിരുന്നതു്. ഇന്നിതാ ബാബുവിന്റെ മോന് 'സാജുവിന്' ഒരു വയസ്സു തികയുന്നു. എന്നിട്ടും ബാബു സാജുവിനെ കാണുവാനാണെങ്കിലും വന്നില്ലല്ലോ! വിധിയുടെ കൈകൾ ഇത്രമാത്രം നിഷ്ഠുരമോ? സൂസിയുടെ ചിന്തകൾ അങ്ങനെ പാറി നടക്കുകയായിരുന്നു.

"ഠൌ!" "ഠൌ"...ഠൌ...പട്ടിയുടെ കുര കേട്ടിട്ട് സാജുമോൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. ഞാൻ അവനെ മാറോടു ചേർത്തു കിടത്തി പാട്ടുപാടി ഉറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പക്ഷെ, പട്ടി കുരച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഉടനെ വാതിലിൽ മുട്ടുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു. വിറയ്ക്കുന്നതായിരുന്നെങ്കിലും സൂസി ചോദിച്ചു. "ആരാണതു്?"

"ഞാൻ"...പുറത്തുനിന്നും ഒരു ശബ്ദം.

"ഞാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ" സൂസി ചോദിച്ചു.

... ...

"വാതിൽ തുറക്കേ, സൂസി?"

"ആര്", ആരാണത്" എന്നു പറഞ്ഞ് വാതിൽ പതുക്കെ തുറന്നപ്പോഴുണ്ട് മെലിഞ്ഞു, ഷേവു ചെയ്യാത്ത മുഖവുമായി, വൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യക്കോലത്തെ കണ്ടു. കയ്യിൽ ഒരു മരക്കാലൂന്നി നിൽക്കുന്ന ആ മനുഷ്യരൂപം ആരാണെന്ന് പ്രഥമദർശനത്തിൽത്തന്നെ അവൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

"സൂസി, ഞാനെന്റെ കുഞ്ഞിനെ ഒന്നു എടുക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞ് ആ മനുഷ്യക്കോലം കൈകൾ സൂസിയുടെ നേർക്ക് നീട്ടി. അപ്പോഴും സൂസി സ്തംഭിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

"സൂസി, നിനക്ക് നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ബാബുവിനെ ഇതുവരെയും മനസ്സിലായില്ലേ?"

"ബാബു......" സൂസി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അദ്ദേഹം സൂസിയെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു.

സൂസി ബാബുവിന് കുളിക്കുവാൻ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. കുളി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചായയും പലഹാരങ്ങളും കൊടുത്തു. ഭക്ഷണത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു "സൂസി, നീ എന്റെ മോന് എന്ത് പേരിട്ടു?"

"പേര്, അന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നില്ലേ, അതുതന്നെ"

"എന്ത്? സാജുവെന്നോ?"

"ആ—അതുതന്നെ, ഇന്ന് മോന്റെ പിറന്നാളാണ്",

"പിറന്നാളോ. എങ്കിൽ ഞാനെത്ര ഭാഗ്യവാനാണ്. എന്റെ മോനെയൊന്ന് എന്റെ മടിയിലിരുത്ത്"

സൂസി സാജുമോനെ ബാബുവിന്റെ മടിയിലിരുത്തി. ബാബു അവന് ഒരായിരം ഉമ്മകൾ പകർന്നുകൊടുത്തു. പിതൃവാത്സല്യത്തിന്റെ അമൃതചഷകം പൊഴിയുന്ന വിലയേറിയ ഉമ്മകൾ! ഒരു പക്ഷെ അതായിരുന്നിരിക്കാം സാജുമോന്റെ പിറന്നാൾ സമ്മാനം. സാജുമോന് കിട്ടാവുന്നതിൽ വച്ചേറ്റവും വിലയേറിയ സമ്മാനം!

ഈ രംഗം കണ്ട് സൂസി ആനന്ദനിർവൃതിയിലാണ്ടു.

സൂസി പറഞ്ഞു "ഞാനിന്ന് എത്ര ഭാഗ്യവതിയാണ്"

തീർച്ചയായും. നിന്നെപ്പോലെ ഞാൻ ഇന്നു ഭാഗ്യവാനാണ്. നിഷ്ഠൂരന്മാരായ ചീനക്കാരുടെ കൈയിൽ അകപ്പെട്ടെങ്കിലും ഈശ്വര കൃപയാൽ ഒളിഞ്ഞു മാറിത്താമസിക്കാനിടയായതിലും, കൊടുംവേനലും മഴയും തണുപ്പും വിശപ്പും എല്ലാം സഹിച്ച് ഇന്നിപ്പോൾ ഇവിടെ ഈ ശുഭസമയത്ത് എന്റെ സാജുമോന്റെ പിറന്നാളിന് എത്തിച്ചേരാൻ കഴിഞ്ഞതിലും ഞാനെത്ര ഭാഗ്യവാനാണ്.

സാജുവിനെയും എടുത്തുകൊണ്ട് സൂസിയും ബാബുവും കിടക്കമുറിയിലേക്ക് നീങ്ങി. ആ രാത്രി പ്രകാശമുള്ളതുതന്നെയായിരുന്നു. കൂരിരുട്ടുനിറഞ്ഞ ആ രാത്രിയിലെ ഏറ്റവും പ്രകാശിച്ച വിളക്ക് ബാബുവാകുന്ന വിളക്കായിരുന്നു. ഇരുളടഞ്ഞ സൂസിയുടെ ജീവിതത്തിന് പ്രകാശം നൽകിയത് ആ വിളക്കായിരുന്നു. ആ രാത്രിയിൽ അത് വളരെയധികം പ്രകാശിച്ചിരുന്നു—ആ രാത്രി പ്രകാശമുള്ളതായിരുന്നു!

അവർക്ക് ദൈവം മാപ്പു കൊടുക്കുമോ?

By Thomas P. J., Class III Botany.

സസ്യലോകത്തിലെ ഒരുകൂട്ടം സുന്ദരികളുടെ തറവാടാണ് ഓർക്കിഡേഷ്യ (Orchidaceae) ഈ തറവാട്ടിലുള്ള മിക്കവാറും ചെടികൾ വളരെ മനോഹരങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ആ പൂക്കളുടെ ഘടനയും, ഭംഗിയും, വാസനയും ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. ഇപ്രകാരം സൗന്ദര്യം തറവാട്ടു മുതലായി കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ഓർക്കിഡ് (Orchid-a member of Orchidaceae) തന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക :—

ഞാൻ മലയാറ്റൂർ മലയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തുള്ള രണ്ടു കൂറ്റൻപാറകളുടെയിടയിൽ ജനിച്ചു വളർന്നു. എനിക്കു വളരുവാൻ ആവശ്യമായ ആഹാര പദാർത്ഥങ്ങൾ ആ പാറയിടുക്കിൽ സുലഭമായുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നുരണ്ടു മാസം ജലദൗർല്ലഭ്യം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ആ കാലഘട്ടം ഉൾക്കരുത്തോടെ ഞാൻ തരണം ചെയ്തു. എന്റെ വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട പലരും അവിടെ അനായാസേന വളർന്നിരുന്നു. അവരുമായി പല കഥകൾ പറഞ്ഞും, അവിടങ്ങളിൽ പാറിക്കളിച്ചിരുന്ന ചിത്രശലഭങ്ങളോടും വണ്ടുകളോടുമൊത്തും കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തും എന്റെ സമയം വളരെ സന്തോഷപൂർവ്വം തള്ളിനീക്കി. അവിടെയുള്ള വൻ മരങ്ങളിൽ വരാറുള്ള പച്ചക്കിളികൾ ഞങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യത്തെപ്പററി പാടിപ്പുകഴ്ത്തുന്നതു കേട്ട് ഞാൻ അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നു. ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയതറിഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങളുടെ ശോഭ പൂർണ്ണമായും പ്രകാശിതമാകുന്ന ആഗസ്റ്റു മാസം വന്നെത്തി. അതുവരെ ഒരു ബാലികയും, യുവതിയുമായി കാലം കഴിച്ചു ഞാൻ അനേകം പുഷ്പങ്ങളുടെ മാതാവായി മാറി. വംശവർദ്ധനവിനുള്ള ഒരു കരുവായി എന്നെ പ്രകൃതി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. ഒരു കടമയെന്നോണം അക്കാര്യം നിറവേററാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധയായി നിലകൊണ്ടു.

ഞാൻ പുറപ്പെടുവിച്ച ഓരോ പൂക്കളിലെയും കേസരങ്ങൾ (Pollinia) വരന്മാരായും, ജനികൾ വധുക്കളായും പരിണമിച്ചു. ദളങ്ങളും വിദളങ്ങളും (Petals and Sepals) ചേർന്ന് ഓരോ ചെറിയ കല്യാണപ്പന്തലുകളായി വിലസുന്ന കാഴ്ച ആരെയും ആകർഷിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. ലേബെല്ലം (labellum) എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക ദളമായിരുന്നു വിവാഹദല്ലാളന്മാരെ സല്ക്കരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നത്. അതുവരെ എന്റെ ചങ്ങാതികളായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ചിത്രശലഭങ്ങൾ എന്റെ പുത്രികളുടെയും പുത്രന്മാരുടെയും വിവാഹദല്ലാളന്മാരായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സ്വമേധയാ മുമ്പോട്ടു വന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ആഗസ്റ്റു മാസം എനിക്ക് തിരക്കേറിയതായിരുന്നു. ഞാൻ വിചാരിച്ചു—

"എന്റെ മക്കളുടെയെല്ലാം വിവാഹം ഭംഗിയായി നടത്തണം. അവർക്കുണ്ടാകുന്ന

സന്താനങ്ങളെയെല്ലാം വേണ്ട സ്ഥലങ്ങളിൽ എത്തിച്ചതിനു ശേഷം സമാധാനമായി ഒന്ന് ഉറങ്ങണം." [ഞങ്ങൾ സാധാരണ വേനൽക്കാലാരംഭത്തിലാണ് ഉറക്കറയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. പിന്നീട് ഒരു നീണ്ട ഉറക്കം. ഉണരുന്നത് അടുത്ത വർഷാരംഭത്തിലാണ്. ഇപ്രകാരം ഭൂമിക്കടിയിൽക്കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഞങ്ങളെ 'ഭൂകാണ്ഡ'ങ്ങളെന്നു വിളിക്കുന്നു.]

ഈവിധം പലതും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മിടുക്കനായ ശലഭം വന്ന് ഇപ്രകാരം എന്നോടു പറഞ്ഞു—

"അല്ലയോ ഓർക്കിഡേ. നിങ്ങളുടെ കനിഷ്ഠപുത്രിക്ക് ഉചിതനായ ഒരു വരനെ ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്; കൂടാതെ കുറച്ചകലെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മറ്റൊരു ഓർക്കിഡിന്റെ രണ്ടു പുത്രിമാരെ നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരെക്കൊണ്ടു വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു."

ശലഭംകൊണ്ടുവന്ന ഈ ആലോചന താമസംവിനാ നടത്തുവാൻ ഞാൻ അതിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. മൂന്നു ദിവസത്തിനകം വിവാഹം നടത്തുവാൻ സകല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു. ഞാൻ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു.

"ഇന്നു വെള്ളിയാഴ്ചയാണ്, ഏതായാലും തിങ്കളാഴ്ച വെളുപ്പിനു തന്നെ കല്യാണം നടത്താം. എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ ശലഭത്തിനും അപ്പോഴാണല്ലോ സൗകര്യം."

അങ്ങിനെ തന്റെ തറവാടിന്റെ അന്തസ്സിനും പ്രകൃതിയുടെ നിയമത്തിനും യോജിച്ചവിധം ഒരേ വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട രണ്ടു വിവിധ മാതാക്കളുടെ സന്താനങ്ങൾ തമ്മിൽ വിവാഹം നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അടുത്ത തിങ്കളാഴ്ച എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ദിവസമായി കരുതി. ഇതുപോലെതന്നെ ഇതര മക്കളുടെ കാര്യങ്ങൾ വിവിധ ശലഭങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്നു പോയതുപോലെ തോന്നി. ഇനി രണ്ടു രാത്രിയേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. തിങ്കളാഴ്ച ദല്ലാളിനു നൽകുവാനുള്ള വിശിഷ്ടാഹാരമായ മധു ഇന്നു മുതൽ നിർമ്മിക്കുവാനാരംഭിക്കണം. അധികം താമസിച്ചില്ല. തന്റെ മൂത്ത മകൾ നില്ക്കുന്ന കല്യാണപ്പന്തലിൽ പ്രത്യേകം ഏർപ്പാടുചെയ്തിരിക്കുന്ന സ്പർ (Spur) എന്ന സ്ഥാനത്തു തേൻ നിർമ്മിക്കുവാനാരംഭിച്ചു.

ശനിയാഴ്ച ഉച്ച കഴിഞ്ഞു. പ്രഭാതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നേരിയ മഴയെല്ലാം മാറി. ഇപ്പോൾ അന്തരീക്ഷം വ്യക്തവും ആകാശം സുന്ദരവുമാണ്. പക്ഷെ അങ്ങകലെ ആകാശത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ ,കുറെ കാർമേഘങ്ങൾ ഉരുണ്ടുകൂടുന്നുണ്ട്. തൽസമയം അതാ കേൾക്കുന്നു ചില അപരിചിത ശബ്ദങ്ങൾ. ഞാൻ ആദ്യം പരിഭ്രമിച്ചെങ്കിലും പിന്നീടു ധൈര്യമവലംബിച്ചു. ഏതാനും മനുഷ്യരുടെ കാലടി സ്വരമാണ് കേൾക്കുന്നത്. ഞാൻ ആലോചിച്ചു—"എന്താണ് ഈ സമയത്ത് ഇവിടെ മനുഷ്യർ വരുവാൻ കാരണം. ആണ്ടിൽ രണ്ടാഴ്ച മാത്രമേ ഈ മലയാറ്റൂർമല ജനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കാറുള്ളൂ—ഇവിടെയുള്ള പള്ളിയിലെ തിരുനാൾ സംബന്ധിച്ച്—"

ഇതാ ഒരുകൂട്ടം വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വരംകേട്ട ദിക്കിൽനിന്നു നടന്നുവരുന്നു. കാണുന്ന ചെടികളെയെല്ലാം അവർ പരിചയപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്റെ സമീപത്തുള്ള ഒരു ഹെലിക്റ്ററിസ് മരത്തിന്റെ താഴോട്ടു ചാഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ഒരുകൊമ്പിൽനിന്നും ഒരു ചെറുചില്ല അവരിലൊരുത്തൻ ഒടിക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നിട്ട് അതിൽ കണ്ട പൂക്കളെ ഓരോന്നോരോന്നായി നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറയുകയാണ്: (" Helicteris belongs to the family Sterculiaceae ") അവർ പറഞ്ഞതെന്തെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. പിന്നീടു ഞാൻ അവരുടെ കണ്ണിൽപെട്ടു. ഉടനെ ചില വിദ്യാർത്ഥിനികൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ അവരുടെ പ്രൊഫസ്സറോടു പറയുകയാണ് — (" Sir,we have got an Orchid ") അധികം താമസിച്ചില്ല. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ചില ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ആ പാറയിടുക്കിൽനിന്നും എന്നെ പിഴുതെടുത്തു. ആ വിദ്യാർത്ഥി ആദ്യമായി എന്നെ സ്പർശിച്ചപ്പോൾ എന്നിൽ കൂടെ കടന്നുപോയ വികാരവിചാരങ്ങൾ പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം.

നല്ല നാളെ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട്, അതുവരെ അനുഭവിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകൾ മുഴുവനും ആ നാളെയുടെ സുഖത്തിനായി കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ മേൽ ഈശ്വരൻ ഏല്പിച്ച കർത്തവ്യങ്ങൾ പാലിക്കാൻ ഓരോ നിമിഷവും പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്ന എന്റെമേൽ പെട്ടെന്ന് ആ കടുത്ത ആക്രമണം ഉണ്ടായി. എന്റെ ജീവിതത്തിനു മോടിപിടിപ്പിച്ചിരുന്ന ആ സൗന്ദര്യം ഇതാ ശാപമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. എന്നെ പറിച്ചെടുത്ത സമയംമുതൽ ഞാൻ ഇഞ്ചിഞ്ചായി മരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായിരുന്ന ഓരോ ദളവും ആ മനുഷ്യപിശാചുക്കൾ ചീന്തി മാറ്റുകയാണ്. അവർ യു. സി. കോളജിലെ ബോട്ടണി വിദ്യാർത്ഥികളാണുപോലും. അവർക്കു പഠിക്കണമെങ്കിൽ ഞാനും എന്നെപ്പോലുള്ളവരും നശിക്കണമത്രേ. ഞാൻ വേദനകൊണ്ടു മരവിച്ചു മരിക്കുമ്പോൾ അവർ എന്റെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെയും, കുടുംബത്തിന്റെയും, തറവാടിന്റെയും മറ്റും മാഹാത്മ്യങ്ങൾ വിവരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്തിനധികം പറയുന്നു. എന്റെ അവയവങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി ചീന്തി എറിയുകയാണ്. ചീന്തിയെറിഞ്ഞവ മറ്റു ചിലരെടുത്തു വീണ്ടും കീറി പരിശോധിക്കുകയാണ്; എന്തോ പൂർവ്വ വൈരാഗ്യം തീർക്കുന്നതുപോലെ. ഇനി ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഞാൻ പൂർണ്ണമായും നശിക്കുമെന്ന നിലയിലായി. എന്റെയും, എന്നിൽനിന്നുണ്ടാകാനിരുന്ന സകലത്തിന്റെയും ഭ്രൂണഹത്യാപാപം ചെയ്ത അവരോടു ദൈവം ക്ഷമിക്കുമോ ? എന്നെയും അവരെയും സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം അവർക്കു മാപ്പുകൊടുക്കുമോ ?

ചെറുകഥ

കരയുന്ന കാല്പാടുകൾ

പി. ഇ. ഹംസ, P. D. C. I. B.

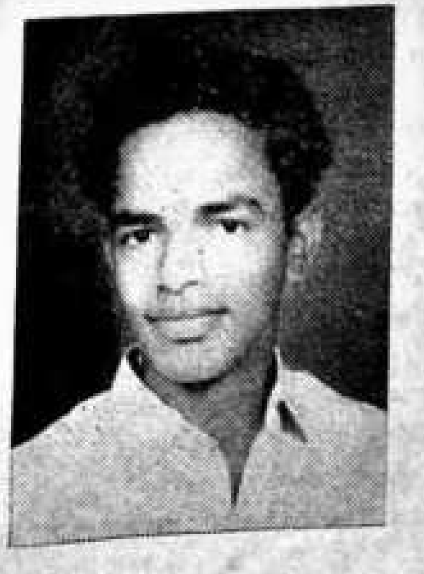

പ്രകൃതിയാൽ അനുഗ്രഹീതമായ ഒരു കൊച്ചുഗ്രാമം. കിഴക്കു വശത്തുള്ള പച്ചപ്പട്ടു വിരിച്ച പുഞ്ചപ്പാടങ്ങളും കുറച്ചു തെക്കുമാറി മന്ദമാരുതനിൽ തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന മാവിൻതോട്ടങ്ങളും പടിഞ്ഞാറു വശത്തു കൂടി ശാന്തമായി പ്രവഹിക്കുന്ന പെരിയാറും ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിനു മാറ്റു കൂട്ടുന്നവയാണ്.

ആ നാട്ടുകാരിലധികഭാഗവും ഇടത്തരം കൃഷിക്കാരാണ്. മണ്ണിനോടു മല്ലിട്ടുവേണം അവർക്കുപജീവനം കഴിക്കാൻ. കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ സ്ഥലം നല്ല വിളവുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

ഇവിടെ ജാതിമതഭേദമൊന്നുമില്ല. ഹിന്ദുക്കളും ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്ലീങ്ങളും സഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ കഴിയുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ വഴക്കിനും പിണക്കത്തിനും മറ്റും സ്ഥാനമില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ മറ്റു അയൽ നാട്ടുകാർക്ക് ഈ ഗ്രാമത്തോടു വളരെ മതിപ്പുണ്ട്.

ഇപ്പോൾ അവിടത്തെ വിളവു പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. പുഴയുടെ തീരത്തെല്ലാം തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളും കമുകിൻതോട്ടങ്ങളും തലപൊക്കി വരുന്നു.

ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പുതിയൊരു കമ്പനിക്കു വേണ്ടി സ്ഥലപരിശോധന നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കനേഡിയൻ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഈ ഗ്രാമത്തിലും എത്തുന്നതു്. അവരുടെ പരിശോധനയിൽ വച്ചു ഏററവും തൃപ്തികരമായിത്തോന്നിയതു് ഈ സ്ഥലമാണ്. അതിനു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതായി ഒരൊന്നാംതരം തുറമുഖം അടുത്തുതന്നെ കിടക്കുന്നു, ഉറച്ച ഭൂമി. ജലത്തിനു യാതൊരു ക്ഷാമവുമില്ല. വിദ്യുച്ഛക്തി വളരെ ആദായത്തിൽ ലഭിക്കുവാൻ പററിയ സ്ഥലം. ഇങ്ങനെ ഒരുവിധം എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങിക്കിട്ടിയപ്പോൾ ആ സ്ഥലം തന്നെ മതിയെന്നു അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഉടനെ അതിനുവേണ്ട പ്രാരംഭനടപടികളെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കുകയും സ്ഥലത്തിന്റെ സർവ്വേ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ പുതിയ കമ്പനിയുടെ വരവു നാട്ടുകാർക്കു് വളരെയധികം വിഷമങ്ങളുണ്ടാക്കി. വളവും മററുമില്ലാതെ തരിശായിക്കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലം വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടി കൃഷിക്കുപയുക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു വന്നപ്പോഴേക്കുമാണു ഈ ഗതികേടു്. ഇങ്ങനെ ഓരോ സ്ഥലവും ഇണങ്ങിക്കിട്ടാൻ കുറച്ചു വിഷമമാണ്. ഗവണ്മെൻറു സ്ഥലമെടുത്താൽത്തന്നെ കിട്ടുന്നതു് വളരെ തുച്ഛമായ പ്രതിഫലമാണ്. ഈ കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ഉള്ളതുപോലുള്ള മറെറാരു സ്ഥലം വാങ്ങാൻ പററുകയില്ല. ഇവിടെ സെൻറിനു കിട്ടുന്ന മുപ്പതും നാല്പതും രൂപയുംകൊണ്ടു മറെറാരിടത്തു സ്ഥലം വാങ്ങാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ പറയുന്നതു നൂറും ഇരുനൂറും മററുമാണ്. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ പിന്നെ കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകാൻ കുറച്ചു വിഷമമാണ്. കാരണവന്മാർമുതൽ താമസിച്ചു വരുന്ന ഈ നാടും വീടും വിട്ടു് വീട്ടിലെ സാധനങ്ങളും മററും വാരിവലിച്ചുംകൊണ്ടു മറെറാരിടത്തുപോയി താമസിക്കുക എത്ര കഷ്ടമാണ്. ഇങ്ങനെ ഇതിനുവേണ്ടി നാട്ടുകാർ അനുഭവിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു് കൈയും കണക്കുമില്ല.

ഇക്കാര്യത്തിൽ നാട്ടുകാരെ എങ്ങനെയെങ്കിലും സഹായിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹക്കാരനാണ് ചെറുപ്പക്കാരനായ ജോസ്. ഒരു പൊതുപ്രവർത്തകനെന്ന നിലയിലാണ് അവിടെ അവൻ അറിയപ്പെടുന്നതു്. സ്വാർത്ഥതാല്പര്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാതെ നാട്ടുകാരുടെ നന്മയെമാത്രം ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരാൾ. അതുകൊണ്ടു നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം അവനെ വളരെ വിശ്വാസവുമാണ്.

നാട്ടുകാരുടെയും ജോസിന്റെയും ഒരുമിച്ചുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി സ്ഥലത്തിന്റെ വില അല്പം മെച്ചപ്പെടുത്തി കിട്ടുവാൻ സാധിച്ചു.

കമ്പനിയുടെ പണി ആരംഭിച്ചു. സാമ്പത്തിക നിലവാരത്തിൽ കുറച്ചു പിന്നോക്കമാണെങ്കിലും നാട്ടുകാരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ നിർബന്ധംകൊണ്ടു കമ്പനിയുടെ എർത്തുവർക്കിന്റെ കൺട്രാക്ടു് ജോസ് തന്നെ പിടിച്ചു.

അയൽനാട്ടിലെ ചില മുതലാളിമാരെല്ലാം ഇതിൽ വളരെ അസൂയാലുക്കളായിരുന്നു. ചില കറുത്ത കൈകളെല്ലാം ജോസിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. സത്യത്തെയും നീതിയെയും മറിച്ചിടുവാൻ എത്ര കറുത്ത കൈകൾക്കാണ് സാധിക്കുക. അവനതുകൊണ്ടൊന്നും കുലുങ്ങിയില്ല. സധൈര്യം മുന്നോട്ടു പോയി. സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടിയല്ല നാട്ടുകാർക്കുവേണ്ടിയാണ് ജോസ് അതു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്

എർത്തുവർക്ക് ആരംഭിച്ചു. ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും പുരുഷന്മാരായിട്ടും സ്ത്രീകളായിട്ടും കുട്ടികളായിട്ടും പണിക്കാർ വർദ്ധിച്ചു വന്നു. അധികഭാഗവും നാട്ടുകാർ തന്നെ.

വളരെ മര്യാദയോടുകൂടിയാണവൻ പണിക്കാരോടു് പെരുമാറിയിരുന്നതു്. വെറും കഴുതകളെപ്പോലെ അവരെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കാതെ അല്പനേരത്തെ വിശ്രമമെല്ലാം അനുവദിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പണിക്കാർക്കെല്ലാം അവനോടു വലിയ സ്നേഹവും ആദരവും തോന്നി. അതു കാരണം അവർ ആത്മാർത്ഥമായി പണിയെടുക്കും.

പണിക്കു ആളുകൾ വളരെ കൂടുതലായി. തനിക്കു താങ്ങാനാവുന്നതിന്റെ പരിധിവിട്ടു പണിക്കാർ പെരുകിയപ്പോൾ കുറച്ചു പേ

രെയെങ്കിലും പിരിച്ചുവിടാനുള്ള ആലോചനയിലിരിക്കയാണ്. അവന്റെ ധനസ്ഥിതിയാണതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് അവിടത്തെ പണിക്കാരിലൊരാളായ രാധയുടെകൂടെ വേറൊരു പെണ്ണും പണിക്കുവേണ്ടി വന്നതു്. സിസിലി—അവൾ മണ്ണു പണിക്കുപോകേണ്ടി വരുമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽപോലും കരുതിയതല്ല. ചെറുപ്പംമുതൽ ധനത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വളർന്ന ഒരു പെൺകൊടി. അപ്പന്റെ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ടു എല്ലാ സ്വത്തുക്കളും അന്യാധീനപ്പെട്ടുപോയി. ഇപ്പോൾ വെറും പത്തു സെൻറു സ്ഥലവും അതിനകത്തു ഒരു ചെററക്കുടിലുമാണവർക്കുള്ളതു്.

വയസ്സായി കണ്ണു കാണാൻ പാടില്ലാത്ത പിതാവും വാതം പിടിച്ചു തളർന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു മാതാവുമാണ് സിസിലിക്കുള്ളതു്. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു കഴിയുകയാണെങ്കിലും പഴയ തറവാടിത്തത്തിന്റെ ദുരഭിമാനം കൈവെടിയാത്ത ആ പിതാവു അവളെ പുറത്തു ജോലിക്കു പോകുവാനനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. വിശപ്പു അവളെ പോകാതിരിക്കാനനുവദിച്ചില്ല. വിശപ്പാണല്ലോ മനുഷ്യനെ ഏതു പ്രവൃത്തിക്കും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. യാതൊന്നും കൂട്ടാക്കാതെ പിന്നെയവൾ അയൽക്കാരി രാധയുടെ കൂടെ പണിക്കിറങ്ങിത്തിരിക്കയാണ് ചെയ്തതു്.

രാധയുടെകൂടെ പണിസ്ഥലത്തെത്തിയ സിസിലി മടിച്ചുനില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ രാധ പറഞ്ഞു—'ജോസ് സാറിനോടു് നീ ചെന്നു കാര്യംപറ. അങ്ങേര് നിനക്കു പണി തരാതിരിക്കില്ല. അതിനെന്തൊന്നു ഇത്ര നാണിക്കാനുള്ളു. വേണങ്കിൽ ഞാനും കൂടെ വരാം.' സിസിലി രാധയുടെകൂടെ ജോസിന്റെ അടുത്തെത്തി.

'ഓ സാർ ഒരു പുതിയ ആളു കൂടി, പണിക്കു്.' രാധയുടെ ആ ശബ്ദം കേട്ടാണ് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജോസ് തലയുയർത്തിയതു്.

'ഇവിടെ പണ്ടേ തന്നെ ആളുകൂടുതലാണു്.' ജോസ് പറഞ്ഞു. 'ഉള്ളവരിൽ തന്നെ കുറച്ചുപേരെ പറഞ്ഞയക്കാൻ പോകയാണു്. അതുകൊണ്ടു ഇനി ഇവിടെ ആളെ ആവശ്യമില്ല.'

'സാർ, അങ്ങനെ പറയരുതു് സാർ', അതുവരെ തല കുനിച്ചു കാലിന്റെ പെരുവിരൽ കൊണ്ടു നിലത്തു ചിത്രം വരച്ചുകൊണ്ടു് നിന്ന സിസിലി കുറച്ചു ധൈര്യമൊക്കെ സംഭരിച്ചു തല നിവർത്തിയിട്ടു പറഞ്ഞു. 'വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടാണ് ഇതിനുവേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നതു്. എന്തെങ്കിലും നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടു് വരില്ലായിരുന്നു സാർ.'

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അവളുടെ തൊണ്ട ഇടറി വാക്കുകൾ തൊണ്ടയിൽ തടഞ്ഞു. കണ്ണിൽനിന്നു മൂന്നു നാലു 'പളുങ്കു' മണികൾ അടർന്നു വീണു. തലചുററി വീഴാൻ പോയപ്പോഴേക്കും രാധ ഓടി വന്നു താങ്ങി അവിടെ ഇരുത്തി. അപ്പോഴേക്കും ജോസ് സോഡയും മററും വരുത്തിച്ചു. മുഖത്തു കുറച്ചു വെള്ളം തളിച്ചപ്പോൾ ബോധം വീണു.

അവൾ കേൾക്കാതെ രാധ ജോസിനോടു പറഞ്ഞു. 'മൂന്നാലു ദിവസായി സാറെ അവരു് പട്ടിണി കിടക്കുന്നു. തീരെ നിവൃത്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടു പോന്നതാണ്. അപ്പനാണെങ്കിൽ വയസ്സായി കണ്ണും കണ്ടൂടാ. അമ്മയ്ക്കാണെങ്കിൽ വാതം.'

സിസിലിയുടെയും രാധയുടെയും വാക്കുകൾ ജോസിനെ പിടിച്ചു നിറുത്തുക തന്നെ ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ അഞ്ചുരൂപ എടുത്തു് മേരിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു 'രാധ ഇന്നു പണിക്കിറങ്ങണ്ട. എന്താണു ആ കുട്ടിയുടെ പേര്?'

'സിസിലി'—മേരി പറഞ്ഞു.

'ഓ് ആ സിസിലിയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി ഇതിനു അരിയും സാമാനവും വാങ്ങിച്ചുകൊടുക്കണം. എന്നിട്ടു നാളെ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരുംകൂടെ വന്നാൽ മതി.'

'അങ്ങനെയാകട്ടെ'—രാധ സമ്മതിച്ചു.

'സിസിലി നാളെ വന്നാലും മണ്ണൊന്നും ചുമക്കണ്ടാട്ടോ. വല്ലകൊട്ടയൊക്കെ എടുത്തിട്ടു കൊടുത്താൽ മതി' സിസിലിയോടായി ജോസ് പറഞ്ഞു.

അവനു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സഹതാപം സിസിലിയോടു തോന്നി. എന്തെന്നില്ലാത്തൊരനുകമ്പ. സിസിലിയെന്നു കേട്ടപ്പോൾ

തന്നെ അവന് തന്റെ സഹോദരിയുടെ കാര്യം ഓർമ്മവന്നു. അവളുടെ പേരും സിസിലി എന്നായിരുന്നു. അവൾ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ച ഒരുവനെ അവൾക്ക ഭർത്താവായി ലഭിച്ചില്ല. അവൻ അത്ര നല്ലവനല്ല എന്നു തോന്നിയതിന്റെ പേരിൽ അപ്പനും ജോസും അവളെ ഒരുവിധം കൊള്ളാവുന്ന വേറൊരുവന് വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതോടുകൂടി അവളുടെ ആശകളെല്ലാം നശിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയം നീറിനീറി മരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇതെല്ലാം അവന്റെ മനസ്സിൽ ഇന്നലെ നടന്നതു പോലെ തെളിഞ്ഞുവന്നു. തന്റെ സഹോദരിക്ക പകരം ദൈവം അയച്ചു തന്നതാണ് ഈ സിസിലിയെന്നു അവൻ വിചാരിച്ചു. രണ്ടുപേരുടെയും മുഖവും ഏകദേശം ഒരുപോലെയായിരുന്നു.

പിറ്റേ ദിവസം സിസിലി വന്നിട്ടു പറഞ്ഞു.

'സാറെ, ഞാനും മണ്ണു ചുമക്കാം.'

'വേണ്ട, കൊട്ടയെടുത്തിട്ടു കൊടുത്താൽ മതി' ജോസ് വിലക്കി. 'പിന്നെ സിസിലി എന്നെ സാറേ എന്നു വിളിക്കണ്ടാ ട്ടോ.'

'പിന്നെയെന്തോന്ന് വിളിക്കണം' അവൾ ചോദിച്ചു. 'ചേട്ടായെന്നു വിളിച്ചാൽ മതി.'

അവൾക്ക അതു ഇഷ്ടമായി. എങ്കിലും മറ്റു പണിക്കാർ സാറേന്ന് വിളിക്കുമ്പോൾ താനെങ്ങനെയാണ് ചേട്ടായെന്നു വിളിക്കുക. മറ്റുള്ളവരെന്തു വിചാരിക്കും.

അവൾ ജോസിനെ സ്വന്തം സഹോദരനെപ്പോലെയാണ് കരുതിയത്. അവൻ അവളെയും. അവന് സിസിലിയെ കാണുമ്പോൾ വളരെ ആശ്വാസമാണ്. അവൾ ഒരു ദിവസമെങ്കിലും വരാതിരുന്നാൽ വളരെ കണ്ടിതവ്യമാണ്. ഒരു ദിവസമൊക്കെ വന്നില്ലെങ്കിലും അവളുടെ കൂലിയിൽനിന്നു അതു അവൻ കുറയ്ക്കുകയില്ല.

സിസിലിക്ക ജോസിനോടു വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു. അവർ അത്രയ്ക്കു അടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരേ ഉദരത്തിൽനിന്നു വന്നതല്ലെന്നുള്ളൊരു വ്യത്യാസം മാത്രം. അതും അവരുടെ പെരുമാറ്റം കണ്ടാൽ ആരും പറയുകയില്ല. അതു കണ്ടു അസൂയപ്പെടാത്തവരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒരു ദിവസം മണ്ണുംകൊട്ട ചുമന്നു കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ത്രേസ്യാച്ചേടത്തി കൂട്ടുകാരിയോടു പറയുന്നതു മേരി കേട്ടു. 'അവളുടെ ഒരടിക്കഴയല്ല് ജോസ് സാറിന്റെ മുമ്പില്. സാറു അവളെ നല്ലപുള്ളയാക്കി വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കേണ്ട'.

മേരി അതിനു ചുട്ട മറുപടി കൊടുത്തു. 'അതിനു നിങ്ങളെന്തിനാ ഇത്ര കണ്ണുകടി. എനിക്കു നിങ്ങളു ചെല്ല് അടിക്കഴയാൻ'. പിന്നെ അവർ മിണ്ടിയിട്ടില്ല.

അവിടെ മണ്ണിടിക്കാൻ വന്നിരുന്ന നല്ല ആരോഗ്യമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ് വർഗ്ഗീസ്. അവൻ മറ്റു പെണ്ണുങ്ങളുടെ അടുത്തു മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ ചിരിക്കാനും തമാശ പറയാനുമൊന്നും നില്ക്കുകയില്ല. വലിയ വിദ്യാഭ്യാസവുമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും വേണ്ടവരുടെ അടുത്തു വേണ്ടവിധത്തിൽ പെരുമാറാൻ അവനറിയാം.

സിസിലിയുടെ പെരുമാറ്റവും മറ്റും കണ്ടപ്പോൾ അവനു വല്ലാത്തൊരു ആകർഷകത്വം തോന്നി. അവളോടു എന്തോ ഒരു പ്രത്യേക അടുപ്പമുള്ളതുപോലെ, അവനു പിന്നെ അതു തന്നെയായി ചിന്ത. അവളെ തന്റെ ജീവിതസഖിയായി ലഭിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു അവൻ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചു.

ഒരുദിവസം വർഗ്ഗീസ് പണിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു കുളിച്ചു നേരെ ജോസ് സാറിന്റെ റൂമിലേക്ക ചെന്നു.

'എന്താ വർഗ്ഗീസേ, പതിവില്ലാത്തപോലെ' ? ജോസ് ചോദിച്ചു.

'ഒരു കാര്യത്തിനു വേണ്ടി വന്നതാണ്', വർഗ്ഗീസ് പറഞ്ഞു. 'സാറു വിചാരിച്ചാൽ ആ കാര്യം എനിക്ക നടത്തിത്തരാൻ സാധിക്കും.'

'എന്താണ് തുറന്നു പറയൂ' ജോസ് പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ ആ സിസിലിയെ ജീവനെക്കാളേറെ സ്നേഹിക്കുകയാണ്. വിവാഹം കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. സാറു വിചാരിച്ചാൽ അതു നടക്കും തീർച്ച.

STATE HOCKEY PLAYERS (1964—'65)

L. to R. Misses Sumathy Abraham, Sophia Thomas and Mini Andrews

Alex M. Chacko

Best Actor—S. C. F. Variety Entertainment

VI KERALA WOMEN'S HOCKEY ON OUR GROUNDS, FINALS

Players being introduced to Mr. M. K. K. Nair

Anxious Moments

Mrs. M. K. K. Nair Presenting the Trophy

TENNIS CLUB (1964—'65)

Sitting (L. to R.) M/s. Jose K. M., George K. George, Thomas Varghese, Mr. C. P. Andrews, (Lecturer in Physical Education), E. Thomas John (Secretary), Dr. P. M. Mathai (Principal), George Philip (Captain), Dr. A. K. Baby (President), Abraham K. Mathew, Chacko Varghese.

Standing 1st row (L. to R.) Mathew P. Koshy, Alexander Kuruvilla, P. C. Cherian, Kuruvilla Samuel, James V. Cheeran, Joshy Chali, M. Mathew, Jacob P. Thomas, V. J. Prakash, K. B. Santharam.

Standing 2nd row. Rajagopal K. P., Rajan C. K., Stephen, Johnson Samuel, Abraham Korathu, K. J. Jacob, Abraham Zachariah, Joseph Varghese, Raju Abraham, Rajan Cyriac.

ജോസിനും അതു നല്ല കാര്യമാണെന്നു തോന്നി. അവൾക്കു ജോലിയെടുത്തു ചെലവിനു കൊടുക്കുവാൻ മനസ്സുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. അവൻ മററുള്ളവരെപ്പോലെയല്ലെന്നു അനുഭവംകൊണ്ട് ജോസിനറിയാം. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞു ജോസ് പറഞ്ഞു.

'ഞാനവളോടു ചോദിക്കട്ടെ! എന്നിട്ട് നാളെപ്പറയാം.'

'അങ്ങനെയാകട്ടെ' അവനും സമ്മതിച്ചു.

പിറേറ ദിവസം ജോസ് സിസിലിയെ വിളിച്ചിട്ട് ചോദിച്ചു. 'ആ വർഗ്ഗീസെങ്ങനെയാണ് നല്ല മനുഷ്യനാണോ?' അവൾക്കു അവനെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായമറിയാൻ വേണ്ടി ചോദിച്ചതാണ്.

'അങ്ങേര് നല്ല മനുഷ്യനാണ്. മററുള്ളോരെപ്പോലെയല്ല. എന്താ ചേട്ടനങ്ങനെ ചോദിച്ചെ?

'എയ് വെറുതെ ചോദിച്ചെന്നു മാത്രം' അവൻ പറഞ്ഞു.

പിന്നെ അവൾ അതിനെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്താണ് ജോസേട്ടൻ അങ്ങനെ ചോദിച്ചത്. എങ്ങനെ ആലോചിച്ചിട്ടും അവൾക്കതിനെക്കുറിച്ചൊരു പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. അവൾ പലതും ഊഹിച്ചു.

അന്നുമുതൽ അവൾക്കു വർഗ്ഗീസിനോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം വർദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവളറിയാതെ തന്നെ അവന്റെ ചിത്രം മിക്കപ്പോഴും അവളുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു വന്നു.

പതിവില്ലാത്തപോലെ ഒരു ദിവസം വരാതിരുന്ന സിസിലി പിറേറ ദിവസം ചെന്നപ്പോൾ ജോസ് ചോദിച്ചു. 'എന്താണ് സിസിലി ഇന്നലെ വരാതിരുന്നത്'?

'അമ്മക്കു സുഖക്കേടു കൂടുതലായിരുന്നു.' അവൾ വളരെ വിഷമത്തോടുകൂടിയാണതു പറഞ്ഞത്.

ഉച്ചക്കു ജോസ് സിസിലിയെ ഒററക്കു വിളിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു 'വർഗ്ഗീസിനെക്കൊണ്ടു നിന്നെ കല്യാണം കഴിപ്പിക്കാൻ എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ട്. എന്താണ് നിനക്കിഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം മതി.'

ഇതു കേട്ട അവൾ നാണിച്ചു തല താഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു. 'എന്താണ് തൃപ്തിയാണോ? ഉണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും തുറന്നു പറയണം' അവൻ നിർബന്ധിച്ചു.

'അതെ'—അവൾ നമ്രമുഖിയായി പറഞ്ഞു.

അവനു വലിയ സന്തോഷമായി. സ്വന്തം സഹോദരിയെ അവളിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരുവനു കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇവളെയെങ്കിലും ഇവൾക്കിഷ്ടമുള്ള ഒരുവനെക്കൊണ്ടു കല്യാണം കഴിപ്പിക്കാമല്ലോ എന്നവനാശിച്ചു.

വൈകുന്നേരം ജോസ് അവളെ വിളിച്ചു ഒരിരുപത്തഞ്ചു രൂപാ കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു.

'ഞാനൊരു ഡോക്ടറെ വിട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം അമ്മയെ പരിശോധിച്ചു മരുന്നിനു കുറിച്ചുതരും. ഈ കാശുകൊടുത്തു മരുന്നു വാങ്ങണം. പോരെങ്കിൽ എന്നോടു വന്നു പറയണം കേട്ടോ മടിക്കരുത്.'

അന്നു പണിയെടുക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവളുടെ മനസ്സിൽ രണ്ടാളുടെ ചിത്രങ്ങൾ മാറിമാറി തെളിഞ്ഞു വരികയായിരുന്നു—ജോസും വർഗ്ഗീസും.

'ജോസേട്ടൻ എത്ര നല്ല മനുഷ്യൻ. ഇത്ര നല്ലോരു സഹോദരനെ തപസ്സിരുന്നാൽ കിട്ടുകയില്ല ആർക്കും' അവൾ വിചാരിച്ചു. അതിൽ അവൾക്കു തന്നോടു തന്നെ അസൂയ തോന്നി.

അവൾ മനസ്സിൽ ആയിരമായിരം ആകാശക്കോട്ടകൾ കെട്ടുകയായിരുന്നു. അമ്മയെ ചികിത്സിച്ചു സുഖക്കേടു മാറുന്നതും വർഗ്ഗീസുമായുള്ള വിവാഹം നടക്കുന്നതും എല്ലാം അവൾ സങ്കല്പിച്ചു.

നേരം മങ്ങി. അസ്തമനസൂര്യനെ വിഴുങ്ങുവാൻ കടൽ വെമ്പൽ കൊള്ളുകയാണ്. പടിഞ്ഞാറെ ചക്രവാളത്തിൽ സിന്ദൂരം പൂശിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷികൾ ചിലച്ചുകൊണ്ട് കൂടണയുവാൻ നോക്കുന്നു. ജോലിക്കാരെല്ലാം ജോലികഴിഞ്ഞു വീടുകളിലേക്കു പോകുവാനുള്ള ശ്രമമാണ്. കടത്തു വഞ്ചിക്കരികിൽ നല്ലൊരു തിക്കും തിരക്കും നടക്കുകയാണ്. കഴിയുന്നത്ര നേരത്തെ വീട്ടിലെത്തണമെന്നാണ് എല്ലാവരുടെയും ആഗ്രഹം. രാധയും സിസിലിയും മററുള്ളവരോടുകൂടെ വഞ്ചിയിൽകയറി ആദ്യംതന്നെ പടിയിന്മേ

ലിരിപ്പായി. അപ്പോഴേക്കും പെണ്ണുങ്ങളെല്ലാം തിക്കിത്തിരക്കി കയറാൻ തുടങ്ങി. 'അള്' എത്തുന്നാ ഈ കാണിക്കണേന്നു. ഇതു വഞ്ചിയാണ്' കളിക്കണ കാര്യോന്നല്ല്' കടത്തുകാരൻ ബാവ അമരത്തുനിന്നു ചാടിഎഴുന്നേററിട്ടു പറഞ്ഞു. അതു സാധാരണയുള്ള വർത്തമാനമാണെന്ന മട്ടിൽ പെണ്ണുങ്ങളതൊന്നു വകവെക്കാതെ തിക്കിത്തിരക്കി വഞ്ചിയിലേക്കു കയറി. വഞ്ചി ഒരു വശത്തേക്കു ചരിഞ്ഞു. വഞ്ചിയിൽ കുറച്ചു വെള്ളം കയറി. പെട്ടെന്നു ആ വശത്തിരുന്നവർ എഴുന്നേററു. അപ്പോൾ വഞ്ചി മറുവശത്തേക്കു ചരിഞ്ഞു. അറിയാതെ തന്നെ ആളുകളും ആ വശത്തേക്കു ചരിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അപ്പോൾ വഞ്ചി കമഴ്ന്നു.

വഞ്ചി മറിഞ്ഞതു അരികത്തു തന്നെയായതുകൊണ്ടു ഒന്നും സംഭവിക്കയില്ലെന്നാണ്' എല്ലാവരും കരുതിയതു. കുറേപ്പേരൊക്കെ സ്വയം രക്ഷപെട്ടു. മററു ചിലരെ കടത്തുകാരൻ പിടിച്ചു കയററി. പക്ഷേ പാവം സിസിലി മാത്രം വഞ്ചിയുടെ നേരെ അടിയിലായിപ്പോയി. വഞ്ചി ശരിക്കു കമഴ്ന്നു കിടക്കുകയാണ്'. വെള്ളത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങി വന്ന സിസിലിയുടെ തലചെന്നിടിച്ചതു വഞ്ചിയുടെ ഉൾഭാഗത്തു ഒത്ത നടുവിലാണ്'. അതോടുകൂടി ബോധമില്ലാതെ വീണ്ടും താഴ്ന്നു പോയി.

വെള്ളത്തിൽനിന്നും കയറിയവരുടെ നല്ലൊരു ബഹളം തന്നെ കരയിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും രാധ ആദ്യം അന്വേഷിച്ചതു് സിസിലിയെയാണ്'. അവളെ കാണാതായപ്പോൾ രാധ വാവിട്ടു കരഞ്ഞു. ആളുകളെല്ലാം ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി പുഴയിലേക്കു നോക്കി. ചിലർ ആ കടത്തു വഞ്ചി തന്നെയിട്ടു അന്വേഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറച്ചകലെയായി അവൾ വീണ്ടും പൊങ്ങി. അപ്പോഴും അവളുടെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. രാധ ഇതു കണ്ട ഉടനെ ബോധമില്ലാതെ അലച്ചുററി വീണു. വഞ്ചി തൊട്ടടുത്തെത്തി. വഞ്ചിയിൽ നിന്നാരാൽ പിടിക്കാൻ കൈ നീട്ടിയപ്പോഴേക്കും വീണ്ടും താഴ്ന്നുപോയി. ചാടാൻ അയാൾക്കു ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾക്കറിയാം വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങുന്നൊരാളെ രക്ഷപെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ആപത്തു്.

വീണ്ടും ഒരു പ്രാവശ്യംകൂടി അവൾ പൊങ്ങി. പക്ഷെ അവളെ രക്ഷിക്കുവാൻ മനക്കരുത്തുള്ള ഒരാളും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇതുകേട്ടു ഓടി വന്ന വർഗ്ഗീസ് പുഴയിലേക്കു ചാടാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ മററുള്ളവർ അവനെ ബലമായി തടഞ്ഞു നിർത്തി. അവൻ കുതറിയിട്ടൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. പിന്നെ അവനു യാതൊരു വെളിവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ തല കറങ്ങി നിലം പതിച്ചു.

പിറെറ ദിവസം അതേ സമയത്തു ഏതാനും മൈലകലെ ഒരിടത്തു പൊങ്ങിയതു അവളുടെ ചീഞ്ഞ മൃതദേഹമായിരുന്നു.

ഈ സംഭവമറിഞ്ഞ ജോസിനു ബോധക്ഷയം വന്നിട്ടു പിന്നെ ബോധം വീണതു് വളരെയധികം മണിക്കൂറുകൾതന്നെ കഴിഞ്ഞാണ്'. പിന്നെ അവനു ആഹാരമോ ഒന്നും തന്നെ വേണ്ട. ഉറക്കം അശേഷമില്ല. എപ്പോഴും സിസിലിയെ വിളിച്ചു കരച്ചിൽ മാത്രം. കളിയുംകൂടിയില്ലാതായപ്പോൾ അവൻ അങ്ങേയററം ക്ഷീണിച്ചു. എണ്ണമയമില്ലാത്ത മുടി കാററിലങ്ങനെ പാറിപ്പറക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നേ തോന്നൂ. ജീവിതത്തോടുള്ള സകല ആശയും അവനു നശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു അവനും ജീവിതത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ നാട്ടുകാരുടെ ആ കണ്ണിലുണ്ണി എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. നല്ലവർ അധികകാലം ജീവിച്ചിരിക്കയില്ലെന്ന ആ കവിവചനം എത്രയോ അന്വർത്ഥം.

ചെറുകഥ

തെററ്

സോമസുന്ദരൻ. എൻ : ക്ലാസ്സ് I കെമിസ്ട്രി.

രണ്ടു മാസമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഞാനീ നഗരത്തിൽ പ്രാക്ടീസ് തുടങ്ങിയിട്ട്. ഡോക്ടർ സോമൻ എന്നു കേട്ടാൽ അറിയാത്തവർ ഇന്ന് ഈ പട്ടണത്തിൽ ചുരുക്കം. ഡിസ്പെൻസറിയിൽനിന്നും മൂന്നു മൈൽ അകലെയാണ്' എന്റെ വീട്ട്. കാർ, ഫാൻ, റേഡിയോ എന്നു വേണ്ട എല്ലാം തന്നെയുണ്ട് എന്റെ വീട്ടിൽ. എന്റെ സുന്ദരിയായ ഭാര്യ ഒരു ബംഗാളിയാണ്'—നിമ്മി. ഞങ്ങളുടെ ഏക സന്താനമാണ്' ഷൈലമോൾ. വെറും അഞ്ചു വയസ്സുള്ള ഒരു കുസൃതിക്കുട്ടിയാണവൾ.

ഞാൻ പതിവുപോലെ, ഡിസ്പെൻസറിയിലേക്ക് പോകാനായി ഡ്രസ്സ് ചെയ്ത് കാറിൽ കയറിയിരുന്നപ്പോഴാണ്'.

'ഇന്ന് വൈകിട്ട് നേരത്തെ വരില്ലേ ?'

പിന്നിൽനിന്നും ഒരു ചോദ്യം. ഓ, നിമ്മിയാണ്'. കൂടെ ഷൈലമോളുമുണ്ട്.

'ഉം. എന്താ ?' ഞാൻ.

'അല്ലേ. ഇതെന്താ. ഇത്ര മറവിയോ ?' ബംഗാളി ചുവ മാറാത്ത മലയാളത്തിൽ അവൾ പറയുകയാണ്'. 'ഇന്ന് വൈകുന്നേരമല്ലേ ടൌൺഹാളിൽ ഡാൻസ്'. ടിക്കററ് നേരത്തെ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. പോകണ്ടേ ?'

'ഓ, ഞാനക്കാര്യമങ്ങു മറന്നുപോയി. ശരി, കഴിയുന്നതും നേരത്തെ വരാം.' ഞാൻ കാർ സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്തു. 'ടാ ടാ ഡാഡി ടാ ടാ,' ഷൈലമോൾ കൈ വീശി.

ഞാൻ ഡിസ്പെൻസറിയിൽ എത്തി. പതിവുപോലെ ധാരാളം രോഗികൾ എന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ച് നില്പുണ്ട്. ഞാൻ അകത്തേക്കു കയറി. രോഗികൾ ഓരോരുത്തരായി പരിശോധനക്കു വന്നു. പരിശോധന കഴിഞ്ഞ് സ്ലിപ്പ് കിട്ടിയവർ മരുന്നു വാങ്ങാൻ ' ക്യൂ ' വിൽ നിലയുറപ്പിച്ചു. സമയം അരിച്ചരിച്ച് നീങ്ങുകയാണ്'. രോഗികൾ വന്നും പോയും ഇരുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്ക് ചില ' കേസുകൾ ' അററൻഡു ചെയ്യുവാനായി ഒന്നു രണ്ടു വീടുകളിലും പോകേണ്ടി വന്നു.

ഒരുവിധം ജോലികളെല്ലാം ശമിച്ചപ്പോൾ മണി നാലു കഴിഞ്ഞു. 'ഓ, നേരത്തെ ചെല്ലാമെന്നല്ലേ നിമ്മിയോട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ശരി വീട്ടിലേക്ക് പോവുക തന്നെ.' മെഡിസിൻ ബാഗുമെടുത്ത് ഞാൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അതാ, പെട്ടെന്ന് ഒരു ബാലൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഡിസ്പെൻസറിയിലേക്ക് ഓടിക്കയറി.

'സാർ......എന്റെ അമ്മേച്ച്......സാർ, അമ്മ ഛർദ്ദിക്കുന്നു സാർ, ചോര തന്നെ. സാർ, സാറാണോ ഡോക്ടർ സോമൻ...അവർ പറഞ്ഞു സാറിനെ വിളിച്ചോണ്ടുവരാൻ. സാർ തീർച്ചയായും എന്റെകൂടെ വര

ണം. അല്ലെങ്കിൽ അമ്മ......'. അവൻ പിന്നെയും കരഞ്ഞു തുടങ്ങി.

നാശം ! സമ്മതിക്കില്ല സമയത്തിന് വീട്ടിൽ പോകാൻ. നോക്കണേ. പക്ഷെ നിഷ്കളങ്കനെന്ന് തോന്നിക്കുന്ന അവന്റെ മുഖത്ത് നോക്കി എങ്ങനെ പറയും 'ഞാൻ അവന്റെ വീട്ടിൽ ചെല്ലില്ലെ'ന്ന്. ഞാൻ അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

'ഛെ...മോശം. ആണ്കുട്ടികൾ കരയുകയോ ? ഞാൻ അനിയന്റെകൂടെ വരുന്നുണ്ട്. വീടെവിടെയാ ?'

അവൻ സ്ഥലത്തിന്റെ പേർ പറഞ്ഞു.

'ശരി. അനിയൻ ഇതാ കാറിൽ കയറിയിരുന്നോളൂ. ഞാൻ വന്ന്, അമ്മയെ സുഖപ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ട്. കേട്ടോ.''

അവൻ നിർദ്ദേശിച്ച വഴിയിലൂടെ ഞാൻ കാർ വിട്ടു. വഴിക്കുവച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'അനിയന്റെ പേര് ?'

'രവി'

'കൊള്ളാം. ആരാ അനിയനെ എന്റെ അടുക്കലേക്ക് പറഞ്ഞുവിട്ടത് ?'

'വടക്കേലെ മാധവി അമ്മൂമ്മേം തെക്കേലെ ജോണിന്റപ്പൂപ്പനും കൂടിപ്പറഞ്ഞു സാറ് നല്ല ഡോക്ടറാന്ന്. അതും കേട്ടോണ്ട് ഞാൻ ഓടിപ്പോന്നതാ. ഒത്തിരിപ്പേരോട് വഴി ചോദിച്ചാ ഞാൻ ഇവിടെ എത്തിയത്.'

എനിക്ക് ആ ബാലനോട് ഒരു പ്രത്യേക വാത്സല്യം തോന്നി. എന്താണാവോ ? ഞങ്ങൾ പത്തു മിനിട്ടുകൊണ്ട് രവി പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തെത്തി.

'ഇനി അങ്ങോട്ട് കാറു പോവൂല്ല. നടക്കണം.' അവൻ പറഞ്ഞു.

'അതിനെന്താ.' ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കാറിൽനിന്നിറങ്ങി നടന്നു തുടങ്ങി. ഏകദേശം രണ്ടു ഫർലോങ്ങ് ഒരിടവഴിയിൽക്കൂടി നടന്ന് ഞങ്ങൾ ഒരു ചെറുകൂരയുടെ മുറ്റത്തെത്തി.

'ഇതാ ഞങ്ങടെ വീട്', രവി എന്നെ അറിയിച്ചു.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ആ പുരയിടത്തിലേക്ക് കയറി. ഇറയത്തു തന്നെ രവി പറഞ്ഞ തായ 'മാധവിഅമ്മൂമ്മയും ജോണിന്റപ്പൂപ്പനും' ഇരിപ്പുണ്ട്. അവർ ഞങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

'സാർ, അമ്മ ഇവിടെയാ കെടക്കണത്.' രവി എന്നെ അകത്തേക്ക് വിളിച്ചു. ഒരു വിഴുപ്പുമണം അവിടെ നിറഞ്ഞിരുന്നു. അവിടെ പാറിപ്പറന്ന തലമുടിയുമായി ക്ഷീണിതഗാത്രയായ ഒരു യുവതി കിടക്കുന്നുണ്ട്. മയങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. ആ സ്ത്രീയുടെ തലയ്ക്കലായി ഒരു കുഞ്ഞുപാളയിൽ കുറെ ചോര ഛർദ്ദിച്ചത് കാണാവുന്നുണ്ട്.

'എന്റമ്മയ്ക്ക് സുഖാവോ ?', രവി ചോദിച്ചു.

രോഗിയുടെ 'പൾസ്' നോക്കാനായി ഞാൻ അവളുടെ കൈപിടിച്ചു. എന്റെ സ്പർശനം അവളെ ഉണർത്തിയെന്നു തോന്നുന്നു. അവൾ പതുക്കെ കൺമിഴിച്ചു. ഞാനാ കണ്ണുകളിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. എന്ത് ? ഞാൻ വീണ്ടും നോക്കി. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ കൈ എന്റെ പിടിയിൽനിന്നൂർന്നുപോയി. അതെ... അതെ... അതവൾതന്നെയാണ്...സുമം...

'സുമം...എന്റെ സുമം' ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. അതെ, അത് സുമംതന്നെയാണ്. അവൾ എന്നെ മനസ്സിലാക്കിയെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു ചെറുചിരി അവളുടെ മുഖത്ത് പരന്നു.

'അതെ, സോമൻ, ഇത് ഞാനാണ്. സുമം, അങ്ങയുടെ സുമം.'. അവൾ ക്ഷീണിച്ച സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

'എന്റെ സുമം...നീയെനിക്ക് മാപ്പു തരില്ലെ സുമം ?' ഞാനാണ് നിന്നെ ഈ നിലയിലാക്കിയത്. ഞാൻ—ഈ മഹാപാപി—മാത്രമാണിതിന്നുത്തരവാദി.' ഞാനൊരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ എന്റെ തലമുടി ചികിപ്പറിച്ചു. ഭൂതകാലസ്മരണകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മിന്നിമറഞ്ഞു.........

മിലിറററി ഓഫീസറായിരുന്ന അച്ഛന് സ്വന്തത്തിന്റെ നാട്ടിലേക്ക് മാററം ലഭിച്ചതും, ഞങ്ങൾ സകുടുംബം അവിടെ താമസമാക്കിയതും, അവിടെയുള്ള ഒരു മെഡിക്കൽ കോളജിൽ എനിക്കഡ്മിഷൻ ലഭിച്ചതും എല്ലാം ഒരു വെള്ളിത്തിരയിലെന്നപോലെ

എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു. അന്ന് ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ നിത്യവും പാൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു—സുമം. ആരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു പതിനഞ്ചുകാരി. ദിവസവും രാവിലെ പാൽ കൊണ്ടുവന്ന് അവൾ അമ്മയെ ഏല്പിക്കും; കണക്കു പറയലും അമ്മയോടുതന്നെ.

കാലം കടന്നു പോയി. ഞാനൊരു ഫൈനൽ ഇയർ വിദ്യാർത്ഥിയാണിപ്പോൾ. പഴയ പാൽക്കാരിപ്പെണ്ണ് ഇപ്പോഴും പതിവു തുടരുന്നു. ഇന്നവൾ ഒരു മധുരപ്പതിനേഴുകാരിയാണ്. ആരു കണ്ടാലും ഒന്നു നോക്കിപ്പോകും. ദിവസവും അവൾ പാൽ കൊണ്ടുവരുന്നത് കാണാറുണ്ടെന്നല്ലാതെ എനിക്കവളുമായി യാതൊരടുപ്പവുമില്ല.

പെട്ടെന്നാണ് അച്ഛന്റെ അമ്മയ്ക്ക് സുഖമില്ലെന്ന വാർത്ത ലഭിച്ചത്. അമ്മയും അച്ഛനും കുറെ ദിവസത്തെ അവധിയെടുത്ത് നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. പരീക്ഷാസമയമായതിനാൽ ഞാൻ പോകേണ്ടെന്ന് തീരുമാനിച്ചു.

പിറേറന്ന് രാവിലെ വാതിലിൽ ഒരു ചെറിയ മുട്ടു കേട്ടാണ് ഞാനുണർന്നത്. ഉറക്കച്ചടവോടെ എഴുന്നേററ് ചെന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. ആ പാൽക്കാരിപ്പെണ്ണ്, സുമം, പാലുമായി അവിടെ നില്പുണ്ട്.

'പാൽ'. അവൾ പറഞ്ഞു.

'ഇത്ര രാവിലെയോ ?,' ഞാൻ.

'ദിവസവും ഈ നേരത്താണ് കൊണ്ടുവന്നത്.'

ഞാൻ പാലു വാങ്ങി അകത്ത് കൊണ്ടുവച്ചു. തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ അവൾ വാതിൽക്കൽതന്നെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. പൂത്തുലഞ്ഞ വസന്തംപോലുള്ള അവളുടെ ആ നില്പ് കണ്ടപ്പോൾ ചില ഊഷ്മളവികാരങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിലൂടെ ഊളിയിട്ട് കടന്നുപോയി. അന്നേവരെയുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വികാരവിശേഷം. അവളുടെ പേരറിയാമായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'പേര് ?'

'സുമം,' അവൾ മൊഴിഞ്ഞു.

ഇനിയെന്താണ് ചോദിക്കേണ്ടതെന്നറിയാതെ ഞാൻ കുഴങ്ങി.

'ആ പാൽപ്പാത്രം തിരികെ കിട്ടിയാൽ ഞാൻ പോകാം.' അവൾ പോകാൻ തിടുക്കം കൂട്ടുകയാണ്. വൈമനസ്യത്തോടെ ഞാൻ പാത്രമെടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു കൊടുത്തു. 'ഇനി കുറച്ചു ദിവസത്തേക്ക് പാൽ വേണ്ട'ന്ന് പറയണമെന്ന് കരുതിയെങ്കിലും പറഞ്ഞില്ല. അവൾ കടന്നുപോയി.

അങ്ങനെ ദിവസവും രാവിലെ അവൾ പാലുമായി വരും; പോകും. ഇന്നവളെക്കാണുമ്പോൾ മനസ്സിലാകെ ഒരു കിരുകിരുപ്പ്. ക്രമേണ ഞങ്ങൾ അടുത്തു. പരീക്ഷ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആദ്യമെല്ലാം എന്നോട് സംസാരിക്കുവാൻ അവൾക്ക് മടിയായിരുന്നു. പിന്നീട് ആ സ്വഭാവമൊക്കെ മാറി. പാൽകൊണ്ടുവന്നാൽ മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞാണ് അവൾ മടങ്ങിപ്പോകുന്നത്. ഇതിനിടയ്ക്ക് എന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം—ശപിക്കപ്പെട്ട ആഗ്രഹം—ഒരു കൊച്ചു ജീവൻ സുമത്തിന്റെ ഉദരത്തിൽ സ്പന്ദനം തുടങ്ങി. ഈ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന പരമാർത്ഥം അച്ഛനും മററും വരുന്നതിന്റെ തലേ ദിവസമാണ് ഞാനറിഞ്ഞത്.

'സാരമില്ല. അതിന് പോംവഴിയുണ്ടാക്കാം.' ഞാൻ സുമത്തെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. എനിക്ക് ലഭിച്ച മെഡിക്കൽ സയൻസിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ എന്റെ തെററിന്റെ തെളിവ് നശിപ്പിക്കാമെന്ന് ഞാനാശിച്ചു. പക്ഷേ—

അച്ഛനും അമ്മയും മടങ്ങി വന്നതിന്റെ പിറേറ ദിവസമാണെന്നു തോന്നുന്നു എന്റെ പരീക്ഷ അവസാനിച്ചത്. അന്നു വൈകുന്നേരം ഓഫീസ്സിൽ നിന്ന് വന്നയുടനെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

'എനിക്ക് ബംഗാളിലേക്ക് ഒരു സ്ഥലം മാററം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. നാലുദിവസത്തിനകം അവിടെ ഹാജരാകണമത്രെ. നാളെത്തന്നെ നമുക്കിവിടെ നിന്നു പുറപ്പെടണം.'

പിന്നെ വീട്ടിൽ ആകെ ഒരു ബഹളമായിരുന്നു. പിറേറ ദിവസം രാവിലെ സുമം പാലുമായി വന്നു. അവളെ നേരിടാനുള്ള വിഷമം കൊണ്ട് ഞാൻ ആ സമയം കുളി

നടത്താനായി വിനിയോഗിച്ചു. അമ്മയിൽനിന്നും വിവരങ്ങൾ അവളും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഏതായാലും ഞാൻ കളി കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോഴേയ്ക്കും അവൾ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഹൃദയത്തിൽ ഒരു ചൂണ്ടൽ ഉടക്കിവലിക്കുന്ന ഒരു പ്രതീതിയാണെനിയ്ക്കു്.

അന്നുച്ചയ്ക്കു് ഞങ്ങൾ അവിടെ നിന്നും വണ്ടി കയറി. ബംഗാളിലെത്തി കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷവും നേരിയ ഒരു കുറ്റബോധം എന്നെ അലട്ടിയിരുന്നു. ബംഗാളിലെ തിരക്കു പിടിച്ച ജീവിതത്തിൽ ക്രമേണ സുമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണകൾ മാഞ്ഞുപോയി. ഇതിനിടക്കു് ഡോക്ടർ ആയിത്തീർന്ന ഞാൻ ബംഗാളിൽ പ്രാക്ടീസു് തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആയിടയ്ക്കാണു് നിമ്മിയെ പരിചയപ്പെട്ടതും വിവാഹം കഴിച്ചതും. ഞങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ കുട്ടിയാണു് ഷൈലമോൾ.

ആ നീണ്ട പത്തു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ സുമത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. അങ്ങനെ ഈയിടയ്ക്കു് ഞാൻ നാട്ടിലേക്കു് മടങ്ങി. ഈ പട്ടണത്തിൽ വന്നു് പ്രാക്ടീസാരംഭിച്ചു.

* * *

അതെ. ഇപ്പോൾ എന്റെ മുന്നിൽക്കിടക്കുന്നതു് അവളാണു്. അതെ, ആ പാൽക്കാരിപ്പെണ്ണു്. സുമം തന്നെ... ഏതാണ്ടു് പ്രജ്ഞയറ്റ നിലയിൽ കിടക്കുന്ന അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആശയ്ക്കവകാശമില്ല. വിറയ്ക്കുന്ന കൈകൾകൊണ്ടു് ഞാൻ അവൾക്കൊരു 'ഗ്ലൂക്കോസ് ഇഞ്ചക്ഷൻ' നല്കി. അവൾ വീണ്ടും കൺമിഴിച്ചു.

എന്റെ വേർപാടിനുശേഷം അപമാനഭാരം താങ്ങാനാവാതെ അവൾ നാടു വിട്ട വിവരവും, കൂലിപ്പണിയെടുത്തു് മകനെ പോറ്റിയ വിവരവും അവളിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

ആ മുറിയിൽ നിന്നിരുന്ന രവിയെ അടുത്തു വിളിച്ചു് അവൾ പറഞ്ഞു്. 'ഇതു് നമ്മുടെ മകനാണു് അങ്ങയുടെ മകൻ.' അവളുടെ സ്വരം പതറിയിരുന്നു.

ആ ചിലമ്പിച്ച ശബ്ദം എന്റെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങി. എന്റെ മോൻ. അതെ അവനെന്റെ മോനാണു്. രവി എന്റെ മോനാണു്.

അവന്റെ കൈ പിടിച്ചു് എന്റെ കയ്യിൽ വച്ചിട്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ ഇവനെ അങ്ങയുടെ കയ്യിൽ ഏൽ... ' ഒരു ശക്തിയായ ചുമ ആ സംഭാഷണം തടഞ്ഞു.

പിന്നീട്ടു് ഒരു കുറുങ്ങൽ ശബ്ദം മാത്രമേ അവളിൽ നിന്നു് പുറത്തു വന്നുള്ളു. ക്രമേണ അതും നിലച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ എന്നന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞു.

പൊട്ടിക്കരയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും എനിക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ മൃതശരീരത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു് രവി വാവിട്ടു് നിലവിളിച്ചു. അയലത്തുകാരായ ഒന്നുരണ്ടു പേരുടെ സഹായത്തോടെ അവളുടെ മൃതദേഹം മറവു ചെയ്തു. ഏങ്ങിയേങ്ങിക്കരയുന്ന രവിയുടെ കൈക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ ആ പടിയിറങ്ങി. കാറിൽക്കയറിയിരുന്നിട്ടും അവൻ അമ്മയെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രി പത്തു മണി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ഞങ്ങൾ വീട്ടിലെത്തി.

നിമ്മി അതാ പോർട്ടിക്കോവിൽ എന്നെ കാത്തിരിപ്പുണ്ടു്. കരഞ്ഞു വീർത്ത മുഖവുമായി രവിയും കലങ്ങി മറിഞ്ഞ ഹൃദയവുമായി ഞാനും കാറിൽ നിന്നിറങ്ങി.

കാറിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു് ഷൈലമോൾ ഓടിയെത്തി.

'ഡാഡി, ഡാഡി, ഇതാരാ ഡാഡി ?' രവിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു് അവൾ ചോദിച്ചു.

'മോളുടെ ചേട്ടൻ'. കരച്ചിലിന്റെ വക്കത്തെത്തിയിരുന്ന എന്റെ സ്വരം.

'നിമ്മീ, നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ മകനാണിതു്'. നിമ്മിയോടു് ഇത്രയും പറയാനേ എനിക്കു് കഴിവുണ്ടായുള്ളു.

ബാപ്പൂജി നട്ട മാവ്

(കെ. സി. ചിന്നമ്മ cl. III—Maths.)

എന്നുമാമാവിൻ ചുവട്ടിലെത്തിടവേ
എൻ മാനസത്തിൽ കളിത വിരിയും
പുത്തു തളിരണിമാമാവിനെ
കാൺകവേ
പൂക്കളായിരം ചിന്തയെന്നിൽ
മന്ദമം നൃത്തമാടിടുവാൻ വന്നിടും
മഞ്ജുളമാം മാവിൻ തണലിലെന്നും.
നിത്യമതിൻ ചാരത്തെത്തുമെൻ മാനസം
ഉത്തുംഗമാമൊരനുഭൂതിയോടെ.
മാകന്ദ വൃക്ഷമേ ! നിൻ മനം ശുദ്ധിക—
ണ്ടാനന്ദ ബാഷ്പം പൊഴിക്കുമാറും.
നിൻ മേനിവാടിത്തളർന്നു നില്ലുമ്പോഴും
നിൻ മുഖം മ്ലാനമാകുമ്പൊഴുതും,
അസ്വസ്ഥമെൻ മനം ഓർമ്മിട്ടും നിന്നുടെ
നിസ്വാർത്ഥ ജീവിതപുണ്യരംഗം
ഉത്കലാശാല തന്നങ്കണം ഭംഗിയാ—
യിക്കണക്കെന്നുമലങ്കരിക്കും.
നിൻ കമനീയമാം മേനിയെ ബാപ്പൂജി
പൊൻകരം കൊണ്ടുതലോടിയില്ലേ.

മാപ്പുനിൻ മാഹാത്മ്യമോരാത്തവർക്കു നീ
യേകുക, ബാപ്പുതൻ മാകന്ദമേ !
നിൻ ചാരിതാർത്ഥ്യം നിറഞ്ഞ മന്ദസ്മിതം
നിൻ ചാരുവാം നിഴൽ ഇത്രപോതും
എൻ പ്രിയാചാര്യനാം ബാപ്പൂജി തൻ സ്മൃതി
എന്നുമെനിക്കു ലഭിച്ചിടുവാൻ

They staged " DIVYABALI " for our Social Service League.

Sitting (L. to R.)—V. Ramakrishnan ([illegible]), Thomas Verghese ([illegible]), Lijinu John—Guest artiste ([illegible]), V. K. Koshy (behind), K. Sethunadh ([illegible]). *Standing* (L. to R.)—G. Raju ([illegible]), Thomas Philip ([illegible]), P. A. Alexander ([illegible]), P. K. Kunjumohamed ([illegible]), Alex M. Chacko ([illegible]).

PHYSICS ASSOCIATION COMMITTEE 1964–'65

Sitting : M. Omana, Dr. P. M. Mathai, M. Sc., Ph. D. (Principal), P. G. Kesavan Potti, M. Sc. (President), P. J. Johney (Secretary)
Standing : G. Saraschandran Nair, B. Parameswaran, S. Manikutty, M. J. James.

They Staged DIVYABALI in connection with the S. S. L.

Gate way of India (in Bombay) *Photo by:* P RAMACHANDRAN

Our New Guest House

" A window view of a tour "

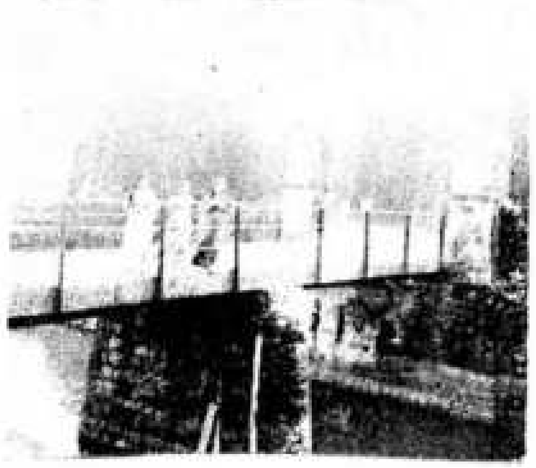

" In front of Tippur's Glory "

" With Smiling faces—at Palghat "

तुलसीदास और हिन्दी साहित्य

VIJAYAKRISHNAN, Class III Physics.

हिन्दी साहित्य के रामभक्ति शाखा का आचार्य माना जाता है, तुलसीदासजी। ये रामभक्ति को लेकर हिन्दी क्षेत्र में आये। राम भक्ति शाखा अपने इस महान विभूति को पाकर बडी प्रतिष्ठित और संपन्न हो गयी। वास्तव में वे स्वयं सियाराम-मय हो गये और सारे संसार को वैसे ही रूप में देखना चाहते थे। आजकल के जर्जरित जन समुदाय को केवल तुल्सी ने एक दवा देखी; वही है रामभक्ति।

इस महान दार्शनिक का जन्म किस समय, कहाँ हुआ, हम नहीं जानते। उसी तरह उसके माँ बाप के संबंध में भी हम बहुत कम जानते हैं। बडे सोच विचार के बाद कुछ लोग एक ऐसे निश्चय पर आये हैं कि इनका जन्म सन् 1497 में राणापुर में हुआ और उनके माँ बाप हुल्सी और आत्माराम थे। बहुत बचपन में ही इनके माँ बाप मर गये और इनको बहुत तंग उठाना पडा। इस समय सौभाग्यवश इनकी भेंट नरहरिदास से हुई और भिन्न भिन्न देशों में भ्रमण करके बहुत कुछ ज्ञान पाने लगे। जवानी में रत्नावली से इन का विवाह होगया ओर उसको वे बहुत प्यार करते थे। तुल्सीने अपनी स्त्री को इतना चाहा कि कभी उसको अपने मायके जाने की अनुमति नहीं दी। प्रसंगवश एक दिन रत्नावली अपने घर चली गयी। तुल्सी बडे तंग उठे और रातों रात वहाँ पहुँचे। पत्नीने इनका परिहास किया जिससे विरक्त होकर काशी में रहने लगे। कहा जाता है सन् 1633 में इन का देहांत हुआ। तुलसीने कई ग्रन्थ लिखे। इस कारण से वे रामभक्ति के नहीं हिन्दी के सर्वश्रेष्ठ कवि हैं। उन में मुख्य ग्रन्थ रामचरित मानस, विनयपत्रिका, गीतावली, कवितावली, दोहावली, कृष्ण गीतावली, जानकीमंगल, पार्वती मंगल, बरवै रामायण आदि बहुत प्रमुख है। ग्रन्थों की संख्या और प्रतिभा की दृष्टि दोनों से हम कह सकते हैं कि तुलसी हिन्दी के गौरव है। रामचरित मानस उनके भावपक्ष और कलापक्ष दोनों का उदाहरण हैं। वे भक्ति के सामने मुक्ति को भी बहुत उच्छ समझते थे। उन्होंने भक्ति उस चातक की रखी जो अपने प्यारे बादल से बरसाये पानी ही पी सकता है। जहाँ एक सुन्दर मौलीक प्रबंधकाव्य लिखकर अपना प्रतिनिधिम्य करने की जरूरत थी, वहाँ दूसरी ओर मर्यादा पुरुषोत्तम, लोकमंगलकारी दाशरथी

राम के चित्र उपस्थित करने की बडी इच्छा। इस कारण से रामचरितमानस उत्तर भारत के लोगों के भाल का तिलक हो गया।

तुलसी जनता के सामने एक आदर्श जीवन चित्रित करना चाहते थे। सभी स्थानों में यह आदर्श लाने की चेष्टा दिखाई पडता है। इसके फलस्वरूप रामचरितमानस के सभी चरित्र आदर्शपूर्ण हो गये। दशरथ के समान आदर्श पिता, राम के समान आदर्श पुत्र, भरत के समान आदर्श भाई, सीता जैसी आदर्श पत्नी, हनुमान जैसे आदर्श सेवक विरले ही मिलते हैं। जो मानस की गहराई में उतर कर उस के रत्नों को निकाल सकता वही उस की गहराई जान सकता है और उसका मूल्यांकन कर सकता है। इस प्रकार उन के सभी ग्रन्थ पढने से ऊपर की बात ठीक ठीक जंचेगी। तुलसीने उस समय के सभी काव्य पद्धतियों को अपनाया। जायसी जैसे प्रेममार्गी कवियों की दोहा–चौपाई पद्धति रामचरितमानस में हम देख सकते हैं। गीतावली और कवितावली में सूरदास आदि कृष्ण भक्त कवियों की काव्यशैली तथा कबीर जैसे संत कवियों के मुक्तक पद देख पाते हैं। उसी तरह वीरगाथा काल और चारणों के कवित्त सवैया शैली उन के काव्य में अधिक मिलते हैं। विनय पत्रिका विद्यापति की गीति पद्धति में लिखी गयी है। अपभ्रंश काल से आयी हुई सूक्ति शैली रामाज्ञा प्रश्न में मिलती है।

भाषा के संबंध में भी तुलसीने अपना अधिकार जमाया। अकसर दूसरे कविगण किसी एक भाषा का प्रचार ही करते रहे। तब तुलसीने सभी प्रचलित भाषाओं को अपनाया। मानस और जानकीमंगल आदि की भाषा शुद्ध अवधी है। लेकिन विनय पत्रिका गीतावली आदि की भाषा ब्रज है। उन की अवधीभाषा जायसी की भाषा से भी परिमार्जित और साहित्यिक है। सूर की ब्रजभाषा से आप की भाषा सरल है। इस के अलावा वे संस्कृत के प्रकांड पंडित थे। मानस के प्रत्येक खण्ड के शुरु शुरु में कालिदास का सा पद मिलता है।

रस के संबंध में विचार करें तो सारा मानस रस की खान है। उस का मुख्य रस ईश्वरीय प्रेम है। वात्सल्य रस के साथ रामचरितमानस में प्रवेश करनेवाले राम और सीता के दांपत्य प्रेम के साथ साथ अयोध्या नगरी की करुण कहानी में पहुँच जाता है। राम के सीता विरह में विप्रलंभ शृंगार का उपयोग करता है। उस के बाद युद्ध काण्ड तक पहुँचते पहुँचते वीभत्स और रौद्र रस का परिचय मिलता है।

तुलसीदासजी अलंकार के पीछे नहीं पडते थे। उनका जितना आवश्यक है उतना प्रयोग भी किया है। उपमा, उत्प्रेक्षा, रूपक अतिशयोक्ति आदि अलंकार लिखते समय उनका गुलाम होता है।

इस प्रकार हिन्दी साहित्य के उस उज्वल नक्षत्रने अपनी अनूठी कल्पना और उज्वल भावनाओं से हिन्दी साहित्य में एक युग पैदा किया उस की रोशनी से अब भी हिन्दी भारती वसन्तोत्सव मनाती है। आज भी वह काव्य मन्दाकिनी उत्तर भारत में प्रत्येक घर को सींचती है और लह लहा उठाती है। अब वह दिव्य ज्योति नहीं रही लेकिन उस कविकोकिल की मधुर ध्वनि आज भी भारत के आसमान में गूँज उठती है।

विश्व शाँति की स्थापना में भारत का योगदान

RANGANATHAN K. K. Class II Maths.

सुप्रसिद्ध वैज्ञानिक डार्विन ने यह सिद्ध कर दिया है कि मानव का जन्म पशुओं से हुआ है। कोई भी कह नहीं सकता कि यह कहाँ तक ठीक है। फिर भी यह सभी लोग जानते हैं कि मानव में दानवता का भी आवास होता है। यद्यपि उसमें दानवत्व है तथापि प्रेम, दया, शाँति आदि गुण भी विद्यमान है। इस गुण के कारण वह एक दूसरे को प्यार करता है, उनसे मिल–जुलकर सुखी और शाँतिपूर्ण जीवन बिताता है। आपसी फूट, संघर्ष, लडाई–भिडाई, शत्रुता आदि इसी पशुता के जाग उठने का फल है। मानव जाति का इतिहास युद्ध और संघर्ष से ओतप्रोत है। यदि हम भारत का इतिहास क्यों हमारे पौराणिक ग्रन्थ रामायण और महाभारत को ही लेकर देखें तो हमें यह तथ्य भली–भाँति दिखाई पडेगा। तो भी उनमें शाँति व प्रेम का उपदेश भी पाया जाता है।

पुराने ज़माने में मनुष्य पत्थर–लाठी तलवार–तोप आदि से युद्ध करता था। परंतु आज उसने विज्ञान की सहायता से ऐसे हथियार बनाये हैं जिससे वह आसानी से कुछ ही समय में दुश्मनों की भारी संख्या को खाक में मिला सकता है। उनमें कुछ हैं—अणुबम, राकेट, विध्वंसक हवाई–जहाज़, भयंकर तोपे आदि।

मानव बडा महत्वाकाँक्षी होता है। उसकी इस महत्वाकाँक्षा के कारण संसार में अभी तक दो विश्व युद्ध हो चुके हैं। युद्ध के बाद विजेता राष्ट्रों ने भविष्य में युद्ध न छिड जाने केलिए और राष्ट्रों के बीच का संघर्ष मिटाने केलिए संयुक्त राष्ट्रसंघ की स्थापना की।

विश्व शाँति की स्थापना में भारत का एक महत्वपूर्ण स्थान है। भारत के इतिहास के पन्ने उलटने पर हमें यह दिखाई पडेगा कि भारत अनादिकाल से ही शाँति, प्रेम और अहिंसा स्थापित करने केलिए प्रयत्न करता आ रहा है। दो हज़ार वर्ष पूर्व महात्मा बुद्ध ने ही शाँति और अहिंसा का सन्देश दिया था। सम्राट अशोक ने उसे संसार भर में फैलाने केलिए

सन्देशवाहकों को भेजा था। गाँधीजीने भी इसी सन्देश को अपने ध्येय का साधन बनाया था।

आज संसार दो गुटों में बँटा गया है। एक अमेरिका, ब्रिटन, फ्राँस आदि लोकतन्त्र राष्ट्रों का गुट और दूसरा रूस आदि साम्यवादी राष्ट्रों का गुट। दोनों ओर के राष्ट्र अपना पक्षा भारी करने केलिए नये नये हथियार का आविष्कार करते हैं। एक राज्य दूसरे राज्य से बात का बतंगड बनाता था। कभी-कभी मित्र गुट के राज्यों का झगडा लोगों के लिए धोखे की टट्टी बनता था। और उनके चेहरे पर हवाइयाँ उड जाती थी। संसार में कुछ राज्य ऐसे भी होते हैं जो किसी भी गुट में नहीं भर्ति हुए हैं और अपने को निष्पक्ष कहलाते हैं। इनका मुख्य काम संसार में शाँति स्थापित करना है। इस दल का प्रमुख राष्ट्र है भारत। अब हम विचार करेंगे कि विश्व-शाँति स्थापित करने केलिए भारत का योगदान क्या - क्याहैं?

सब के पहले भारत की विदेश नीति आती है। भारत की अन्तर्राष्ट्रीय नीति के मुख्य चार तत्व हैं — (1) युद्ध को निरुत्साहित कर विश्व शाँति की स्थापना का प्रयत्न; (2) अन्तर्राष्ट्रीय राजनीति की गुट - बन्दी से दूर रहकर प्रत्येक प्रश्न पर न्याय - अन्याय की दृष्टि से विचार; (3) साम्राज्यवाद का चाहे वह किसी भी प्रकार का हो, विरोध और स्वातन्त्र्य - संग्राम का समर्थन और (4) अनिवार्य आवश्यकता पडने पर आत्म-रक्षा केलिए अथवा पीडित आक्रान्त देश की रक्षा केलिए सैनिक कारवाई। प्रस्तुत नीति को अपनाने के कारण भारत का गुण और दोष दोनों हुआ है। गुण इसलिए कि भारत रात दिन सचाई का ही समर्थन करता है। अतएव अन्य राष्ट्र भारत के पाँव धो-धोकर पीते हैं। दोष इसलिए कि वह किसी भी दल का अंग न होने के कारण उसे बहुत नुकसान भी भोगना पडता है।

जब भारत ने अनुभव किया कि केवल इस निष्पक्षता व अनाक्रमण नीति से काम न बनेगा तब इस नीति को माननेवाले क्षेत्र को और अधिक व्यापक करने केलिए पचंशील और सह - अस्तित्व के सिद्धान्त संसार के सामने रख दिये। भारत ने अन्य देशों से दुनिया के प्रबल गुटों से अलग रहकर विश्व-शान्ति अपना लक्ष्य माननेवाले राष्ट्रों के इस गुटमें शामिल होने आह्वान किया। पचंशील व सह-अस्तित्व के सिद्धान्त निम्नलिखित हैं:— 1) एक दूसरे की प्रादेशिक अखण्डता और प्रभुसत्ता का सम्मान करना; 2) आक्रमण न करना; 3) एक दूसरे के घरेलू मामलों में हस्तक्षेप न करना; 4) समानता एवं परस्पर लाभ तथा 5) शाँतिपूर्ण सह- अस्तित्व। हाथों हाथ इस सिद्धान्त ने संसार का ध्यान आकर्षित किया। लोगों को यह सिद्धान्त डूबते को तिनके का सहारा के समान लगा। युद्ध और विनाश की शंका से उनकी धोती ढीली हो गयी थी। युद्ध की संभावना का एक कारण यह भी होता है कि एक ओर रूस सारी दुनिया में साम्यवाद का प्रचार चाहता है और दूसरी ओर अमेरिका, ब्रिटन आदि लोकतन्त्रवाद का। भारत का यह महान विजय है कि संसार के

सभी प्रबल राष्ट्रों— दोनों साम्यवादी तथा लोक-तन्त्रवादी—ने पचंशील के सिद्धान्तों को स्वीकार किया। एशियाई और आफ्रिकी देशों के बाँडुगँ सम्मेलन में भी पचंशील स्वीकार किया गया। युनेस्को ने भी स्वीकार किया है। कोलम्बो कान्फेंस में भी भारत की इस दोनों गुटों से अलग रहने की नीति का समर्थन हुआ। यदि विश्व शाँति स्थापित होनी चाहिए तो दूसरे राष्ट्रों के प्रति किसी भी राष्ट्र के मन में कोई सन्देह या और कुछ कभी नहीं होना चाहिए। विश्व शाँति की स्थापना केलिए पहले ही राजनैतिक व आर्थिक साम्राज्यवाद का लोभ छोड देना चाहिए। इसप्रकार भारत की शाँति नीति का क्षेत्र अधिक से अधिक व्यापक होता गया।

हम पहले ही कह चुके हैं कि भारत एक शाँतिप्रिय राष्ट्र है और उसकी स्थापना केलिए उसने लहू पसीना एक कर किया है। कुछ प्रमाण हम यहाँ उपस्थित कर देंगे। पहले पहल कश्मीर समस्या को ही लें। अगर भारत शाँतिवादी न होता तो पहले ही पहल पाक सेना यहाँ से कूच जाती और कश्मीर अपने मुल्क में मिलाया होता। लेकिन यह तो अहिंसा नहीं हिंसा है। भारत संयुक्त राष्ट्र संघ के शाँति चारटर पर विश्वास रखता है और उसकी मदद से इस समस्या का हल करने के लिए हाथ पैर मार रहा है। जब काँगो में गृह युद्ध हुआ तब भारत ने वहाँ के विद्रोह को दबाकर शाँति कायम करने के लिए अपने फौज की एक टुकडी वहाँ भेजी। कुछ महीनों के बाद शाँति पुन:स्थापित करने में सफल हुई।

जब लाओस में सैनिक क्रांति फूट गयी तब भारत ने वहाँ के शासन करनेवाले सरकार का समर्थन किया। वहाँ शाँति स्थापित करने के लिए नियुक्त कमटी का अध्यक्ष भी भरात था। जब साइप्रस में तुर्की व ग्रीक के बीच में संघर्ष हुआ तब भी भारत ने शाँतिपूर्ण समझौते से संघर्ष का हल करने का आह्वान किया। जब क्यूबा में रूस व अमेरिका के बीच में संघर्ष पैदा हुआ तब भारतने शाँतिपूर्ण नीति से उसका हल करा दिया। मलेशिया के बारे में मलया एवं इन्डोनेशिया के विवाद में भारन ने मलेशिया का समर्थन किया। जब चीन ने हमारी उत्तरी सीमा में हमला किया तब हम ने उसे केवल रोक ही दिया है। अहिंसावादी होने के नाते संधि - संभाषण से उनको यहाँ से भगाने का प्रयत्न कर रहा है। मिस्र व ब्रिटन के सूयस नल संबंधित तर्क में भारन ने मिस्र का पक्ष धरा है। इसप्रकार भारत ने शाँति की स्थापना केलिए बहुत से देशों की बाँहें पकडी है। इसकेलिए उसे कभी-कभी लोहे के चने भी चबाने पडे।

रूस, चीन, अमेरिका, ब्रिटन, फ्राँस आदि राष्ट्र चाहे वे साम्यवादी हो चाहे पूँजीवादी हो हमने उनसे दूध का दूध और पानी के पानी का व्यवहार किया है। अत: सभी राष्ट्र उसे आदर की दृष्टि से देखते हैं।

तेरह वर्ष तक सब के साथ रहने पर भी पुर्तगल गोवा को, जो भारत का एक खण्ड था, छोडना नहीं चाहता था। आखिर जनता की इच्छा के मुताबिक भारत ने सैनिक कारवाई से जबर्दस्ती उसे अपने में मिला लिया। यह उसके विदेश नीति के विरुद्ध नहीं।

निष्पक्ष राष्ट्रों ने निरस्त्रीकरण केलिए लहू पसीना एक किया। अंत में आसमान में अणुबम की परीक्षा खतम करने की संधि बनायी गयी। यह संधि 'भागते चोर की लंगोटी ही सही' कहावत को सार्थक करती है। इस संधि पर हस्ताक्षर करनेवाला पहला निष्पक्ष राष्ट्र भारत है। यदि चाहता तो भारत अणुबम बना सकता है। मगर भारत अणुशक्ति को अच्छे कार्यों में काम में लाना चाहता है।

भारत प्रजातन्त्र में विश्वास रखनेवाला राज्य है। साम्राज्यवाद वह पसंद नहीं करता है। आफ्रिकी देशों से साम्राज्यवादियों को भगाकर उन्हें स्वतन्त्र करना चाहता है। इसकेलिए वह प्रयत्न कर रहा है। भारत एक सच्चा प्रजातन्त्र राज्य है। यह तभी स्पष्ट होता है जबकि उसने अपने लिए एक नये प्रधान मंत्री को एकमत से चुन लिया था।

निष्पक्ष राष्ट्रों का पहला सम्मेलन बेलग्रेड में हुआ था। उसका दूसरा सम्मेलन अभी-अभी कैरो में हुआ था। उसमें भी शाँति नीति और पंचशील का सिद्धान्त दुहराया गया। इन सम्मेलनों में भारत का प्रमुख स्थान है। इसप्रकार भारत विश्व शाँति की स्थापना केलिए लहू पसीना एक कर रहा है। आशा है, वह आगे भी इसी रास्ते में चलेगी और अपने लक्ष्य तक पहूँचेगी और उसप्रकार गाँधीजी का और नेहरूजी का सपना सच्चा निकलेगा।

जय – हिन्द

हमारे राष्ट्रपति—आधुनिक युग का अद्वितीय दार्शनिक

C. A. HYDROSE.

दुबला पतला शरीर, धोती और बन्द गले का कोट, सिर पर मद्रासी पंडितों की-सी पगडी, आँखों पर सुनहले फ्रेम का चश्मा, दाढ़ी-मूँछ साफ, हाथ पैर क्षीण, वाणी में विनम्रता और गंभीर विनोद—क्या आपने ऐसे एक रूप को देखा नहीं? ज़रूर देखा होगा वह रूप और किसी का नहीं, हमारे राष्ट्रपति डा॰ सर्वपल्ली राधाकृष्णन का है।

भारत महान लोगों का एक देश है। गौतम जैसे धर्म संस्थापक, शिवाजी जैसे अनन्य देश-भक्त, राणा प्रतापसिंह जैसे वीर योद्धा, महात्मा गाँधी जैसे स्वतंन्त्रता का पुजारी आदि कई लोगोंने इस भारत में जन्म लिया हैं। लेकिन हमारे राष्ट्रपति के 'टक्कर' का कोई महान व्यक्ति आज तक नहीं जन्मा है। वे केवल एक राजनैतिक नेता, समाज-सुधारक धार्मिक नेता ही नहीं, बल्कि आधुनिक युग के एक अद्वितीय दार्शनिक भी है। अपने इस बहुमुखी प्रतिभा के कारण वे एक लोकप्रिय नेता बन गये हैं।

मद्रास का तिरुप्पति, हिन्दुओं का एक प्रसिद्ध तीर्थस्थान है। इसके पास के तिरुत्तणि में 5, सितंबर 1888 को ही उनका जन्म हुआ था। आप का बाल्यकाल बहुत खुशी से ही बीत गया था। फिर भी यह एक सत्य की बात है कि वे बहुत ही एकांतप्रिय थे। आप की स्कूली शिक्षा तिरुप्पती के 'जरमन मिषन हाई स्कूल' में हुई थी। स्कूल में उनके कई साथी रहते थे। लेकिन मनचाही दोस्तों को चुन लेने में वे बहुत ही ध्यान देते थे। बातूनी या चाटूकार दोस्तों को वे कभी नहीं पसन्द करते थे। वे खूब जानते थे कि इस तरह के दोस्तों से कोई लाभ नहीं होगा। बल्कि इन के साथ रहने से दूसरों का भविष्य मिट्टी में मिल जायगा। इन विचारों के फलस्वरूप आप अपने मट्रिक परीक्षा में उच्च श्रेणी में उतीर्ण हो गये।

इस के बाद उन्होंने अपनी कालज शिक्षा वेल्लूर के वूरहीस (Voorhees) कालज में शुरू की। और बाद में उन्होंने मद्रास क्रिस्तियन कालज में भी पढा। एक प्रशंसनीय बात यह है कि वे एम॰ ए॰ तक की तमाम परीक्षाओं में प्रथम स्थान पा सके।

अपनी डिग्री लेने के बाद वे मद्रास के प्रोविनष्यल एड्यूकेशन सर्वीस (Provincial Education Service) में वे एक अध्यापक बन गये। आप का विषय था दर्शन। आज भी दर्शन को बहुत लोग शुष्क एवं नीरस विषय समझ लेते हैं। लेकिन उनकेलिए वह बहुत ही रुचिपूर्ण एवं दिलचस्प विषय है। वे इस विषय को

इस तरह पढाते थे कि विद्यार्थी इसे 'शेक्स्पीयर' के काव्य की भाँति सीख लेते थे।

जल्दी ही वे मद्रास के प्रसिडेन्सी कालज के सह-प्रफसर चुने गये। कुछ ही समय के अन्दर वे प्रफसर बन गये। 1918 से तीन वर्ष तक उन्होंने मैसूर विश्वविद्यालय की भी सेवा की। बाद में वे कलकत्ता विश्वविद्यालय का भी एक प्रफसर बने। चिकागो विश्वविद्यालय में भी वे अध्यापक रहे हैं। शिक्षा संबन्धी उनकी प्रशंसनीय ये कार्य चिरस्मरणीय हैं। आंध्रा विश्वविद्यालयने उनको टी० लिट० की डिग्री देकर उनको अनुग्रहीत किया।

वे ऐसे समय में भारत के राजनैतिक क्षेत्र में प्रकट हुए जब भारत में अंग्रेजों का प्रभुत्व एवं प्रभाव का अस्त हो गया था। स्वतंत्र भारत ने इस दार्शनिक को आकर्षित किया। वे अपने निर्वाचन क्षेत्र से तीन बार पारलमेन्ट के लिए चुने गये। उनकी महत्वपूर्ण योग्यता के कारण वे राज्य सभाके अध्यक्ष एवं स्वतंत्र भारत का उपाध्यक्ष चुने गये। 1962 में वे भारत के राष्ट्रपति चुने गये। अब वे इस उच्च पद से अलंकृत है।

हमारे राष्ट्रपति केवल एक राजनीतिज्ञ या एक दार्शनिक ही नहीं वे एक सफल लेखक भी हैं। विश्वसाहित्य में उनकी रचनाओं का आदर है। उनकी किताबों में "जीवन का अदर्शवादी दृष्टिकोण" (The Idealist View of Life), भारतीय दर्शन (Indian Philosophy); धर्म और समाज (Religion and Society); हिन्दू जीवम दर्शन (The Hindu View of Life) आदि प्रसिद्ध हैं। इनके दार्शनिक और मनोवैज्ञानिक ग्रन्थों का एक लम्बा लिस्ट ही दे सकते हैं।

उनका दर्शन बहुत ही प्रसिद्ध है। पश्चिम के लोगों ने उन की 'भारतीय दर्शन' की बहुत तारीफ की और इस कारण अक्सफार्ड और हासकल (Oxford and Haskel) में भाषण देने का निमंत्रण भी उन्हें मिला। 'हिन्दू दर्शन' के बारे में उनका कैंब्रिज (Cambridge) विश्वविद्यालय में दिया भाषण बहुत ही दिनों केलिए लोगों में चर्चा की वस्तु थी।

"जीवन का आदर्शवादी दृष्टिकोण" में श्री राधाकृष्णन का दर्शन हम खूब देख सकते हैं। उन का मत है कि मनुष्य के बुरे हो जाने का मुख्य कारण समाज और परिस्थिति है। मनुष्य जन्म से ही बहुत अच्छा होता है। अगर समाज और परिस्थिति की बुराइयों को दूर करें तो मनुष्य की उन्नति बहुत ही आसान है।

वे हिन्दू धर्म के कट्टर विश्वासी हैं। जब वे एक विद्यार्थी थे तब मद्रास के कुछ ईसाई अध्यापक और विद्यार्थी हिन्दू धर्म की कटु आलोचना करते थे। वे यह सह न सकते थे। इसके बारे में उन्होंने एक बार लिखा —"इसाई आलोचकों की इस चुनौतीने मुझे हिन्दू धर्म के अध्ययन केलिए बाध्य किया और यह खोज निकालने केलिए भी कि इस धर्म में क्या जीवित है और क्या मृत" इस बात पर उनका जन्म देश तिरुप्पति का भी गहरा प्रभाव उनपर पडा है।

सचमुच हमारे राष्ट्रपति केवल एक व्यक्ति ही नहीं, बल्कि उच्च दर्शन की एक संस्था हैं। उन्होंने भारतीय दर्शन को यूरोप में फैलाया। इसी कारण 'Encyclopedia Britanica' के चौदहवीं प्रकाशन में इस महानुभाव के दर्शन के बारे में लिखा गया है। हमारे राष्ट्रपति एक विद्वान, दार्शनिक शिक्षा शास्त्री, राजनीतिज्ञ आदि सभी के रूप में ऐसा चमकते हैं कि वे कभी धुंधला नहीं होंगे। वे विश्व के इतिहास में एक देदीप्यमान नक्षत्र की भाँति जगमगाते ही रहेंगे।

(VERSUS)

गुलाम भारत बनाम स्वतंत्र भारत

K. T. JOSEPH M. A. Dep. H. of Hindi. U. C. College.

हम सब लोग मानते हैं कि हम भारतीय हैं, लेकिन ऐसा लगता है कि कभी-कभी हममें से कई लोग इस बात को भूल जाते हैं कि भारतीय होने के नाते हमारे कुछ कर्तव्य भी हैं।

इस संसार की सभ्यता के इतिहास को पढ़ें तो भारतीय सभ्यता किसी दूसरी सभ्यता से कम पुरानी नहीं है, ऐसा तुरंत मालूम हो जायेगा। सिन्धु घाटी की सभ्यता — जिसकी तिथि 3000 ई. पूर्व मानी जाती है,— से लेकर आज तक भारत में मनुष्य रहते आये हैं लेकिन कुछ लोग इस बात को भूल जाते हैं और मान लेते हैं कि अंग्रेजों के आने के बाद ही सब कुछ यहाँ शुरू हुआ है। सिन्धु घाटी की सभ्यता के संबन्ध में अब भी खोजें और अनुसंधान हो रहे हैं इसलिए उसको छोड़ भी दें, फिर भी वेदों से लेकर आर्यसभ्ता की अटूट शृंखला दिखाई पड़ती है। वेदों में, उपनिषदों में, पुराणों और महाकाव्यों में हम अपना इतिहास देख सकते हैं। ज्ञान की किसी भी शाखा को लें, चाहे वह दर्शन हो, चाहे वैद्यशास्त्र, सभी में हम काफी प्रगति कर चुके थे। भौतिक और आध्यात्मिक दोनों दृष्टियों से हमारी सभ्यता अन्य सभ्यताओं से होड़ कर सकती थी। हमारे देश की संपत्ति से आकर्षित होकर ही यूनान, अरब और अन्य देशों से ज्ञान के और व्यापार के इच्छुक यहाँ पधारे थे। उत्तर भारत पर विदेशियों के कई आक्रमण हुआ करते थे। लेकिन नलन्दा और तक्षशिला से ज्ञान प्राप्त करने केलिए दुनिया के कोने कोने से विद्वान लोग भी आया करते थे, इसके भी प्रमाण उपलब्ध हैं

मौर्यों के काल में और बाद में गुप्तों के काल में हमारी संस्कृति भारत की सीमाओं को पार करके दुनिया के सभी देशों में व्याप्त हो रही थी। संसार के लोगों के ज्ञान की भूख को मिटाने केलिए ज्ञान की सामग्रियाँ इस देश में वर्तमान थीं। राजनैतिक दृष्टि से भी हम पराधीन नहीं थे।

लेकिन समय बदला। मुसलमानों का भारत पर लगातर आक्रमण होने लगा। उनमें से कुछ लोगों को इस दिशा में सफलता भी प्राप्त हुई। लेकिन भारतवासी अपने मातृराज्य की रक्षा केलिए जीवन तक का बलिदान करने में भी सब से आगे थे। पन्द्रहवीं—सोलहवीं सदी में मुगलोंने हमारे देश पर कब्जा कर लिया और अंग्रेजों के आने तक वे हमारे देश पर शासन करते रहे। फिर भी मुसलमानी सभ्यता के प्रभाव को भी अपनी सभ्यता और संस्कृति में समाहित करके आर्य सभ्यता प्रगति करती रही।

इसके बाद यूरप से कई वणिक लोग आये और उनमें प्रमुख थे—अंग्रेज लोग। यहाँ की राजनैतिक अव्यवस्था से फायदा उठाकर उन लोगों ने हमारे देश पर अधिकार जमाया। आधुनिक वैज्ञानिक आविष्कारों से भी फायदा उठाकर 1947 तक हमें गुलाम रखने में वे समर्थ हुए। स्वतंत्रता प्राप्त करने की लडाई के संबन्ध में इस देश का बचा बचा जानता है, इसलिए यहाँ पर उसका इतिहास देना अनावश्यक ही होगा।

इस प्रकार हम अपने देश के इतिहास पर एक सामान्य दृष्टि डाले तो हम असभ्य तो नहीं थे, भले ही हम दूसरों से कई बार छले गये थे। यहाँ पर भी चाणक्य जैसे कूटनीतिज्ञ जीवित थे फिर भी साधारण जनता राजनीति के पंडित नहीं थे और हम गुलाम बन गये। अब राजनैतिक दृष्टि से हम स्वतंत्र हैं, लेकिन मानसिक रूप से और सांस्कृतिक दृष्टि से हम स्वतंत्र नहीं दिखाई पड़ते हैं। हमारी सभ्यता और संस्कृति की खूबियाँ और विशेषताएँ यहाँ अधिक लोग नहीं जानते हैं। वे समझ बैठे हैं कि अंग्रेजों के आने के बाद ही हमने सभ्यता सीखी है और हर मामले में अंग्रेजों और अन्य विदेशियों के अनुकरण करने से ही हम सभ्य कहलाएंगे। खैर ऐसे लोगों को सुबुद्धि देने केलिए प्रार्थना करने के अलावा हम और क्या कर सकते हैं क्योंकि हमारे विधान के अनुसार सब स्वतंत्र है और कोई भी चाहे तो बेवकूफी बक सकता है और एक सीमा तक हमें उसका सहन करना ही पडेगा।

स्वतंत्रता या स्वतंत्र रूप से चिंतन करना, कार्य करना आदि कुछ लोगों के वश की बात नहीं है। वे गुलामी में पले हैं, अपनापन खो चुके हैं और स्वतंत्रता का अर्थ क्या है, इसे उन लोगों को समझाना पड रहा है। गुलामी को ही वे स्वतंत्रता समझ बैठे हैं, अफसोस की बात है। वे हर बात के लिए पाश्चात्य देशों की तरफ देखते हैं और जर्मनी आदि देशों के विज्ञान तो प्रेरणा और शिक्षा केलिए भारत की तरफ देखते आये हैं।

इतने लंबे इतिहास और इतनी ऊँची संस्कृति से संपन्न हम भारतीयों का पतन क्यों हुआ था, इस संबन्ध में सोचना आवश्क प्रतीत होता है, क्योंकि दुनिया और दुनिया के सभी देश इतने भोले नहीं हैं जैसे बाहर से दिखाई पड़ते हैं। हमारी अनैक्य ही हमारी कमजोरी रही है। इसी से फायदा उठाकर विदेशियोंने

हमें गुलाम बनाया था। इसलिए हमें भारतीयता की दृष्टि से सोचना चाहिए। हम केरलीय हैं, मद्रासी हैं, या मैसूरियन हैं या दक्षिण भारतीय हैं और उत्तर भारतीय इस प्रकार सोचना मूर्खता नहीं है तो और क्या है। हम इस प्रकार सोचने के आदी थे और इसका फल हम सदियों केलिए भोग चुके हैं। और अब भी कोई इस प्रकार की चिंता या विचार करता है तो हमें उसे समझाना पडेगा या दंड देना पडेगा। इसलिए भावात्मक और भावनात्मक एकता इस समय की माँग है। हमें अपने भावों और विचारों में एकता को प्रधानता देनी चाहिए।

हमें आज कई समस्याओं का सामना करना पड़ रहा है। सब से खतर्नाक और सचिंत समस्या भाषा की है। कुछ लोग हिन्दी शब्द सुनकर ही नफरत से पागल हो जाते हैं। लेकिन मैं एक प्रश्न पूछता हूँ। क्या हमारे आप के बीच, इस देश में ऐसे लोगों को भी हम नही देखते हैं जिन्होंने कुछ कारणवश पाठशाला की पढ़ाई छोड़कर दो चार अंग्रेजी शब्दों का 'ज्ञान' साथ लेकर मलया, सिंगपूर' लंका (सिलोन) आदि स्थानों में गये थे और अब बडे लखपति है। अमीर बनने केलिए या ज्ञानी कहलाने की उनकी क्या योग्यता थी, केवल दो चार अंग्रेजी शब्दों की जानकारी। अंग्रेजों के जमाने में जो जितना अधिक गुलाम बनके दिखाता था, उसको उतना अधिक सम्मान मिलता था। उन्हें अब मनो-वैज्ञानिक चिकित्सा के द्वारा समझाना है कि हम अब स्वतंत्र हैं, वह पुराना जमाना बदल गया है। उन लोगों से संस्कृति के संबन्ध में कहने का कोई प्रसंग पड़ जाय तो मार खाये बिना बच जाय तो भगवान की बड़ी कृपा ही समझिए।

इसलिए संस्कृतिक दृष्टि से हम में से कई अब भी गुलाम हैं। इसकेकिए हमारे संविधान (Constitution) में सब समान है और हमारा लक्ष्य है सामाजिक समानता प्रजातंत्र के ही द्वारा प्राप्त करना। लेकिन कुछ लोग अब भी उसी पुराने ठंग से सोचते हैं। वे अंग्रेजों के जमाने में गुलाम बन के रहने में अद्वितीय रहे होंगे इसलिए भारतीयों से नफरत करते रहे होंगे। लेकिन उन लोगों से भी भारत माता पुकार पुकार कर कहती होंगी कि "हे बेटो यह तुम्हारा ही भाई है जिसने मेरा साथ दिया था, जब मैं बन्धिनी थी, तब। तुम तो मुझे बेच डालने केलिए तैयार थे, वह ऐसा नहीं था। अब इस परीवार में सब समान है, तुम से वह भाई घृणा भी नहीं करेगा तुम भी मेरे बेटे हो।"